C:\Users\Plazma\Desktop\301\Romany_Perry_Rhodan_15-Haensel_Hubert-Vurguzzove_imperium.PDB

PDB Name: Romany_Perry_Rhodan_15-Haensel_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.10.2004
Modification Date: 24.10.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Romány Perry Rhodan 15

HUBERT HAENSEL

VURGUZZOVÉ IMPÉRIUM

Přeložil Hugo Bokvas

OBJEVENÍ PLANETY

Kapitola první
Odsouzeni k smrti

"Konec lineární etapy za osm minut... Zadejte prosím nová data..."
V chodbách a místnostech lodi doznával hlas hlavního počítače a nikdo na něj nereagoval. Dobrá polovina obrazovek vyhasla a zbytek ukazoval pouze vlnění lineárního prostoru - a uprostřed zaměřovacího kříže jakési slunce.
Páky zapadly, jako by je ovládala neviditelná ruka. Tiché cvaknutí bylo jediným zvukem na můstku.
"Konec lineární etapy za šest minut. Pozor, nouzový stav! Souřadnice návratu jsou ve sluneční koroně."
Hluboko v útrobách lodi se změnil tón konvertoru, byl stále pronikavější a zlověstnější, jako by si EX-113 razil cestu rojem krvežíznivých komárů. Rozsvěcovaly se varovné signály; po panelech přeběhlo přízračné rudé světélkování.
Z jednoho křesla se ozvalo bolestivé zakašlání a zaniklo v chrčení.
"Prosím opravu!" žádal znovu hlavní počítač. "Návrat za čtyři minuty a třicet vteřin..."
Někdo opět zakašlal, tentokrát se však už pokoušel artikulovat slova. "Souřadnice zachovat... Ochranná pole vypnout!"
"Hlasový vzor identifikován," reagovala pozitronika. "Radista Marten LaGrange. Defenzivní pole nejsou v tvé pravomoci."
Ožila další zařízení a svit holografických projekcí vytrhával ztuhlé obličeje ze tmy.
"Konec nadsvětelného letu za tři minuty. Nutná korekce kurzu. Toto je nouzová situace."
LaGrange upřeně hleděl na panoramatickou obrazovku. Oči se mu ztrácely v důlcích a byly podlité krví. Tváře měl propadlé a kůže se mu napínala přes vystupující lícní kosti, vypadala jako popraskaná. Ve svitu přístrojů se zaleskly kapky potu.
Marten LaGrange si prohrábl vlasy a mezi prsty mu zůstaly husté chumáče.
"Záznam do palubního deníku!" zachraptěl. Byla to zbytečná rutina, ale už si to ani neuvědomoval. "Veškerá lékařská pomoc selhala - tak jako tak zemřeme. Proto neprovedeme žádnou korekci kurzu - opakuji: bez korekce kurzu."
Počítačový hlas zněl plechově a byl velmi pronikavý, LaGrange ho tak aspoň vnímal. Před ním zablikala výzva, aby potvrdil nový kurz. Roztřesená ruka mu několik vteřin visela nad senzorovým polem, potom pěstí udeřil do vypínače a výzva doblikala.
"Odpusť mi, bože..."
Důstojník zaúpěl a sesypal se. Z nosu mu vytékala tenká stružka krve.
Už jen šedesát vteřin.
Konec všech nadějí a velkorysých plánů kvůli hloupému neznámému viru. Jaké to bude shořet ve výhni slunce? Snad to bude rychlá a bezbolestná smrt. A z pyšné šedesátimetrové lodě a její posádky zbude jen pár fotonů, které se poženou vesmírem na věky věků... Podivné úvahy o pomíjivosti všeho...
LaGrange rozechvěle a se zavřenýma očima čekal na ničivý žár.
"Aktivace nouzového programu. Samostatně provádím nutnou korekci kurzu. Zbývá patnáct vteřin..."
Ne! LaGrangeovi se chtělo řvát. Nééééééé! To nesmíš! Ale ze rtů mu vyšlo jen žalostné zachrčení.
Obraz na monitorech se změnil. Můstek zaplavilo žlutooranžové světlo, ale slunce bylo daleko, mnohem dál, než aby jeho atomový oheň přinesl vykoupení.
Mrtev - ten muž byl mrtev, ale ještě ve smrti se usmíval, jako by konec byl pro něj vykoupením. Zády se opíral o zeď a

zdálo se, že spí. Hlava mu klesla na hruď, ruce měl složené v klíně. Pouze krev v koutcích úst narušovala obraz zdánlivého klidu.
Umírají jako mouchy, proběhlo Franku Sattrosovi hlavou. Mechanicky si setřel pot z čela. Po roce a půl společného života mu připadalo jako zrada, že na posádku náhle hledí s odstupem nezúčastněného diváka.... protože jsem měl strach, že skončím stejné jako oni. A protože radši strčím hlavu do písku, než abych pohlédl pravdě do očí.
Skoro osmnáct měsíců věřili, že mají patent na štěstí. Explorer objevil třicet neznámých soustav, celkem sto osm planet. Kde a jak se ten agresivní virus dostal na loď, bylo záhadou. Zatím zemřelo patnáct lidí, tedy více než polovina posádky. A medicína naprosto selhala.
Kdy vypadl EX-313 z lineárního prostoru? Před pěti minutami? Před deseti? Zrovna teď nechalo Franka Sattrose vnímání času na holičkách. Jako by uběhla věčnost. Vnucovaly se mu útržky vzpomínek, podivně ztuhlé obrazy, kaleidoskop momentek, v nichž viděl jen to, jak je zmatený.
"Naučil ses neztrácet naději, Franku. Tak se seber!"
Tupý zvuk vlastního hlasu. Zděsil ho. Zřetelněji než předtím vnímal uzliny na patře. I na pažích měl boláky, jen v obličeji zatím ne.
Palčivě si uvědomil, že si tváře ohmatává se zručností ohledávače mrtvol. Viry nerozlišovaly mezi vojáky a civilisty - a před biology, jako byl on, rovněž neměly respekt.
Další útržky vzpomínek. Jakási takřka nepřehlédnutelná a smutná střecha vysoko nad mraky. Samota tam nahoře, ale zároveň blízkost hvězd. Mihotavě táhnou kolem a bytnějí v koule, jež se ztrácejí za obzorem.
Dva dny a dvě noci strávil pětiletý Frank na střeše dvousetpadesátipatrového newyorského mrakodrapu. Mrzl a hladověl, ale šťastně prožíval svůj sen o hvězdách. Když ho pak našli, měl nadlouho utrum.
V dětských snech byly pro něj čluny gigantickými ocelovými horami - dneska pro něj šedesátimetrový Pulec neznamenal víc než vězení, stísněnou konzervu.
Před ním se otevřela hlavní přechodová komora.
Na můstku sloužila už jen hrstka mužů a žen anebo se o to aspoň pokoušela. Krčili se v křeslech a víceméně apaticky civěli před sebe.
Frank cítil nasládlou pachuť krve v ústech. Na okamžik se mu všechno před očima rozmazalo; převládl pocit, že se řítí do bezedné hlubiny. Potom se opět ovládl - a cukl sebou, když před sebou spatřil potem zbrocenou a bledou tvář druhé pilotky. Umře. Jako jedna z dalších. Věděla to i ona. Moc času jí už nezbývalo.
"Musíme někam, kde nám pomůžou."
Ne! říkaly její oči. Ani zpátky na Zemi, ani nikam jinam. Nezvládli jsme to...
Pokusila se o úpěnlivý úsměv, ale vyšla jí jen grimasa, takový škleb. Kůže v koutcích jí praskla a začala krvácet.
Chvíle euforie se stále častěji střídaly s naprostou depresí. Ještě nikdy si Frank Sattros neuvědomoval svou slabost tak jasně.
Na druhé straně můstku cinkl o zem jakýsi nástroj. Sattros si uvědomil, že se radista pokouší dostat do povelové jednotky.
Slunce dál žhnulo na obrazovkách, i když se od něj EX-313 vzdaloval. LaGrange se pokoušel obejít bezpečnostní spoje. Možná je to skutečně jediné řešení.
Druhá pilotka zemřela. Odešla z tohoto světa beze slova, bez nenávisti a zášti, jen hluboce vzdychla. Na její poslední pohled Sattros nikdy nezapomene. Pronikavě se na něj zahleděla, v tom pohledu jako by se soustředila veškerá naděje týrané.
"Nechť je Bůh tvé duši milostiv." Frank jí bez přemýšlení zatlačil oči.
Cítil se prázdný, jako vyhořelý, u konce sil. Váhavě si přejel konečky prstů po obličeji; tentokrát cítil bulky pod kůží, bolest se mu přehnala nervy jako oheň.
Pomalu, skoro uvážlivě otřásl hlavou. "Musíme najít jinou cestu, LaGrangi!" vyhrkl chraplavě. "Vždycky zbývá nějaká naděje."
Radista si ho však vůbec nevšímal.
"LaGrangi, musíme..."
Příjem. Můstkem se rozezněl rušený cizí hlas. Nakonec se ustálila holografická projekce. Neznámý byl hubený, skoro vychrtlý. Bezbarvá pleť prudce kontrastovala s rudýma albínskýma očima.
Muž s vysokou vejčitou hlavou byl Aras, Galaktický lékař. Už tisíciletí měl tento národ monopol na obchod s léky a drogami, což znamenalo, že Arasům byla známa takřka všechna tajemství těla a duše.
A zrovna teď jsou Arasové poblíž.
"Počítači, zaměřil jsi cizí loď?"
To byla ta náhoda, kterou si Frank Sattros vskrytu tolik přál. Arasové sice nedokázali oživit mrtvé, ale měli prostředky, aby zachránili ty, kteří ještě žili. Kdo jiný, když ne oni?
Frank si vzdychl a klesl do radistova křesla. Na monitoru před ním se ukázaly výsledky zaměření. Cizí loď byla od nich necelých dvanáct světelných let.
Sattros přepnul. Těžkopádněji než jindy. Prsty mu pleskly na citlivé senzory. Přesto za pár vteřin zablikala výzva, aby hovořil.
"Tady je pozemská průzkumná loď EX-313. Potřebujeme pomoc, máme..."
Franka zalil žár a zbavil jej dechu. Žár mu spaloval vlasy a obočí, kov se rozstříkl na všechny strany.
"Dohodli jsme se přece, že nebudeme nikoho ohrožovat." Marten LaGrange trhl paprskometem. "Nikoho," opakoval. "A to platí i pro Arasy."
"Tím jsme se definitivně odsoudili k smrti, Martene," vydechl Sattros. "Tak proč mě nezastřelíte? Anebo rovnou

všechny?"
"Nejsem vrah. Ať už to chcete, nebo nechcete pochopit, Franku, stali se z nás mučedníci." LaGrange se pronikavě a trhaně zasmál, přejel pohledem po obrazovkách. "Chcete zařvat jako ostatní? V bolestech jako oni? To já radši rychlou smrt, ale tuhle zatracenou automatiku nezmáknu. Slunce už nedosáhneme. A než se zřítíme na planetu..."
LaGrange znovu zdvihl paprskomet a stiskl spoušť. Hlavní panel uprostřed můstku dostal několik zásahů. Praskání výbojů se mísilo s prudkými výbuchy. Žhavá tlaková vlna podrazila Sattrosovi nohy, prudce se udeřil a zády naletěl do zakotvení nějakého křesla. Chvíli ležel ochromený, viděl šlehat plameny a těžký, mastný kouř, který jen zvolna táhl k odsávačům vzduchu. Z hasicích zařízení se vyvalila pěna, moře pěny.
Uprostřed toho zmatku se tyčil Marten LaGrange.
"Ne!" zasípal Sattros tlumeně. Oči mu slzely ze štiplavého kouře. Zmocnil se ho vztek a zoufalství. "Ne, Martene... Nedělejte to, prosím..."
Dusil se, lapal po dechu. Bylo děsné přihlížet, jak se Marten LaGrange sám zabil.
Frank stál dlouho se zavřenýma očima vedle mrtvého těla a zápolil sám se sebou. Bylo by tak snadné zvednout zbraň a dorazit všechny. Lákavá myšlenka - ale přesto jen jakýsi druh útěku, který mu neseděl.
Nakonec zbraň zvedl. Vyrval zásobník a hodil ho do spalovače odpadků.

Kapitola druhá
Ztroskotání

Frank Sattros se probral vlastním zasténáním. Bylo mu zima a měl pocit, že se už dávno proměnil v rampouch. Ten chlad však vycházel z něj.
Lebkou mu mašírovali bojoví roboti. Zřejmě po rotách, protože jejich dusot jím otřásal až do morku kostí. Víčka měl jako z olova. Nedokázal je zvednout a podívat se, pod prsty cítil jen těžký metalplastik a cosi vlhkého a lepkavého, co se šířilo na tvrdém podkladě. Páchlo to zvratky, dávil se žlučí.
Později nedokázal říct, jak dlouho byl v tomto stavu, v jakémsi mihotání mezi bdělostí a strnulostí. Nakonec se mu silou vůle podařilo sebrat útržky vzpomínek.
Pil, aby otupil zmáhající se paniku. Pravý bourbon, žádné to syntetické a skoro lihuprosté pití, jež nabízela loď. Bourbon zpočátku mírnil bolesti a zaplašil strach ze smrti. Jenže už polovina sklenice měla na jeho zesláblé tělo ničivý účinek a o to silněji teď nastupovala opilost.
Pracně se vzpřímil a zatmělo se mu před očima. Vrávoral a narazil o nejbližší křeslo, oběma rukama se pevně zachytil opěradla.
Mžoural, přimhuřoval oči. Z rozmlžené polévky, jak vnímal obraz na panoramatické obrazovce, se vynořil obrovský svítící srpek. Marně se na tu planetu pokoušel dosáhnout. Přesto mu však došlo, že tento svět znamená naději. Zřetelně viděl bledou auru atmosféry.
"LaGra..." Hřbetem ruky si otřel ústa, ale té pachuti se nezbavil. "Zahájit přistávání."
Nic.
"Počítači..."
Zase nic.
"Zatracenej verk!" To šlo od srdce. Frank zabušil pěstmi do kontrolního panelu. Ničeho tím nedosáhl. Planeta se rychle zvětšovala, ale pozitronika i nadále mlčela jako hrob. Nad hlavním pultem probleskávaly bledé výboje; proto asi mlčí.
Frank Sattros neměl ani ponětí, jak takovou loď jako EX-313 dostat na zem vcelku, nikdy to nebylo jeho úkolem. Když loď narazí na atmosféru příliš ploše, může se odrazit jako žabka od hladiny. Při příliš příkrém úhlu...
Našel interkom: "Pilot na můstek! Opakuji. Pilot na můstek!"
Nikdo nepřišel.
To jsou úplně všichni mrtví?
"Tak se, sakra, hněte!" zasípal. "To chcete, aby se o vás povídalo, že jste nechali loď ve štychu?"
"Jsem unavená...," ozvalo se konečně.
"Teď není čas na spaní. Potřebujeme vás tady," vyprskl Frank.
Je to kabina deset, ukázal mu displej. Helen Mertensová, před startem EX-313 dělala instruktorku flotily. Symptomy onemocnění se i u ní projevily mnohem později než u ostatních.
Loď zasténala, následoval skoro nezřetelný otřes. Optická projekce se zamlžovala. Na všechny strany ubíhaly cáry mračen. Žár se stupňoval. Horko z tření. Z planety musela loď vypadat jako padající hvězda, která za sebou vleče dlouhý ocas.
Při jaké teplotě se začíná tavit terkonitová ocel? Frankovi se hlavou o překot řítily myšlenky. Dívá se teď nějaký domorodec na oblohu a vidí padající hvězdu? Vzniká v této chvíli nové náboženství? Marně se pokoušel soustředit. Nedokázal to. Především se cítil tak zatraceně bezmocný.
Už jen pár minut do pekla. Žhavý odlesk koupal můstek v neskutečném svitu. Frank Sattros tam stál jako přimražený. V této chvíli necítil ani lítost, ani zlobu. Zmocnila se ho podivná prázdnota, pocit, že je sám, že je poslední člověk ve vesmíru. Ve smrti, to se naučil na palubě, je každý sám.
Jak dlouho ještě?
Mžiklo pár údajů, poslední vzepětí skomírající techniky - výška pět kilometrů...
Nečekaný protitah z kruhovitých trysek loď málem přetrhl. Jekot přetíženého materiálu ohlušoval. Jakási titánská pěst podrazila Sattrosovi nohy a přibila ho k podlaze.

Čekal náraz, který loď rozmetá a pohltí v gigantickém ohni. Dunění se mísilo s bušením v jeho spáncích a pak...
... ticho!
Žádný protitah. Vůbec nic. Ta neskutečná tíže, která mu vymačkávala vzduch z plic, pominula. Frank Sattros se namáhavě postavil, prsty mu přejely po blikajících kontrolkách. Chyba! sdělovaly mu údaje. Kontrola nemožná.
"Nač ještě čekáš? Jestli mě, Smrti, chceš, tak si mě vem!" Sattros se hlasitě rozesmál. Nikdo ho neslyšel. Z hlavního pultu vyšlehl výboj a hřmotně se vybil do stropu. Roztavený materiál se rozstříkl na všechny strany. Na třech čtyřech místech začalo hořet.
Aniž to chtěl, podařil se mu mistrovský kousek. Dostal se k jednomu křeslu. Pásy ho automaticky obepjaly.
V té chvíli mu vynechaly myšlenky. Už jen čekal - upadl do letargie. On, Frank Sattros, prožil svůj život, a má-li tomu tak být, že v třiatřiceti nalezne hrob na jakémsi neznámém, ještě bezejmenném světě, pak se musí podrobit osudu. Marně čekal na to, až mu před očima proběhne život jako zrychlený film.
Hlasité praskání a dunění se mísilo s jekotem tlumiče přetížení a prudce ho vrátilo do reality. Hned nato následoval další náraz, prudší než předchozí. Ocel se s příšerným skřípotem trhala, začala pracovat setrvačnost, můstek se plnil štiplavým kouřem. Za temnou stěnou se zrodilo ohnivé moře, rozdmýchávané desítkami explozí.
Naprostý výpadek umělé gravitace. Svět byl vzhůru nohama, bláznivě se roztočil. A uprostřed chaosu Frank vykřičel celý svůj strach a celé své zděšení.
Koule neuvěřitelnou silou ryla ještě panenskou zemi.
Z nebe spadla hvězda. Přinesla oheň a zkázu.
Zasténal a pokusil se převrátit na bok, ale cosi neviditelného ho zadržovalo. Jazyk se mu lepil na patro, cítil se vyprahlý a u konce sil.
Frank Sattros konečně našel zámek přezky. Málem padl obličejem na zem, protože křeslo a podlaha můstku svíraly se zemí hrozivý úhel. Zhluboka se nadechl a vydechl, nasál horký vzduch do beztak zmučených plic a konečky prstů si masíroval spánky. Nyní byl naprosto bdělý a zaznamenal praskot plamenů.
Na můstku hořelo, jen malou část ohně uhasila pěna. Horko a štiplavý kouř začínaly být nesnesitelné.
Honem pryč! znělo mu v duchu. Uháněj do bezpečí, než to všecko vyletí do vzduchu!
Možná měl radši sedět, zavřít oči a čekat na nevyhnutelný konec... To pud sebezáchovy ho nutil přijmout boj.
Těžkopádně klopýtal vpřed, razil si cestu zřícenými stropními segmenty a palubními deskami vyrvanými z úchytů.
Před ním ležel mrtvé tělo někoho z technického oddělení. Spánek mu prorazila na prst silná střepina, určitě ho zabila na místě.
Jen dál. Nemámit drahocenný čas!
Tomu mrtvému by už stejně nepomohl. A plameny mu mohly každou chvíli odříznout cestu a z podlahy se stala potměšilá, záludná skluzavka, na níž hasicí prostředek působil jako mýdlo. Frank několikrát uklouzl, nakonec to ale zvládl, zaťal prsty o okraj východu a vytáhl se do něj.
Na chodbě vedoucí k laboratořím a marodce vládl nepopsatelný chaos. Obří pěst mlátila hlava nehlava a zmačkala stěny a přepážky jako papír.
Sattros si pracně razil cestu ocelovou a plastovou změtí. Odněkud vyrazila voda, hotová bystřina. Zápach požáru zároveň zesílil, ale nebyl cítit po škvařících se izolacích a krytech, páchlo to jinak, Jakoby hořícím dřevem a prstí.
Frank nemohl vrak opustit hlavním otvorem. Prostrčil jím sotva tak dlaň, pak musel použít jako páku jednu z uražených vzpěr. Ale už po druhém pokusu, při němž si jen rozedřel dlaně, odhodil hranaté železo stranou.
Lapal po dechu, oči mu slzely a kolena se mu třásla, opřel se o stěnu. Ale hlasité prásknutí, po němž následovalo jakési dunění, ho popohnalo dál. Dovnitř se valila další voda, ta už nebyla z prasklé nádrže, protože přinášela napůl spálené listí a zuhelnatělé kusy větví.
Znovu se rozduněl hrom a byl stále hlasitější. I běsnění orkánu bylo patrnější. Frank si rázem uvědomil, že o tom cizím světě naprosto nic neví. Možná je nebezpečnější než vrak EX-313... Konečně spatřil nad sebou rozchlípenou puklinu a nad hlavou ženoucí se cáry mračen, jež přízračně ozařovaly blesky. V této části lodě vypadly bezmála všechny osvětlovací segmenty ve stěnách a planeta vypadala ještě neskutečněji. Atmosféra však rozhodně nebyla jedovatá, neboť Frank už dávno nedýchal sterilní a chemikáliemi páchnoucí vzduch.
Po delším čase konečně vylezl ven a během okamžiku byl promočený až na kůži. Bouře s ním cloumala a on měl pocit, že ho odvane jako suchý list. Biolog ležel na břiše a byl rád, že je rád.
Žár, který vycházel z oceli, byl skoro nesnesitelný. V prohlubeninách se nashromáždila dešťová voda a začínala vřít, na jiných místech se zase se sykotem odpařovala. Kam až dohlédl, samá džungle. Viděl groteskně pokroucené stromy a uprostřed té bujné zeleně lodí vyrytou mohutnou rýhu. Táhla se snad kilometr a ztrácela se ve tmě. Rozžhavený trup lodi zažehl požár a ten byl zaléván deštěm, připomínajícím spíš potopu. Sto metrů po obou stranách byl les spálený a k obloze vyčítavě čněly ohořelé pahýly větví.
Od havárie uplynuly už zřejmě hodiny. Stejně tak dlouho musel být v bezvědomí. Nechtěl tomu věřit, ale fakta pro to hovořila. Sedm nebo osm metrů pod sebou viděl pozůstatky okruží, z něhož se v pěnivých vodotryscích tříštila voda o trup. Musí se dostat dolů, pryč od stále ještě nebezpečného vraku. I po hodinách se mohly konvertory dostat do kritického stavu a EX-313 zaniknout v atomovém výbuchu.
Frank ještě před chvílí toužil po smrti, teď už se jí opět bál. Marně se snažil slézt po kouli. Trup byl od popele, připečené hlíny a deště značně kluzký. A než se nadál, ujely mu nohy. Bouře s ním cloumala prudčeji než prve a málem ho odnesla, ale brzy narazil na horní část okruží. Voda se hnala přes něj a brala mu dech. Strhávala ho šikmo dolů, kde se marně snažil něčeho uchytit. Sjížděl stále rychleji. Narazil na vyčnívající desky a záplava ho nemilosrdně unášela dál.
Na pár vteřin měl pocit, že visí ve vzduchu jako ve stavu beztíže. Ztratil orientaci a vnořil se do vlhkého moře. V ústech cítil bahno a ta vazká břečka ho stahovala stále hlouběji. Zoufale s ní zápolil, rychlými tempy se snažil vyplavat. Ve

spáncích mu pracoval buchar, v plicích se mu někdo staral dýkou. Jen stěží odolával touze nadechnout se, prostě se jen nadechnout, je jedno, co bude pak. Nakonec otevřel ústa, prskal a supěl a cítil, jak mu poryv deště skoro současně smetává bahno z obličeje.
Nad ním se tyčil vrak, mohutná, zmrzačená silueta, kterou Frank stále ještě nedokázal celou přehlédnout. Z výšin tryskala voda a hromadila se v rozryté zemi. Napůl zuhelnatělé kmeny ležely přes sebe a za lodí se vršil ohromný násep země, kterou loď hrnula před sebou.
Konečně měl pevnou půdu pod nohama. Hned nato se rozběhl, jedno kam, hlavně pryč od vraku.

Kapitola třetí
Nový život

Když otevřel oči, jako by se probudil ze zlého snu. Bylo příjemné přítmí, hustým listovím dokonce prosvítalo něco slunečního světla a vykreslovalo světlé skvrny na mechem porostlé lesní půdě. Hemžili se tam brouci, ve vzduchu se třepetali pestří motýli. Hotový ráj, nebýt toho štiplavého kouře.
Potom chraplavě vykřikl a vyskočil. Ona můra byla skutečnost, vzpomněl si, jak pracně a z posledních sil se vyškrábal z vraku a někde se zhroutil.
Prospal více než deset hodin. Hodinky se mu zastavily. Za pět dní měl mít narozeniny. Nevěřil však, že se jich dožije. Nádory se už daly nahmatat. Nedělal si žádné naděje.
Ve slunečním světle byl rozsah škod patrnější než za bouře. Polom v lese vypadal skoro nekonečný, kilometry dlouhá, čtyři sta metrů široká začernalá jizva byla nyní jasně patrná.
Dlouho hleděl na vrak EX-313. Teprve pozvolna si uvědomoval, že poslední kilometry jsou poseté troskami. Spodní část lodi s nákladovým prostorem a hangáry se ubrousila.
Menší exploze roztrhla trup. Podle výbojů bylo patrné, že ve vraku je ještě energie. Frank neměl příliš ponětí o pohonné technice, ale kompenzační konvertory pro lineární pohon, které se vyráběly teprve čtyři roky, mu připadaly mnohem riskantnější než osvědčený tranziční pohon.
Ohlásil se hlad s žízní. Frank si ještě netroufal přiblížit se k vraku a hledat v něm potraviny a koncentráty. Výboje možná hlásí brzký konec lodi. A pak nebude mít vůbec nic. Jen to, co má na sobě.
Věděl, že za pár dní zemře... Vztekle si otřel čelo, jako by tím mohl zahnat i trýznivé myšlenky.
Vody zde byl dostatek. Nahromadila se v květech a voněla po nich. Frank desítky květů odlomil, napil se a umyl. Cítil se trochu lépe. Začínal se v něm probouzet zájem o flóru a faunu tohoto světa. Na mnoha světech, ke kterým tato průzkumná loď letěla, narazila posádka na život, bohužel pouze na život, který ještě nezačal stoupat po žebříčku inteligence. Ale třeba zrovna na tomto světě se vyvinula inteligentní rasa. Viděli padat hvězdu a možná šli za ní...
Frank se otočil, upřeně hleděl do zeleně a doufal, že postřehne nějaký pohyb.
"Hej! Haló! Jsem přítel."
Necítí pohled v týle? Možná právě teď na něj míří oštěpy. Znají domorodci jedy? Pokud ano, pak nějakým jedem určitě potřeli kamenné nebo kovové hroty.
Ještě jednou se otočil kolem dokola, pomaleji než prve. Navzdory dusnu ho zamrazilo. Snažil se neudělat jediný rychlejší pohyb, rozpřáhl ruce a ukazoval prázdné dlaně. To bylo univerzální gesto: Koukejte, nemám zbraň! Ale jak má vysvětlit tu rýhu po lodi a oheň, ve kterém možná shořeli nějací domorodci?
Hlasitě praskla suchá větev. Frank ještě nevěděl, jak daleko se na této planetě nese zvuk, ale podle pozemských zkušeností mohla prasknout tak dvacet třicet metrů od něj. Náhle si uvědomil, co celou tu dobu postrádal: nebyly tu zvuky zvířat, žádné hlasy džungle. Od té chvíle, co bouře pominula, vládlo tísnivé ticho. Pouze jemný vánek povíval listím ve výškách.
Znovu něco prasklo. Někdo se blíží. Frank honem popadl ohořelou větev. Dřevo bylo těžké a dávalo mu pocit jistoty. Už mnohokrát si představoval, jak se setká s cizí inteligencí...
Váhavě ustoupil o krůček, ještě o jeden. Když spatřil stín, pevně sevřel klacek... Hned nato klacek odhodil a rozběhl se. Padající tělo však už zachytit nestačil.
Byl to těžce raněný skladník Mirca Sabatil. Levou část obličeje měl spálenou bezmála na kost, ruka mu trčela od těla v podivném úhlu a hlubokou ránu si ovázal urvaným rukávem kombinézy.
Sabatil ztratil hodně krve. Když otevřel oči a trhl sebou, Frank ho jemně přitiskl k zemi.
"Šetři se, Mirco."
Na lodi by ho nikdy tak důvěrně neoslovil, ale tady už neexistovaly hodnosti, nic, co by vyžadovalo projevování úcty či nadřazenosti.
A co když jich přežilo pád ještě víc? O této možnosti Frank zatím neuvažoval. Ale i kdyby. Co se tím mění? Z této planety se stejně nedostanou.
Sabatil ztratil vědomí. V kapsách mu Frank našel špalek koncentrátu a utišující injekční náplasti. Jednu mu nalepil na krční tepnu. Špalek koncentrátu si několikrát zamyšleně otočil v prstech, ale nakonec ho odložil. Třeba bude ještě hůř.
Zamyšleně si sedl na kmen na kraji paseky, dal si klacek mezi nohy a střežil Sabatilův spánek. Chvíli si povídal sám se sebou a potom i jemu klesla víčka.
Žlutooranžový sluneční kotouč stoupal nad horizont. Vrhal dlouhé stíny na zničenou krajinu, rozehrával bizarní hru světla a stínu. Mezi zuhelnatělými kmeny se hemžil hmyz. Zuhelnatělé šlahouny popínavých rostlin. Mezi tím žárem puklé plody, nezralé, i hmyz se jim vyhýbal...
Franka Sattrose cosi přinutilo otevřít oči. Slunce stálo ještě vysoko na obloze. Cítil popel a spáleninu.
"Už byste si mě měl konečně všimnout, Franku."

Trhl sebou, jako by ho kousla tarantule. Klacek mu vyklouzl z rukou.
"Vy, slečno Mertensová?"
"Díváte se na mě jako na přízrak," poznamenala smutně.
Frankovi jen zvolna docházelo, že i ona přežila, a k tomu nezraněná. Helen Mertensová měla na sobě skafandr se všemi vymoženostmi. Přilbu si odklopila.
"Dostali jsme se z deště pod okap, co?" prohodila.
Frank jen pokrčil rameny. "A co na tom?" zabručel. "Odtud se už stejně nedostaneme."
Helen na to nic neřekla a otočila se k Sabatilovi. "Není mu valně, je těžce raněný."
"Jsem zvědavej, jak dlouho ještě bude žít."
Teprve teď Sattrosovi docházelo, že Helen musela přijít ze směru, kde začínal zářez. Měla antigrav a létací batoh.
"Je to pralesní svět," vysvětlovala a sledovala Frankův pohled. "Všude kolem jen stromy. Teprve daleko na obzoru jsou nějaké strmé hory."
"Je tu nějaký náznak vyššího života?"
Zmateně na něj pohlédla, potom zavrtěla hlavou. "V této oblasti určitě ne."
"Tři čtyři dny ještě vydržíme. A to, co přijde pak, tomu se stejně nevyhneme."
Cítil, že ji jeho slova štvou. Ale bylo mu to jedno. Zmocnil se ho pocit bezmezné prázdnoty.
Sabatil zemřel někdy nad ránem. Klidně, ve spánku. Frank Sattros to zjistil až po východu slunce.
V rozryté zemi vyhloubil mělký hrob. Pár slov, krátká modlitba, víc přes rty nedostal. Helen se otřela slzy. Pokrok si vždy vyžadoval oběti a nemohli očekávat, že právě dobývání kosmu bude bez nebezpečí. Riziko narůstalo s každým světelným rokem, o který lidé pronikali hlouběji do vesmíru, ale oběti se přinášet musely, umožňovaly lidstvu budoucnost v galaktickém společenství národů.
Od prvního přistání na Měsíci a Rhodanova setkání s Arkonidany byly už jen dvě možnosti. Buď lidstvo vyroste z dětských botiček a dokáže se prosadit mezi galaktickými velmocemi, anebo Země upadne do bezvýznamnosti.
"Přál bych si být na jeho místě." Frank Sattros chabě potřásl hlavou a ukázal na čerstvě navršený hrob.
"Jak můžete říct něco takového?" Helen po něm loupla očima. "Jen si to zbytečně ztěžujete. A mně taky."
Zmateně na ni pohlédl. "Končí to rychleji, než jsem čekal," řekl pak tiše. "Narozeniny tady už neoslavím. A to jsem se těšil na dort se svíčkami." Nuceně se zasmál. Mízní uzliny měl zduřelé a ztvrdlé, střídavě mu byla zima a horko.
Když pocítil Heleninu ruku na svých vlasech, překvapeně zvedl hlavu. Její pohled mu však přikazoval, aby mlčel.
Chvíli stála u něj a cítil, jak se chvěje. I ona se bála smrti, přesto však ustavičně hleděla na vrak, který jim stále více připomínal varovný a chmurný památník. Symbol pomíjivosti všeho, co stvoří lidská ruka. Džungle brzy zaroste a po katastrofě nezbude ani stopy.
Byla to chvíle, již nesměla rušit slova. Frank měl pocit, že vnímá závan věčnosti, ale zamrazilo ho při něm. Bezděky sáhl po Helenině ruce. Byl rád, že teď není sám.
Uplynula třetí noc na bezejmenném světě. Frank Sattros otevřel oči. Nevěděl, čeho se tak polekal.
Nad ním se klenula chmurná, jednotvárná šeď a zuhelnatělé větve jen zdůrazňovaly dojem smutku. Pohled na ně ho deprimoval. Už zase pršelo.
"Helen?"
Neodpověděla. Nevěděl, kam šla, a hlavně nechápal proč.
Ve vlhké půdě byly patrné stopy a vedly hlouběji do lesa. Šel po nich, ale často musel zastavovat, cítil se slabý a otupělý. Několikrát se mu zatmělo před očima a vzpamatovával se stále hůře. Větší zvířata tu zřejmě nežila. I po ptácích se marně rozhlížel.
Náhle tu byly hlasy, dětský smích a radostný zpěv, přehlušující šum vzdáleného příboje. Paprsky mu osušily tvář a zahnaly vlezlé vlhko. Dva tři kroky zanesly Franka do světa, který již dávno pominul. Hleděl na oceán, nad vlnami viděl pestré plachty antigravitačních kluzáků a cítil osvěžující slanou brízu. Bezděky se rozběhl k pobřeží, stále rychleji, a vběhl do třištící se vody. S rozpřaženýma rukama se vrhl do valících se vln...
... klesal do hlubin. Náhle měl pocit, že se udusí, a začal mlátit kolem sebe jako tonoucí. Narazil na nějakou překážku, zaťal prsty do tenkých poddajných větví a pocit blažené pohody ustoupil náznému vystřízlivění. Jakási houština zadržela jeho pád - skupina hustých keřů, jejichž kopistnaté dužnaté listy voněly slabě anýzem. Na větvích visely hrozny plodů velkých jako pěst.
Vše ho nutkalo k tomu, aby pokračoval v cestě, a bylo mu úplně jedno kam. Uniknout minulosti a zapomenout, že nic netrvá věčně. Toužebně si přál, aby se čas zastavil.
Dech se mu zklidnil, srdce netlouklo už tak prudce. Poprvé se cítil klidněji. Přejel prsty po dužnatých listech a jemných chloupcích na jejich povrchu. Projel jím osvěžující pocit, tak intenzivní, že bezděky několik listů utrhl a rozemnul je mezi prsty. Lepkavá šťáva voněla sluncem, volností a životem...
Frank se vzpamatoval. Patrně nějaký halucinogen. Keře tak zřejmě lákají hmyz, aby je opylil, anebo ho požírají.
Vrávoral dál. Nádory mu začínaly vadit, příliš napínaly kůži.
Znovu zavolal Helen a konečně ji zaslechl. Smála se. A tu ji spatřil. Byla od něj necelých pět metrů. Svlékla se ze skafandru. Tvář měla zelenou a krátké, předtím světlé vlasy rovněž. Celá se pomazala nějakou zelenou břečkou.
Helen měla pod skafandrem jen spodní prádlo, ale ani tak na ni nebyl vzrušující pohled. Zarudlé nádory byly podlité krví a mokvaly, to znamenalo, že onemocnění u ní pokročilo mnohem dál, než se domníval. Nedokázal se ubránit a civěl na ni. Rty se mu chvěly, nedokázal říct jediné slovo.
Helen trhala ty plody. Zaťala nehty do chlupaté slupky a roztrhla ji, vyškrábala měkkou dužninu a mazala se jí. Patrně se pominula.
Na okamžik se zastavila. "No tak, Franku! Je jich tady dost pro oba."

Jen mlčky zavrtěl hlavou. Cítil trpkost a zklamání. Kdyby Helen byla od něj světelné roky daleko, připadala by mu bližší než tahle ženská, která se maže lepkavou dužninou.
"Nech toho!" křičel na ni zmučeně. Ještě neplakal. Byl vyhořelý. I ten bídný zbyteček naděje, o který se opíral, se vytratil.
Vnímal jakési teplo, ale snažil se je nevnímat, už ne. Vše, co podnikl od zřícení explorerů, byl jen sebeklam. Záviděl LaGrangovi, to ano, zatraceně, dodatečně se proklínal, že nesebral odvahu, aby radistu následoval. Kam se poděl ten Frank Sattros, který se dokázal poprat se životem? Už ho to ani nezajímalo.
Zmateně konstatoval, že rovněž utrhl jeden z těch plodů. Stejně jako Helen zaryl prsty do dužniny a roztrhl slupku. Pocítil ještě intenzivnější vůni než u rozemnutých listů. Hlad, který tak dlouho krotil, se už nedal vydržet. Bylo mu jedno, jestli to ovoce je či není jedlé, chtivě se do něj zakousl.
Nejdříve pocítil příjemné svědění na naběhlé sliznici. Jazyk se mu přestal lepit na patro.
Utrhl si další plod, nebyl tak zlatavý jako ten první a více odolával. S údivem zjišťoval, že má prsty náhle pružnější.
Úplně zapomněl na to, co si myslel o Helen, a začal se rovněž potírat dužninou.

Kapitola čtvrtá
Vurga

Svěží zeleň dobývala vypálenou oblast a popínavé rostliny se nezastavily ani před vrakem.
Oběma trosečníkům z EX-313 začal nový život. Aspoň se to tak zdálo. Po mokvavých nádorech zbyly jen jizvy. A s pocitem, že o vlas unikli smrti, se jim navrátily i ty nejjednodušší lidské potřeby.
Propátrali kilometrovou stopu po lodi a hledali cokoli použitelného. V troskách jednoho člunu našli antigravitační úchytné kotouče a dezintegrátor. "Zítra," řekl Frank a zasněně se zahleděl na obzor. Soumrak se blížil obřími kroky. "Zítra uvidíme co dál. Třeba najdeme ještě něco."
Vrak, začernalý, mohutný kolos, hrozivý a zároveň vzbuzující lítost, zřejmě jen čekal na to, až na jeho palubu konečně opět vstoupí člověk.
Když nastala noc, začalo jako obyčejně drobně mžít. Déšť zakrátko bubnoval na stabilizační nosné plochy, které Frank pomocí antigravitačních desek položil na vyvrácené stromy. Zapálili ohýnek. V jeho praskotu bylo cosi domáckého, co jim aspoň nakrátko dalo zapomenout, že tento svět není jejich Země.
Pod střechou si navršili do pečlivé pyramidy zásobu zlatavých plodů, jež připomínaly pozemské kiwi. Frank jim říkal bobule, i když byly poněkud velké. Už nepochybovali. To, co zdravotní stanice lodi nezvládla, podařilo se právě těmto "bobulím". Uzdravily je.
Helen nedokázala říct, proč ji napadlo urvat zrovna tento plod, nějak to cítila, jak tvrdila, ale neuměla si to vysvětlit. Bylo to nutkání.
Frank upřeně hleděl do plamenů. V mysli dlel na Zemi.
"Na co myslíš?" zeptala se Helen.
Našla části sady pro přežití. Například fólii, která připomínala dávný spací pytel, chránila proti teplotám až minus šedesát stupňů a složená nebyla o nic větší než dlaň. Cítila se v ní lépe než ve skafandru.
"Jen tak," odpověděl vyhýbavě.
"Dík za vyčerpávající informaci."
"Víš..."
"Ne, nemusíš se omlouvat, jestli je ti to téma nepříjemné."
Frank Sattros na ni překvapeně pohlédl. Větví šťárala v uhlících.
"Nevěříš, že tuhle planetu kdy opustíme. A my dva si natrvalo neudržíme odstup. Nehledě na to, že bych chtěla mít jednou dítě. Vlastně dvě."
"Proč mi to říkáš?"
Helen se rozesmála. "To jsou všichni biologové tak... složití? Máš někoho? Čeká na tebe někdo na Zemi?
"Byla jedna bývalá kamarádka ze studií..." Frank vstal a začal neklidně přecházet. "Ale rozešli jsme se. Měsíc před startem. Miriam nechtěla, abych letěl. Ona na kosmické lety moc nedá. Tvrdí, že bychom se neměli měřit s jinými národy Mléčné dráhy. Myslím, že měla úplně obyčejný strach."
"A co ty?"
"Jak to myslíš?"
"Máš taky strach? Strach, že zůstaneš na neznámém světě a že možná už nikdy nespatříš Zemi?"
Váhal. Zastavil se na okraji přístřeší a nastavil obličej dešti. Vlhko nepomáhalo, myšlenky se neujasnily, s problémem se musí vypořádat sám.
"Já nevím," přiznal se. "Zatím jsem o tom moc nepřemýšlel. Ale nějak se už na Zemi dostaneme."
"Franku," Helen pootevřela spací pytel, "už nic neříkej. Myslíš, že lidi spojuje něco víc než společný osud? Potřebuji tě."
Trvalo minuty, než si k ní přidřepl a políbil ji. Na lodi byly soukromé vztahy tabu, což vedlo k poněkud podchlazenému vztahu mezi pohlavími. Frank věděl, že leckoho to nenadchlo, ale součinnost tím nijak neutrpěla.
Helen mu rozevřela kombinézu a potom se její ruce vydaly na pouť.
Když k sobě našli cestu, déšť bubnoval do ocelové střechy prudčeji než předtím.
Dny míjely a už bylo naprosto jedno, jaké datum se píše v "civilizované části" Galaxie. Déšť nechtěl ustát. Jako by nebesa zvedla všechna stavidla, z nízkých mračen se lila voda.
Rozrytá půda se změnila ve zrádné bahnité jezero. A nezměnily na tom nic ani popínavé rostliny. Frank zapadal do

bahna až po kolena.
Provizorní obydlí opustili a přestěhovali se do vraku. Mrtvé včas pohřbili. Celkem osmnáct těl. Ostatní Frank nenašel, možná ležela ve vypálených sektorech za uzavřenou bezpečnostní přepážkou lodi. Na setrvalý zápach kouře a ozónu se dalo zvyknout, mnohem hůř na pocit, že přes stěnu mají mrtvé druhy.
Vrak byl už bez energie. Frank se do něj dostával otvorem po vyrvaném impulzním děle. Chladicí šneky visely jako bledé kořeny z kupole a již nestíněné elektromagnetické záření vyhubilo veškerý život v okruhu několika metrů. Pahýly stromů, kusy odštěpeného dřeva, třísky a množství zeminy naplňovaly bývalé skladovací prostory. Hydraulika jedné přistávací nohy se posunula a vytvořila jakžtakž rovný podklad. Tady Frank zřídil provizorní místnost.
Bez ustání pršelo skoro devatenáct dní a nocí. Když mlhu konečně proťal první bledý sluneční paprsek, uplynulo od havárie třicet dnů. Helen Mertensová stála zasněně v kupoli děla a hleděla do pařícího se pekla, z něhož se linul nasládlý zápach hniloby.
Frank ji vzal kolem ramen. Cítil nezlomnou vůli po životě. Nepoddá se osudu.
"Zítra nebo pozítří, prostě jakmile se voda vsákne, vyrazíme," řekl. "Na téhle planetě jsou určitě vlídnější končiny. Kdyby nějaká kosmická loď ztroskotala v Amazonii nebo v Himaláji, taky by netušili, že u nás máme havajské pláže nebo úrodné evropské nížiny."
Nereagovala, ani když jí prohrábl vlasy. Pouze klouby na rukou se jí zabělaly, když pevně sevřela přívodní kabel.
"Co je s tebou? Na co myslíš?" vyzvídal. Helen jako by ho neslyšela. Obrátil si ji k sobě. "Kde v myšlenkách toulala ses?"
Hloupá otázka. Frank by si za to nejradši nafackoval. Když v jejích očích spatřil slzy, jen potřásl hlavou. "Zvládneme to. Proto jsme přece přežili."
Váhavě přikývla. "Setba i žeň a chlad i žár, léto i zima, den i noc nikdy nepřestanou po všechny dny země," citovala.
"To je z Bible," odtušil Frank.
Myšlenky se mu tříštily. Narodil se v době, kdy dobývání kosmu zpochybnilo Boha jako instituci. Na žádné z bezpočtu cizích planet, za žádným sluncem, v žádné mlhovině nenarazili astronauti na jedinou jeho stopu. To však nebyly důkazy pro jeho neexistenci, spíš naopak. Jak jinak by vznikla nepřeberná rozmanitost života a fascinující krása vesmíru, když ne rukou nějakého Tvůrce?
"Bůh nehovořil pouze o Zemi," řekla Helen zamyšleně. "Platí to pro každou planetu, která obíhá kolem svého slunce. Jsme doma, Franku, jenom si na to musíme zvyknout."
V noci se náhle probudil z neklidného spánku mučeného zlými sny. Nevěděl, co ho vzbudilo, napjatě naslouchal do tmy a pravicí šátral po dezintegrátorů.
V uplynulých dnech našel na lodi další použitelné věci, patřila k nim i příruční svítilna. Namířil světlo na zaolejovanou hydrauliku a posunoval je po oceli dál do chaosu skladiště, kde bujely popínavé rostliny.
Připadalo mu, jako by se tam pohnul jakýsi stín. Posvítil na to místo. To, co prve jen tak neurčitě vnímal jen koutkem oka, byl svazek silných vzdušných kořenů, které cílevědomě sahaly po nové opoře. První se už dotýkal ohnutého nosiče, z nějž odprýskávaly zbytky hasicího prostředku. Kořen se ovinul kolem oceli a pár vteřin nato se nosník odsunul. Sice jen o pár centimetrů, ale ten skřípavý zvuk se rozléhal po celé lodi. Zbyly jen urvané a rozmačkané části rostliny.
Frank se otočil. Právě si uvědomil, že se pozůstatků techniky chytá jako tonoucí stébla. Čím déle budou v lodi pobývat, tím hůře se jim bude odcházet.
"Co se děje?" ptala se rozespale Helen.
Frank jen zavrtěl hlavou. "Nic zvláštního. Ale musíme odtud, jinak..."
Ještě dlouho byl vzhůru a přemýšlel. Viděl, jak rostliny dobyly vrak a šťávami rozleptaly i terkonitovou ocel. Potom nějak usnul. Když ho probudilo další skřípání kovu, nebyl už tak klidný. Kov se sunul po kovu. A dokonce někde poblíž.
Vyskočil. Nebezpečí! signalizovalo mu podvědomí. Popadl dezintegrátor a odjistil ho.
Nebyly to kroky? Až příliš jasně cítil, že už není sám. Po stropě přejelo jakési světlo, ale mnohem blíže byl rudý uhlík, který se vznášel více než dva metry nad zemí.
Frank v té chvíli nedokázal jasně uvažovat. Vypálil z dezintegrátorů, tím se rozzářilo předtím neviditelné ochranné pole a ukázaly se obrysy robota. Dvouapůlmetrový kolos, jehož zrakové buňky se zbarvovaly do ruda.
První, co Franka Sattrose napadlo, byli Arkonidané nebo Skokani, kteří objevili vrak, možná dokonce Arasové.
Pak se rozsvítily silné reflektory.
Oslepovaly ho. Frank Sattros stál jako přimražený, ani si neuvědomoval, že stále ještě míří zbraní. Z jasu se vylouply obličeje, lidské obličeje.
"Nemáte důvod, abyste nás vítal se zbraní v ruce," pravil tichý hlas. "Jste... Byl jste členem posádky EX-313?"
"Sattros... Frank Sattros... Biolog a..." Nemohl tomu uvěřit. Zrovna teď, když se už konečně smířil s tím, že na tomto světě dožije svůj život, přišli pro něj lidé. "Má společnice je Helen Mertensová," vyhrkl. "Byla instruktorka..." Polkl. "Nikdo jiný nepřežil."
Jeho protějšek byl bezmála dvoumetrový obr. Když mu povzbudivě poklepal na rameno, Frank měl pocit, že ho zaráží do země.
"Poručík Hank Snider, INDEPENDENCE DAY," představil se. "Co byste řekl tomu, že byste se přestěhoval, pane?"
Frank v té chvíli myslel víc na Helen než na hvězdnou pěchotu a roboty. Nevypadala nijak šťastně, rysy měla tvrdé, jako vytesané z mramoru.
"Všední den nás opět dostihl," zabručela. "A se všemi důsledky."
Poručík Snider přikývl. "Za pár hodin Vurgu opustíte a tento svět už nikdy neuvidíte."

"Vurgu?" podivil se Frank.
"Tak jsme tuhle planetu nazvali.. Soustava není ještě v žádném katalogu, takové bílé místo v Mléčné dráze."
"Vurga...," zamyslel se Frank. "Co to vlastně znamená?"
"Vůbec nic." Snider se ušklíbl. "Naprogramovali jsme pozitroniku na náhodný sled souhlásek a samohlásek. Jak jinak byste chtěl zvládnout ten příval sluncí, planet a měsíců, co je třeba katalogizovat?"
Chtěl si otevřít přilbu a odklopit ji, ale Frank ho zadržel.
"Nedělejte to, poručíku. Ve vlastním zájmu!"
"Nechápu."
"Posádka EX-313 nezahynula jen na zřícení," vysvětlovala Helen. "Z jednoho světa, který jsme navštívili, jsme si přinesli smrtelnou nemoc. Dostal ji každý. Ale původce neznáme."
"Vy ale žijete a zjevně jste..."
"Imunní? - Tedy aspoň jsme přečkali symptomy. Ale možná jsme přenašeči." Frank pokrčil rameny a jednoznačným gestem je zase pomalu svěsil.
"Chápu," řekl poručík. "Učiníme příslušná opatření."

OBCHODY

Kapitola pátá
Cíle

Karanténa. To znamená, že jste zavření ve dvou kabinách po třiceti čtverečních metrech se společnou hygienickou buňkou. Je to přímo luxus ve srovnání s přístřeškem na EX-313, páchnoucím olejem a chladným kouřem. Přesto se zde necítím dobře. Protože vím, že nás s Helenou kvůli potenciálnímu ohrožení nepřetržitě sledují. Hlavní pozitronice nic neujde. Můžu jen doufat, že to monstrum z čipů a obvodů ví, co je diskrétnost.
Natruc všem bezpečnostním opatřením se necítím nemocný. Helen jakbysmet.
Před čtyřmi dny INDEPENDENCE DAY opustila Vurgu. S více než tunou bobulí v mrazácích. Dalo mi práci, než jsem kapitána lodi plukovníka Montaka přesvědčil o tom, jak jsou důležité. Byl to takový ten zarputilý komisní typ a pranic se mu nelíbila myšlenka, že by svůj hrdý lehký křižník přeměnil v nákladní loď.
Nakonec povolil, protože dva trosečníci plus vuržule, jak těm bobulím teď říkám, vypadají na kontě osobních úspěchů přece jen lépe než pouzí dva trosečníci.
Vzpomínám si na nouzové volání, které jsem vyslal do hyperéteru a které tak drasticky ukončil Marten LaGrange. Arasové, kteří byli tenkrát vzdáleni pouhých dvanáct světelných let, nám na pomoc nepřišli. Konečně už vím proč, tedy aspoň si to skládám ze skrovných fakt, která mám nyní k dispozici. Detaily spadají do kategorie vojenského tajemství.
Skoro by se dalo mluvit o typickém nedorozumění. Byly chyby a opomenutí. Zjistil jsem, že málem zanikla jedna mladá pozemská kolonie. Jeden z těch mála, co přežili, hovořil ve zkomoleném volání o pomoc o Arasech... Dva dny nato dorazil do soustavy bojový svazek a skutečně zaměřil křižník Galaktických lékařů, nemohl však už Arasům zabránit v tranzici. INDEPENDENCE DAY jako jediná loď neztrácela stopu - ale po necelých dvou týdnech padla do léčky. Lehký křižník byl na okraji jedné mlhoviny napaden a musel si prostřílet cestu.
Z pozitronických záznamů zjišťuji, že plukovník Montak dal události velice pečlivě a podrobné zpracovat - a při tom narazili na fragment mého volání, archivovaný z automatického záznamu. Prve mu nikdo nevěnoval pozornost.
Ale i tak...
Ze soukromých poznámek Franka Sattrose
INDEPENDENCE DAY mířila k Zemi. Kapitán mluvil o malé lékařské stanici na jednom měsíci ve Sluneční soustavě, který nemá přílišný význam a je z dostřelu. Mluvil o "lékařské stanici", ale myslel spíš "infekční laboratoř".
"Že my nemlčeli," bručela zmateně Helen. "Vždyť už nejsme nemocní, ne? No tak, Franku, co se to s námi děje?"
Od chvíle, co loď opustila Vurgu, byla Helen stále zamyšlenější. Trápila se výčitkami. Že ona přežila, zatímco jiní ne, že ona uvidí Zemi, ale posádka EX-313 leží dva metry pod zemí na cizí planetě.
Frank Sattros na tom nebyl o mnoho lépe. Ani jeden si však neměli co vyčítat. Udělali vše, co mohli za daných okolností udělat, víc nebylo v jejich moci.
Nedokážou už zapomenout na minulost. Něco z nich zůstalo na planetě.
"Možná ti to připadne šílený, ale já vím, že se na Vurgu vrátím."
Kvůli traumatu? Jakmile Frank zavřel oči, opět viděl před sebou rozložité keře a cítil mezi prsty zralé plody.
"Vurga je naše budoucnost, Helen," říkal důrazně. "Budeme létat s loděmi plnými vuržulí a prodávat je."
"Jsi cvok, Franku."
"Proč? Že věřím, že ty bobule mají v sobě silné antibiotikum? My je objevili, Helen. Chceš takovou šanci zahodit?"
"Jsi naprostej cvok, Franku, protože nebereš v úvahu vlastnická práva a vůbec celé zákonodárství. Jestliže se ty bobule hodí k výrobě lékařského přípravku, pak jejich veškeré využití připadá státu."
"Dík za povzbuzení."
"Nejsi přece žádný fantasta, vrať se do reality, pokud chceš, abychom my dva..."
"Ano?"
"Abychom my dva..." Vyčítavě na něj pohlédla. "Chtěla jsem na tu planetu zapomenout," řekla chvatně. "Ale nemůžu. Je to jako stesk po vlasti."
Nyní z ní vylezlo, co ji od startu INDEPENDENCE DAY tížilo. Obávala se, že se Frank takovým iracionálním emocím

vysměje.
Znenadání se jim přes interkom ozval plukovník Montak. "Konečně máme kontakt se Zemí. Potvrdili nám pokračování karantény na Mimasu."
Frank stiskl tlačítko. "To je všecko? Na tohle jsme museli čekat celý den?"
Velitel nesouhlasně svraštil obočí.
"15. únor 2106 vejde do dějin," řekl velice přesvědčivým hlasem.
"To bylo předevčírem," opáčil Frank.
"No právě. Síť byla přetížená. Imperátor Carbá padl v bitce se strážci roboty Křišťálového paláce. Arkonský regent už neexistuje. Perry Rhodan, Atlan a Sbor mutantů slaví úspěchy v boji s Akonany a Antii. A ještě něco: naši přebrali už dvacet tisíc lodí arkonské robotí flotily. To znamená, že dalších osmdesát tisíc lodí je bez pána. Akce řídí Reginald Bull."
Byly to vážně novinky, které musely vzrušit celou Mléčnou dráhu. Arkonské impérium se otřásalo v základech. Spojí se Země a Arkon? Sto tisíc lodí, hlídkových člunů arkonské flotily, bylo každopádně pro Zemi velkým ziskem. Politickým i ekonomickým. V těchto minutách se Frank začínal jasně rozhodovat. Udělá vše pro to, aby získal povolení k obchodu s vuržulemi.
O deset dní později.
Frank Sattros zamyšleně sledoval hustě potištěné fólie. Před osvětleným pozadím jich viselo vedle sebe snad patnáct. Na rozdíl od Helen jasně věděl, co znamenají barevné odstíny, které připomínaly složitý čárový kód. Každého člena posádky explorerů před odletem důkladně proklepali. Roli zde nehrály pouze bezpečnostně technické důvody, v těchto opatřeních měl prsty i náčelník rozvědky Allan D. Mercant. Ten, kdo odlétal do neznáma, musel být připraven na všechno. K tomu patřila zásada, že je třeba rozeznávat odchylky, ať už byly vyvolány cíleně, anebo vznikly změnou podmínek životního prostředí.
Frank odchylky našel. Některé úseky jeho DNA se změnily. Totéž u Helen.
"Co se to s námi děje?" ptala se.
"Nemám tušení," přiznal Frank. "Ale z karantény budeme propuštěni."
Všechna bezpečnostní opatření byla zrušena. Mohli se volně pohybovat po výzkumné stanici. Do místnosti vešel medirobot. Za ním žena s niklovými brýlemi a v lékařském plášti. Věk bylo těžko odhadnout, snad šedesát. Bělostné vlasy prudce kontrastovaly s tmavou pletí. Krátce přikývla a zřejmě to považovala za dostačující pozdrav.
"My se ještě neviděli, ale já vás už dobře znám," řekla. "Jsem vedoucí projektu Amanda Singhová. Pokud jde o tu vaši nevysvětlenou anamnézu, ještě bych ráda věděla, kde jste se nakazili. Řekli mi, že z paměti EX-313 už víc nedostali."
Upřeně se na ně zahleděla. Frank cítil, že odpověď je pro ni nesmírně důležitá.
"V úvahu připadají všechny soustavy, které jsme navštívili," prohlásil. "Ale přesné souřadnice... lituju. Všechno, co víme, jsme už několikrát vypověděli do protokolu."
Amanda Singhová upřela pohled na Helen. "Bylo by jednodušší, kdybychom znali původce změn, než jen usuzovat ze změn."
"Mluvíte o..."
"... genetické struktuře. Nic, co byste rázem zpozorovali, ale vyšetření nám dalo jednoznačný obraz. Ne," dodala honem, když se Helen chtěla zeptat, "žádné starosti. Virus byl usmrcen. Podařilo se nám dokázat, že za to skutečně mohly viry, a to kvůli obalům, jejichž protein nestačil obranný systém vašeho těla ještě absorbovat. Medi, pusť nám film."
Robot umístil obrazovku a pustil záznam. Komentář plný odborných výrazů, jimž Helen nerozuměla, jí tlumočil do srozumitelnější řeči.
Medirobot hovořil o transfekci, tedy o přenosu nechráněné virové RNA do buněk lidského těla. Ta produkovala zatím neznámý a těžko prokazatelný enzym, který vytáhl dědičné informace ze souvislosti a prohodil je mezi chromozomy. Takzvané přeskakující geny čili transpozony jsou známy již ze 70. let 20. století, jejich eskapády mohou mít na postižený organismus značné důsledky.
V tomto případě geny vyvolaly bujení buněk, jež se v posledním stadiu projevovalo krvácejícími nádory.
"Za současného stavu naší medicíny není léčba možná," vysvětlovala Amanda Singhová. "Antitělíska však mohou zabránit transfekci. Antitělíska lze vyrobit na základě izolovaných proteinů."
"To ovšem nevysvětluje, proč se nám nádory ztratily," uvažoval Frank nahlas.
"Za to mohou ta kivi..."
"Vuržule!" přerušil ji Frank.
"No dobře. Za uzdravení tedy můžou vuržule. Domníval jste se správně."
"Jiné rozumné vysvětlení se nenabízelo," prohodila Helen.
"Medicíně dohady nestačí," namítla vedoucí projektu. "Uvědomujete si vůbec, ke kolika novým světům létají měsíc co měsíc pozemské lodě a kolik potenciálně smrtelných nemocí se dostává mezi nás i přes maximální bezpečnostní opatření? Váš případ je pouze jedním z mnoha."
"Tedy bezvýznamný?"
Pozemšťanka indického původu zavrtěla rukou. "Taková poznámka je nemístná, slečno Mertensová. Každý na palubě lodi zná riziko, nebo by je měl aspoň znát. Zatracovat kosmické lety by byla chyba."
"To jsem tím nemyslela."
Frank si vzpomněl na demonstrace na Zemi. Obyvatelstvo všech společenských vrstev požadovalo, aby se zastavily lety do vesmíru. Perry Rhodan měl strhující řeč o kosmickém poslání lidstva. Předložil vize jako žádný jiný státník před ním. Bylo to roku 2009, jen tři roky před praktickou zkouškou nového pohonu na průzkumném křižníku FANTASY. Dr.

Amo Kalup vyvinul lineární pohon a tím Galaxii obrazně poněkud zmenšil.
"Vraťme se k vuržulím," řekla Singhová. "Těm pravděpodobně vděčíte za to, že jste ještě naživu. Genetické mutace se nepodařilo zvrátit. Řeknu to takhle: byli jste opraveni. Jak jste věděli, že ony plody budou mít takový účinek?
Na to se lékaři ptali pořád. Ale Frank Sattros nikdy nedokázal kloudně odpovědět.
Nevěděla to ani Helen. "Bylo to puzení..."
"Patrně biochemický proces," prohlásila Indka. "Klíč jsme našli teprve dnes ráno. Od té doby považuji ty enzymy více než předtím za přímo univerzální kouzelnou substanci. Bobule obsahují nepatrné množství enzymů, které mají o dvě aminokyseliny víc než všechny bílkovinné molekuly, tedy dvacet dva. Schopnost sloučit se s viry je jako... zkrátka jako klíč, který zapadne do zámku."
Na obrazovce se ukázala buněčná stavba vuržule, bylo vidět i její molekulární strukturu. Enzymy byly vždy specializovány na zvláštní účinek a toho mohly docílit jen při určitém substrátu jako tuku, cukru nebo bílkovině. O to úžasnější bylo, že "vuržský enzym" viditelně blokoval nejen receptory obalu viru, ale dokonce nově vytvořil separované úseky DNA.
"Tenhle účinek ještě neznáme," přiznala Singhová. "Možná tu rozhodující roli hrají morfogenetická pole, a taky interakce mezi virálním a rostlinným genomem."
"Čili potřebujete další série pokusů," usoudil Frank.
"Chceme vás i nadále pozorovat," potvrdila mu Amanda Singhová. "Vím ale, že vás k tomu nemůžeme nutit."
"Experimentujete s vuržulemi?"
Indka se rozmrzele ušklíbla. "Plody se i přes podchlazení začaly rozkládat. Nejsou už k ničemu. Máme už jen pět kusů s neporušenou slupkou a dužninou. Na těchto plodech jsme našli částečky kůže vás obou."
"A?" zeptala se Helen Mertensová, kterou zmátla řečnická pauza. "Co to znamená?"
"Neznamená to nic víc a nic míň, že interakce mezi vuržulemi a námi je větší, než se předpokládalo," odhadl Frank.
"Mezi vuržskými enzymy a virálními změnami vašeho genomu," opravila ho Amanda Singhová. "Domníváme se, že se vám změnila buněčná vibrace, změřit to zatím bohužel nemůžeme. Váš dotek zřejmě stačil k tomu, že udržel plody v čerstvém stavu, zatímco když je natrhá někdo jiný nebo roboti, tak se rychle kazí."
Helen si nervózně přejela rukou po obličeji. Potila se a jen stěží zakrývala strach. "Co s námi bude? Zmutujeme? A co pak? Stanou se z nás nějaká monstra či co?"
"To naprosto vylučuji," uklidňovala ji Indka.
Helen začala neklidně přecházet po místnosti.
"Bojíte se," pokračovala klidně Singhová. "Je to pochopitelné, ale zbytečné."
Helen se zastavila. Třela si spánky. Tvář jí zbledla.
"Jak zajímavé jsou vuržule pro medicínu?" zeptal se Frank.
"To zatím nevím," odvětila bělovlasá žena vyhýbavě.
"Pak vám nabízím obchod. Svolení k obchodu s vuržulemi za náš souhlas s dalším vyšetřováním."
"To vám já nemohu přislíbit, pane Sattrosi."
"Mluvte s lidmi, kteří můžou."
"Jak si to představujete?" obořila se na něj.
Frank pokrčil rameny. "Jak vás tak odhaduju, nebyl by to pro vás problém."
"Je možné, že by bobule měnily buňky i jiným lidem?" zajímala se Helen.
"Změny podle mého způsobují jedině viry. Vuržský enzym geny nemění. Při laboratorních pokusech se podařilo prokázat jedině antibiotický účinek, ale ne tak výrazný jako u existujících léků."
"Takže ekonomický zájem o ně nebude," dokončil Frank, ale odpovědi se mu nedostalo.

Kapitola šestá
Účinky

Bylo milé být opět na Zemi. Frank Sattros si ani neuvědomoval, jak moc mu Chicago chybělo. V pětadvacátém patře domu, vystavěném v trychtýřovitém arkonském slohu, se cítil doma. Přepnul klimatizaci na vnějšek a nadechoval se aromatického jarního vzduchu. Ještě před půlhodinou pršelo. Nad ulicemi se povaloval mlžný opar a z hloubky se nesl pach mokrého asfaltu. Tady byl vzduch úplně jiný než na Vurze.
Jiné místo...
Nad obzorem krvácelo slunce. Noc brzy změní metropoli v živé světelné moře. Něco úplně jiného než džungle na Vurze.
Jiný čas...
Nervózně poťukával prsty o whiskovku. Držel ji v obou rukou, jako by hledal nějakou oporu. Co se to se mnou děje?
K flotile explorerů se už nevrátil, už ho k ní nic netáhlo. Vybral si jen zbytek dovolené.
Utíkám před sebou?
Čekal. Až se něco stane. A naslouchal svému nitru. Ani se strachem, ani s očekáváním, jaksi nezúčastněně. Chyběla mu Helen. Proč se neozve?
Spal málo, protože se bál snů, které ho trýznily. V těch snech ožívali mrtví.
Na západě se rozkládal městský kosmodrom, který vznikl z bývalého O'Harova letiště. Viděl trysky startujícího křižníku. O něco později se k němu doneslo burácení. Násilné starty jako tento byly velice řídké a znamenaly přinejmenším nebezpečí.
Měl jsem zavolat Miriam, myslel si. Možná by to mohlo být zase jako před startem, snad...
Zahleděl se do sklenice. Skotská se zlatavě leskla. Lákala ho myšlenka, že by jen tak prostě zapomněl.

... Anebo právě teď začíná dělat chybu?
Ze zamyšlení ho vytrhl interkom. Hovor přijal teprve po devátém nebo desátém signálu. Na obrazovce se ukázalo logo Lékařské služby.
"Máte to povolení?" spustil místo pozdravu, když se na obrazovce ukázala Singhová.
"Reginald Bull je stále v Arkonské soustavě."
Má přece zástupce. Navíc jsou tu podřízené složky, které mohou rozhodnout. Málem by Indce všechno vmetl do tváře. Lehké to nebude, to ho štvalo. Studoval příslušné zákony a předpisy.
"Blíží se další vyšetření, pane Sattrosi."
"Hm."
"Nebudou to obvyklé krevní testy. Musím vás poprosit, abyste se připravil na dva dny."
"Máte nějaké nové poznatky? Tak ven s tím. Co mi tajíte?"
"Nic, jsou to rutinní testy. Chceme si jen zjistit, jak se vaše vibrace přesně změnily."
Takže přece. Něco nehraje.
"A co když odmítnu?"
"To neuděláte," řekla Amanda Singhová a zablýskalo se jí v očích.
"Proč jste si tím tak jista?"
"Vyšetření se koná v Terranii, v Crestově nemocnici. Vyzvednou si vás. Přesně za dvě a půl hodiny. Buďte prosím připravený, pane Sattrosi."
Než se zmohl na nějakou odpověď, přerušila spojení.
Proč kontrola buněčných vibrací? divil se. Na co přišli, že potřebují další testy? Měním se. Napadla ho Helenina slova: Stanou se z nás monstra?
Upřeně hleděl do zrcadla, ale v obličeji už nádory neměl. Už dávno ne.
Ty dvě a půl hodiny se proměnily ve věčnost. Frank se pokoušel sehnat Helen. Neměl štěstí. Možná už cestovala na kliniku.
Gazela průzkumné flotily ho přenesla z Chicaga do Asie. Terrania se rozprostírala jako blyštivý klenot na poušti Gobi. Na všechny strany se táhla bujná zeleň. Disk přistál na střeše Crestovy nemocnice. Antigravitačním výtahem sjeli rovnou k příjmu.
Už na něj čekal tmavovlasý, štíhlý a vysoký muž a šel přímo k němu, třebaže se Sattros pohyboval hustým davem. Frank ten obličej poznal, viděl ho často v médiích. V první chvíli měl chuť se otočit a utíkat pryč, protože si náhle připadal jako nahý.
Muž ho zadržel za loket. "Nebojte se, pane Sattrosi. Přijít věcem na kloub je i ve vašem zájmu."
Helen už je tady? Na poslední chvíli však otázku spolkl. Co bylo mezi ním a Helen, do toho nikomu nic není. Ani John Marshall, náčelník Sboru mutantů, nemá právo čmuchat v jeho soukromí.
Marshall ho konečně pustil. "Jdeme," řekl. "Už se těším na spolupráci."
Frank sice nějakou velkou úctu k náčelníkovi Sboru mutantů necítil, ale připadalo mu, jako by se srazily dva světy. Marshalla jako by provázela jakási aura, nádech neznáma, tajemná...
Sektor nemocnice, do kterého šli, neměl příliš společného s částí přístupnou veřejnosti. Busta z bronzu a bělostného mramoru zpodobňovala Arkonidana Cresta, který zemřel už roku 2045.
Za dezinfekční zónou čekali mediroboti. A bojoví roboti. Frank se zděsil.
"Nebojte se," řekl Marshall. "Ti jsou tady vždycky. Je to rutina."
Rutina? A v téhle nemocnici? Frankovi se tomu nechtělo moc věřit. Nikdy neměl souhlasit s dalšími testy. Uzdravil se a to bylo hlavní. Nic jiného.
"Kde je Helen? Chci s ní mluvit."
"Později. Slečna Mertensová je právě u intenzivního buněčného testu."
Výmluvy. Nic jiného. Oč jim vlastně jde?
"Váš program začíná za třicet minut. Uvedeme vás do umělého hlubokého spánku, pane Sattrosi, pouze vědomí zůstane bdělé. Mým úkolem je sledovat vaše reakce..."
Nesmím myslet na to, že jsme s Helen... Marshall je telepat, prokoukne mě. Kruci, vždyť mu po tom nic není.
Bože, jak se vyhnout špionovi slídícímu v mysli? Není přece snadné utajit myšlenky. Čím více se soustředím, abych na nic nemyslel, tím je to horší. Počítat nemá smysl. Marshall už určitě ví všecko. Byli jsme sami, Marshalle, sami v ty zatracený džungli... Co se vůbec rozčiluju? Jsem tak prudérní, anebo se bojím pravdy? Co udělám, když mi doktoři dnes nebo zítra sdělí, že v sobě i nadále nosím smrt? Pak sbohem, sne, že si vybuduju vlastní existenci, praskne jako mýdlová bublina. Vždyť přece nechci nic jiného než zase létat ke hvězdám a vydělávat přitom peníze. Chci dovážet vuržule a...
Odsunuly se dveře a za nimi to vypadalo jako v soukromém bytě. Z panoramatického okna byl úžasný výhled na metropoli, na centrum Solárního impéria.
"Tady budete následující týdny bydlet," pravil John Marshall. "Apartmá má všechno, co potřebujete."
"Byla řeč o dvou dnech," protestoval Sattros. "Snad mám právo dozvědět se včas o všech změnách."
"Omlouvám se, ale zatím nevím nic víc. Allan D. Mercant se s lékaři dohodl, že při vyšetřování mají být přítomni i příslušníci Sboru mutantů."
"Takže se o nás zajímá Solární rozvědka?" Frank Sattros se chraplavě zasmál. "Nemáme si co vyčítat. Mercant sám osobně?" Potřásl si hlavou a otočil se. "Mám vůbec nějakou jinou možnost, pane Marshalle?"
"Neřekl bych," odpověděl telepat.
Frank odhodil skrovné zavazadlo na nejbližší křeslo a zahleděl se oknem na Terranii.

"Ukáže se tady i Reginald Bull?" zeptal se sarkasticky. "Nebo sám Perry Rhodan?"
John Marshall se zasmál a zavrtěl hlavou. "Ještě řídí hon na opuštěné Regentovy lodě."
"Cíl v sektoru DX-19-Q zelená. Vzdálenost tři a půl světelné minuty. Z hyperprostoru vystupuje jakási flotila."
"Kolik jich je?"
"Pět... sedm... deset - deset strukturálních otřesů během dvanácti vteřin. Přesný manévr, pane, a..."
INDEPENDENCE DAY se rozezněla bojovým poplachem. Energetický štít však stále ještě nezapnula, aby snížila pravděpodobnost zaměření. Loď byla v nynější pozici jako na talíři.
"Podrobnosti, poručíku! Chci vědět kdo, co a proč!"
"Kulovité křižníky a válce, pane," hlásil muž od lokace. "Rozvíjejí se. Přepadový kurz, pane! Lodě přecházejí na přepadový kurz!"
"Příjem?"
"Nic, pane, ani pípnutí."
"Kolik času máme do kritické vzdálenosti?"
"Přesně čtyři minuty patnáct."
Na panoramatické obrazovce se ukázala data. Lodě byly ještě příliš daleko, než aby se daly zachytit opticky, jejich pozice ukazovaly pouze hyperlokátory. Z extrapolace vyplynulo, že kurz všech lodí vede ke kulovitému obklíčení dvousetmetrového křižníku.
"To je v podstatě vyhlášení války. Plná bojová pohotovost! A chci spojení s nepřátelskou vlajkovou lodí!"
INDEPENDENCE DAY rázem zrychlila. Trvalo něco přes dvě minuty, než hyperkom konečně zareagoval. Na Pozemšťany hleděl bezvýrazný skokanský obličej s bujným vousem.
"Loď se konfiskuje," prohlásil Galaktický obchodník. "Posíláme k vám komando."
"Jakým právem?" stačil se zeptat plukovník Montak a Skokan mu bez jakéhokoli vzrušení odpověděl:
"Právem silnějšího. A tímtéž právem, kterým Solární impérium loupí arkonskou robotí flotilu."
"Jestliže zaútočíte, Skokane, budeme se bránit. Zvažte si to dobře."
Montak přerušil spojení. Podíval se do zděšených obličejů. Tři z nepřátelských lodí byly pětistovky a i ty menší, skokanské válce, se jejich lodi v palebné síle plně vyrovnaly. Skokana očividně neodradil ani fakt, že se už dlouho nikdo neodvážil veřejně zaútočit na loď Solárního impéria. Pád arkonského Regenta otřásl mocenskými poměry v celé Galaxii.
Zbývaly necelé dvě minuty do bojové vzdálenosti.
První důstojník mezitím vyhodnotil obrazovou sekvenci z paluby válce. Všimli si toho až na přehrávce: za Skokanem byli na můstku dva Arasové. Matně se odráželi na několika monitorech.
"Tohle není náhoda," vyhrkl první. "Jdou po nás Arasové."
"Ale proč zrovna po nás? INDEPENDENCE DAY je celkem bezvýznamná loď..." Plukovník nedomluvil. Praštil se pěstí do dlaně. "Arasové se mstí. Za tu loď, co jsme zničili, když jsme jim padli..."
Poručík Snider vztekle vykřikl. Vrhl se na radistu, který chtěl právě odeslat volání o pomoc, a odtrhl ho pod panelu. Povalil ho na zem.
"Nechtě toho!" zařval na ně plukovník. "Ale okamžitě!"
Snider bušil do radisty pěstmi a zklidnil se, teprve když ho od něj odtrhli.
"Hlavní počítač," vyhrkl. "Všechna data tečou do hypervysílače. To je zrada."
"Veškerá data jsou zkomprimovaná a připravena k odeslání," potvrdil někdo nevěřícně.
Montak popadl radistu za klopy uniformy.
"Proč, Bensone?" obořil se na něj. "Proč si ničíte kariéru? Nemáme žádné tajné údaje, které by jim k něčemu byly."
INDEPENDENCE DAY jako by chtěl zastavit dunivý úder kladiva. Loď se prudce otřásla a osvětlení zablikalo. Hluboko v nitru lodi se změnil zvuk konvertoru.
"Tři zásahy. Zatížení pole sedmdesát procent."
"No tak mluvte, Bensone. Co po nás chtějí?"
Benson nereagoval. Tupě hleděl do prázdna, potom vyvalil oči a zhroutil se.
"Je v šoku."
"Nechci ho vidět. Zavřete ho někam."
Lehký křižník se otřásl dalším zásahem. Zatížení stoupalo do kritické oblasti.
"Je možný lineární únik?" křikl Montak.
"Za minutu deset, pane!"
Do energetického štítu narážely silné svazky energie. Náhle vznikly strukturální praskliny, blesky přeskakovaly na plášť lodi. I na izolovaném můstku bylo slyšet šumění a bušení, jako by venku padaly kroupy.
Ještě padesát vteřin...
"Dva válce na kolizním kurzu! Úhybný manévr!"
Z burácení konvertoru a prstencových trysek zaléhalo v uších. Nastal přetlak a ti, co nebyli připoutáni, se rozlétli po můstku jako loutky. Cosi přitlouklo plukovníka k zemi, vyrazilo mu dech a chtělo mu vyrvat maso z obličeje.
Kontrolky se červeně rozzářily. Následoval prudký náraz a skřípot pukajících ocelových desek věštil konec světa.
Skokanský válec se zavrtal do trupu kulové lodi a hned po něm najela další loď do střední nástavby. Odplývající závany energie se mísily s oslnivými atomovými explozemi.
Trosky člunů se rozlétly na všechny strany, ale exploze je brzy dohnala a změnila je ve žhnoucí komety.
Zbyl jen duhový, zvolna vyhasínající opar.
Nekonečná vyšetření. Lékaři si ho předávali z ruky do ruky, zkoumaly ho jakési neznámé přístroje.

Krev byla v pořádku. Neprokázali už ani zlomky virových obalů. Při poslední kontrole tomu bylo přece jinak. Probíhala další vyšetření a Frank Sattros měl pocit, že mu odhalují i to nejhlubší nitro. A k tomu v pravidelných intervalech krevní a míšní testy.
"Váš stav se podstatně zlepšil, pane Sattrosi," konstatoval primář, když třetí den hovořili o dílčích výsledcích. O rozhovor požádal Frank. Buď mu teď nalijí čistého vína, anebo odmítne jakékoli další testy.
"Měl jsem dostatečnou příležitost si odpočinout," odpověděl.
Primář zavrtěl hlavou. "Asi jste mi dobře nerozuměl, Franku. Můžu vám říkat Franku? Váš fyzický stav je lepší než před vaším odletem na misi."
Frank se opřel v křesle, zkřížil si ruce na prsou a usmál se na něj. "Fajn," řekl. "V tom případě nemáte jistě nic proti tomu, když už dnes odjedu. Cítím se skvěle, což znamená, že další vyšetření jsou zbytečná."
"Hodnoty slečny Mertensové se rovněž změnily," pokračoval lékař. "Oba máte za sebou omlazovací kúru."
Frank se krátce ušklíbl. Teprve později mu došlo, že pan primář nežertoval, že to prostě konstatoval.
"Je to tak, Franku. Jsme jednoznačně toho názoru, že za to může změněná energie vašich buněk."
Frank se prudce předklonil a sevřel ruce na opěrkách křesla. "Vyvolaly to vuržule?"
"Řeknu vám to na rovinu. Podezřívali jsme vás, že jste navštívili Poutníka. I když to teď zní šíleně."
"Aha." Frank se vymrštil z křesla a zastavil se u okna. Zamyšleně hleděl na siluetu Terranie, ale nevnímal, co vidí. "Proto se kolem mě motal John Marshall? A jste teď spokojený, pane primáři? Jak daleko mi šmejdil v myšlenkách. ?"
Založil si ruce za zátylek a tiskl čelo k chladnému sklu. Dýchal trhaně, potil se a současně mu bylo zima. "Poutník," vydechl. "Změna našich buněčných vibrací... To myslíte vážně?" Udeřil dlaní do skla. Potom se otočil a přitiskl se k oknu rameny a zátylkem. Chvíli měl zavřené oči. "Srovnáváte naši změnu s buněčnou sprchou, kterou dostal Perry Rhodan a ostatní od superinteligence ID?"
"Doufáme, že na to přijdeme. Proto potřebujeme vaši pomoc, Franku."
"A co na to Helen?"
"Souhlasí."
"Chci se s ní vidět."
"Až po vyšetření. Série testů jsou příliš důležité, než aby se zkreslily přerušením."
Ze dvou dnů byly čtyři, pak pět. Nakonec Frank Sattros strávil v Terranii osm dnů a potácel se mezi euforií a depresí. Za tu dobu mu museli vyhodnotit každičkou buňku v těle.
"Omládli jsme," mumlal si pro sebe a zasmál se. "O dva roky, možná o tři. Ale nikdo nedokáže říct, zda to omlazování nepokračuje." Už ani nevěděl, pokolikáté si sáhl na obličej a napnul kůži na lícní kosti. "Možná to pokračuje a za pár měsíců z nás budou děti."
Luskl prsty. Johne Marshalle, myslel si, pokud se mi zrovna hrabete v myšlenkách, pojďte sem prosím. Potřebuju si s někým promluvit.
Ozval se bzučák u dveří.
Frank šel otevřít. "To jste čekal za dveřmi, pane Marshalle?"
Návštěvník však nebyl Marshall.
"Helen," vydechl překvapeně, ale dál zacláněl ve dveřích.
"To se chceš se mnou bavit na chodbě?"
Rychle ustoupil. "Vypadáš dobře."
"Abych ti pravdu řekla, chybí mi Vurga," řekla. "Doktoři tvrdí, že je to naprosto normální psychická reakce. Ale i tak doufám, že ji zase brzy uvidíme."
"Proč zrovna teď?"
"Copak jsi nechtěl povolení k dovozu vuržulí?"
"Co jsem na klinice, ani jsem si na to nevzpomněl. Je tolik nejistot. Ani nevíme, co se s námi děje. Dostat za takových podmínek souhlas by byla větší náhoda než vyhrát ve vegánské loterii."
"A přesto jsou Ferroni, kteří v ní udělali štěstí. Homer G. Adams tě vyslechne, Franku."
Franku Sattrosovi poklesla čelist. A ještě půl minuty stál, jako by zapomněl, že ústa lze nejen otevřít, ale i zavřít.
"Homer..."
"... Gershwin Adams. Před čtvrthodinou mi to potvrdilo Ministerstvo financí. Když ty nic nepodnikáš, musím podnikat sama. Vedení kliniky a John Marshall mě podporovali, protože jsem jim dala na vybranou: buď hovor s Adamsem a pokračování testů, anebo nic. Takže se připrav na to, že ti každou chvíli zavolá primář. Blíží se závěrečný pohovor. Slyšela jsem, že sem z Mimasu přetransmituje i Amanda Singhová."
Za hodinu už seděli v zasedačce. Byla tam i řada vědců, které Helen a Frank nikdy předtím neviděli.
Začalo se s připraveným filmovým materiálem INDEPENDENCE DAY. Vrak EX-313 ve vuržské džungli; rostliny, květy a zralé plody; sklizeň a vuržule v lodních mrazácích.
Pak střih na hnijící plody: vazká hmota, málem cítili, jak páchne. Pouze pár plodů si zachovalo zralý, svěží vzhled.
"... vzájemné působení se dokazovalo těžko. Vuržské bobule produkují enzymy, které za určitých okolností vyvolávají změny v lidských chromozomech, tedy ovlivňují buněčnou vibraci. Radou slepých testů jsme jednoznačně prokázali, že pouhý dotek lidské ruky nic nedělá. Z toho vyplynulo, že k produkci enzymů dochází buď pouze při trhání, anebo že je k ní třeba nějaký katalyzátor. Dále ještě, dámy a pánové, uvidíte důkaz druhého předpokladu. Za katalyzátor můžeme považovat ony viry, které usmrtily posádku Explorerů 313..."
Následovaly nekonečné tabulky s hodnotami a nakonec ztvárnění virových proteinů, virální RNA a jimi způsobených škod na lidském genomu.
"... můžeme tedy považovat za prokázané, že látky obsažené ve vuržulích opravily defektní geny. Zda však změnu

energie mitochondrií vyvolaly viry anebo za to mohou nakonec ty bobule, to nelze definitivně posoudit. K tomu by bylo zapotřebí dalších sérií testů. Jisté je to, že telomery obou pokusných osob jsou opravené a jasně prodloužené. Čas ukáže, zda je tento stav vratný."
Mezi posluchači bylo patrné vzrušení. Někdo vykřikl, že změna telomer znamená prodloužení lidského života.
"Přesto jsme však neobjevili prostředek pro potenciální nesmrtelnost," namítla Amanda Singhová. "I když dílčí výsledky naznačují podobnost s účinky buněčné sprchy, kterou ID umožnil na umělé planetě Poutník."
Telomery jsou konce chromozomů, sestávající ze silně repetitivní DNA. Každý cyklus množení buněk stojí trochu substance této DNA a již ve 20. století se vědci domnívali, že postupné zkracování telomer, specifických zakončení eukaryotních chromozomů, má vliv na stárnutí normálních somatických buněk, tedy na délku života.
"Součinnost virů a vuržulí je tedy nepopiratelná?" zeptal se vědec, kterého Frank ani Helen neznali.
"To se domnívám, pane kolego."
"Pak by mělo být naším cílem sehnat nový virový materiál a laboratorními pokusy dokázat..."
"O letu EX-313 nemáme žádná použitelná data," přerušila ho Indka.
"Lidský mozek je stejně dobrý, i když ne tak spolehlivý nosič dat jako pozitronika. Odpovídajícími prostředky je možné všechny informace vyvolat znovu," nevzdával se vědec.
V sále zavládlo vzrušení. Amanda Singhová rázně zjednala klid.
"Zaprvé není známo, kdy k infekci došlo. Inkubační doba mohla být stejné tak dobře dva dny jako dva měsíce i víc než rok. Za tu dobu EX-313 navštívila desítky neznámých světů, ale k žádnému nemáme ani přibližné souřadnice. Náčelník Sboru mutantů pan Marshall to již potvrdil. Pátrat v tomto směru by bylo jako hledat příslovečnou jehlu v kupce sena."
"Takže jako jediný důkaz zbývají bobule, které podle výzkumu pouze ničí viry. To je k ničemu a nezajímavé."
"Čímž se výzkumný projekt EX-313 ukládá ad acta," konstatovala Indka. "To však neznamená, že bychom přerušili pravidelné prohlídky paní Mertensové a pana Sattrose. A k tomu potřebujeme jejich souhlas."
"To v žádném případě," vyskočil Frank, ale Helenin pohled ho přiměl větu ještě včas změnit, "nebude problém. Rozhodně nebudeme proti, ale jedině tak jednou ročně, častěji ne."
"To platí pro vás, pane Sattrosi, jako civilní osobu ve službách Průzkumné flotily. Slečna Mertensová však podléhá služebním řádům."
"Znám paragrafy," přikývla Helen. "Během služby kontroly minimálně každého čtvrt roku a jednou ročně po ukončení služby, a to až do odvolání."

Kapitola sedmá
Jednání

Pracovna byla obrovská. Přímo přesvětlená místnost, kde pozornost návštěvníka poutaly exotické rostliny. Frank Sattros cítil, jak z něj padá veškeré napětí. Zhluboka se nadechl a vydechl. Na stěnách visely hologramy cizích světů. Krajiny neskonalé krásy.
"Požádal jste mne o schůzku, pane Sattrosi." Vedle něj stál hrbatý mužík, jenž měl hlavu poněkud větší, než bývá zvykem. Světlé vlasy působily prořídlé a byly o něco delší, než bývá zvykem, ale to Frankovi nevadilo. Nedokázal vydržet pohled bleděmodrých očí, které jím jako by pronikaly.
To byl tedy Homer G. Adams, jeden z nejmocnějších mužů Solárního impéria. V televizi působil rozhodně impozantněji.
"Posaďme se," řekl Adams.
Je mi tak po ramena, blesklo Frankovi hlavou.
Psací stůl uprostřed rostlin mu připomínal velitelský můstek. Monitory a senzory byly zapuštěné do desky.
Homeru G. Adamsovi bylo skoro dvě stě a patřil mezi potenciální nesmrtelné. I když se nadsvětelné kosmické lety staly běžností, na fakt, že existuje hrstka lidí, kteří nestárnou, si mnozí museli stále ještě zvykat. Dříve nad tím Frank příliš neuvažoval, nyní tomu bylo jinak.
"Chtěl jste se mnou mluvit o světě, který je od Slunce vzdálený dvacet tisíc světelných let."
Frank Sattros přikývl.
Buněčná sprcha zastavila Adamsovo stárnutí lehce po šedesátce. Homer Gershwin patřil ke Sboru mutantů a byl zakladatelem General Cosmic Company. Historici ho oslavovali už jako finančního mága sklonku 20. století.
"Žádám o souhlas k využívání planety Vurga." Takhle přímo to Frank původně říct nechtěl, ale Adamsova blízkost ho mátla. Už se stalo. Tak co.
Adams, který byl pro svou fotografickou paměť zařazen jako polomutant, se vědoucně usmál. "Mladý příteli," pravil tiše, skoro nábožně, "vy tedy chcete ty bobule dovážet do Solárního impéria. Chcete jisté místo doprovodného biologa Průzkumné flotily obětovat nejisté existenci obchodníka. Nebude to snadné."
"Já vím."
Adams se znovu pousmál. "Máte na onen svět právo? Ne, to ani mít nemůžete a toho byste si měl být vědom. Onu soustavu XB-714/28a objevila loď Solární průzkumné flotily a zmapoval ji pozemský křižník. Vzhledem k tomu, že na Vurze nebyla nalezena stopa inteligentního života, může na XB-714/28a vznášet nárok podle platného práva Solární impérium. A vzhledem k tomu, že tam navíc žádný galaktický národ nemá základnu, mohu vás ujistit už nyní, že soustavu zařadíme do kategorie III, což znamená: žádné osidlování, žádné trvalé usazení, pouze retranslační stanice a případně za pár set let těžba nerostů. Odkud tedy berete jistotu, že General Cosmic Company nepřevezme solární práva a nebude importovat bobule sama? Pokud je takový obchod vůbec lukrativní. Vezměte si dopravní náklady, uvedení na trh a tak dál. Ovoce s vysokým obsahem vitaminů roste na mnoha planetách a jen kvůli antivirovému účinku..."
Frank se teprve teď odpoutal od Adamsova pronikavého pohledu. Adams mluvil naprosto rozumně, byla to však

zdržovací taktika. Frank se naklonil dopředu a opřel se lokty vyzývavě o stůl.
"Proč mlčíte o prodloužení telomer? Veda už dávno ví, že zakončení chromozomů mají vliv na proces stárnutí."
"Pane Sattrosi," Adams udělal významnou pauzu, "nemáte přece v úmyslu obchodovat s nepotvrzenými domněnkami?"
"Chci to ovoce prodávat jako zdraví prospěšné. O tom se nedá nijak pochybovat. S tím nic nenaděláte"
"Pokud ovšem GCC neuplatní své přednostní právo."
Frank velkoryse rozpřáhl ruce. "Pane Adamsi, zřejmě jste zapomněl na tu maličkost, že plody se hned kazí, jestliže se nesklízí odborně."
Adams se opřel v křesle a vyzývavě na biologa pohlédl.
"Vy si tedy myslíte, že na to máte monopol, pane Sattrosi? Možné to je. Tedy aspoň zatím. Jenže věda tu změnu, která se stala s vámi a slečnou Mertensovou, dříve či později dokáže zopakovat."
"Do té doby byste však byli odkázáni na nás."
Adams přikývl.
"Máte nákladní lodi?" zajímal se.
"Ještě ne."
"Ale nutné finanční prostředky jistě máte, že?"
"Peníze získám na dlouhodobém kapitálovém trhu. Například fond..."
"Investoři budou chtít záruky. Co jim nabídnete kromě vágní představy? Předložte nějakou koncepci."
"Kdy dostanu souhlas?"
"Nedělejte druhý krok před prvním. Tady jde o pověst."
Frank vstal. "Za jak dlouho?" zeptal se znovu.
"Do tří měsíců. Pak budou všechny zkoušky hotové."
"Dobrá, pane Adamsi. Dostanete koncepci a doklad o existující lodní tonáži. Vycházím z toho, že smím počítat s podporou Ministerstva hospodářství. Žijeme ostatně v období výstavby, ne?"
Finanční genius Solárního impéria přikývl. "Já myslím, že se nějak dohodneme, pane Sattrosi."
Za Frankem Sattrosem se zavřely dveře a Adams na ně ještě dlouho hleděl. Slyšel za sebou krůčky a tiché odkašlání, neotočil se však.
"Tenhle Frank Sattros se mi líbí," řekl zamyšleně. "Já myslím, že to dokáže."
Odkašlávání se změnilo v ironické pochechtávání. "Měl bys ale číst jeho myšlenky, Homere. Nejdřív se cítil nejistě, ale pak to v něm začalo vřít. Ten ti ještě dá zabrat."
"A ví, že..."
"Ten dobrák je naivní jako novorozený Ilt. On těmi bobulemi chce dělat lidem dobro."
"Nespouštěj ho z očí!"
"A co ta Helen?"
"Tu hlídají Mercantovi lidé."
Teprve teď se Adams otočil, ale Gucky byl už dávno pryč.
Po setmění začalo sněžit. Vzduchem vířily velké třpytivé vločky.
Na střechách úhledných rodinných domků ležel už centimetr sněhu, na plotech se tvořily bílé čepičky a ulice se měnily v netknuté běžecké dráhy. Čas jako by se zastavil před sto nebo sto padesáti lety. Až někde v dáli se tyčily rosenheimské futuristické stavby. Ale mrakodrapy ani osvětlené vrcholy Alp nebyly pro sněžení vidět.
Ulice byly pusté. Poslední chodec s vyhrnutým límcem zapadl před dlouhou dobou do vytopeného bytu. Teplota se blížila deseti stupňům pod nulou, v ostrém východním větru byl mráz ještě štiplavější.
V ulici parkovala převážně pozemní vozidla. Těch několik antigravitačních kluzáků se dalo pod sněhem jen stěží rozeznat od vozidel s elektromotorem.
V jednom kluzáku čekaly dva stíny.
"Dneska se už nic nestane, Same. Určitě ne. Jenom marníme čas."
"To říkáš pořád."
"Protože bych byl radši doma. Když pomyslím, že Allison teď leží v posteli a říká si, co asi..."
"Dáš si ještě kafe?"
"Už ho mám až po krk."
"Je ho tady ale ještě dost."
"Ne. Pak bych zas musel do ty morny... Hele!"
Obě osvětlená okna, která pozorovali, zhasla.
"Jde si lehnout a my musíme být vzhůru."
Na infračerveném stínítku palubní desky se ukázal světlý pohybující se záblesk. Jediná osoba v domě stoupala do prvního patra. Dům nebyl postavený zrovna energeticky úsporně, po fasádě se táhly tepelné skvrny. Bylo tři čtvrtě na jednu. Žena vyťukala číslo, neměla ani tušení, že její hovory jsou odposlouchávány.
"Spojený státy," konstatoval Sam. "Chicago. Volá toho biologa."
"Ten je ještě na cestě od Adamse. Nemůže se dovolat."
"Co myslíš, Frede? Na čem tentokrát pracujem?"
Muž na sedadle vedle řidiče pokrčil rameny. "Já nechci nic vědět. Ono je to vždycky lepší."
Hleděl upřeně ven, zamžoural a hřbetem ruky otřel sklo.
Bylo to tam stále. Mezera ve sněhu. Jako by vločky najednou roztály.
"Máme zaměření energie? Něco tam je?"

"Neukazuje to nic. Vidíš duchy."
Možná to byl jen sněžný vír. Fred se opět zahleděl ven.
A tu spatřil šlépěj.
"Do hajzlu!" zaklel. Kdo se to tady o půlnoci špacíruje pod deflektorem? Byl slyšet čvachtavý zvuk, něco třísklo o čelní sklo. Ve skle se ukázal asi centimetrový otvor.
"Honem ven!"
Fred se rozkašlal, lapal po dechu. Ať už chtěl udělat cokoli, nedostal se k tomu. Před očima se mu rozprostřela temná mlha, měl pocit, že se dostal do rozběsněné centrifugy. Chytil se za krk, stiskl si jej. Jen chroptěl. Když se zhroutil, byl už mrtvý.
Frank Sattros už popáté nebo pošesté vytáčel Helenino číslo. Buď už spí, anebo není doma. V Evropě je skoro jedna v noci...
Mávl na taxi a udal cíl, který se nacházel čtyřicet mil jihozápadně od města. Robot by mu vyhovoval spíš. Pilot celou cestu nezavřel ústa a žvanil a žvanil.
Let trval sice jen dvacet minut, za tu dobu se však Frank dozvěděl všechny novinky z celé Galaxie. Pilot nezapomněl snad na nic. Atlana jako budoucího arkonského imperátora považoval za nespolehlivého, přece nebude nesmrtelný provádět nějakou politiku ve prospěch lidstva, to dá rozum. A těch sto tisíc Regentových lodí? "Ten zisk by se měl rozdělit. Máte vůbec ponětí, co taková jedna loď stojí? Za ty prachy by mohly jít tisíce do penze. A to vám povídám, že byl bych první, kdo by se přihlásil."
Frank vystoupil o čtvrt míle dřív. Pilotovy zvědavé otázky ignoroval. A jak se dostane do města, mu bylo momentálně jedno.
Vítr přinášel pachy, které v něm vzbuzovaly nepříjemné vzpomínky. Byla cítit vlhká země, ocel, barva, kouř a chemikálie. Stačilo jen zavřít oči a měl pocit, že je zase na vraku EX-313.
Před ním se na desítkách čtverečních kilometrů vršily hory oceli a šrotu. Vzduchem se neslo ustavičné bušení, občas se zableskly atomové řezací hořáky, jimiž se pracovní čety dostávaly do terkonitové oceli.
Majitel areálu byl případ sám pro sebe. Jeho věk se dal odhadnout stejně stěží jako jeho důvěryhodnost. Jakous takous důvěru mohly vzbuzovat jedině antigravitační desky se znakem Solární flotily stojící před kůlnou.
Frank hleděl do opáleného, zarostlého a zjizveného obličeje. Muž opovržlivě přimhouřil oči. Rozcuchané vlasy se mu vepředu lepily na čelo a vzadu je měl svázané zažloutlou páskou.
Na zaolejovaném a orvaném overalu se už nedala poznat původní barva. U opasku se mu pohupovalo nářadí, ale jediné, co připomínalo moderní techniku, byl interkom s obrazovkou velkou jako dlaň.
Chlap z vyboulené kapsy vytáhl pleskačku a lokl si. Rychle si otřel ústa a potom lahvičku opět schoval. "Hank Rockefeller." Podal Frankovi pravici. "Tendle šrot je můj."
Když si všiml Frankových rozpaků, rozchechtal se, pak stáhl umazanou pracku. "Nerad se špiníš, co? A přiznej, že tě překvapilo, jak se Jmenuju. Sám bych tomu nevěřil, ale už je to tak. Jsem radši tady venku než ve městě. Todle je ještě ta stará dobrá Amerika. Ale ani ty nevypadáš na to, že bys mi chtěl vnutit životní pojištění,... jak že vlastně jmenuješ?"
"Sattros. Frank Sattros."
"Hm." Krátce přikývl jakoby na souhlas. "To ti někdo otočil kluzák?"
"Sháním loď."
Dědek vytřeštil oči a vrazil ruku do kapsy, v níž před chvílí zmizel kapesní bernardýn. Pak si to rozmyslel a podrbal se na bradě.
"Já to skoro tušil," vzdychl si. "Jen se klidně porozhlídni. Tady najdeš všecko, co srdce ráčí. Jenom to už nelítá."
Dva roboti rozebírali Gazelu. Disk byl těžce poškozený termálním ostřelováním. Sto metrů vedle vršil antigravitační jeřáb na sebe obrovské desky a nejméně o půl míle dál se tyčil kulový křižník. Jinak tu byly jen nosiče, vzpěry a výztuhy.
"Na tom stometráku pracujeme už dva měsíce. Pro doky by se to nevyplatilo, ty potřebujou svý kapacity na stavby nových lodí."
"Potřebuju aspoň Pulce. Přebudovaného na přepravu materiálu."
"Až na Měsíc, na Venuši nebo..."
"Mezihvězdně."
Dědek uznale hvízdl. "To sis dal ale vysoko laiku, člověče. Taky by to ale stálo."
"Kolik?"
"Přijde na věc. Vyřazený lodě se musej sešrotovat - tak to mám ve smlouvě. Všecko ostatní je proti zákonu."
Rockefeller přešel do spikleneckého tónu. "Přece si nedám natrhnout od mutantů prdel, ne?"
Náhlé ticho přímo bolelo. Vteřiny míjely, než Franku Sattrosovi došlo, že veškerý hluk rázem ustal.
Závada antigravitačního jeřábu. Trupová deska Gazely, odhadem tak deset tun těžká, se uvolnila ve výši takřka dvaceti metrů a nakláněla se jako ve zpomaleném filmu. Jeřábník se ji marně snažil stabilizovat. Deska narazila hranou o Gazelu, s duněním se odrazila a zaryla se hluboko do země. Náraz vymrštil jednoho robota do vzduchu. Udělal přemet a teprve na poslední chvíli pád zvládl.
Rockefeller tam stál jako přimražený a nevěřícně třeštil oči.
Polkl, pak si vzrušeně poklepával na interkom. "Takový nehody by se stávat neměly, to by mě mohlo stát licenci."
Konečně dostal spojení. "Igore, sakra, jsi odpovědnej za techniku, nebo ne? Tak se o ni laskavě postarej, nebo si budu myslet, že mě chceš podrazit. - Co že se stalo? Otevři oči a podívej se na jeřáb u Gazely. Jasně že hned. Avanti, presto, anebo jak to vy Rusáci říkáte?"
Obrátil se znovu k Sattrosovi. "Kde jsme to přestali? Aha, Pulec. Musím podumat. Jsou tu dvě soukromý charterový

firmy, který maj docela dobrý styky s Ferronama a tak. Kupujou venku ojetiny, zrepasujou je a prodávaj soukromýmu sektoru. Je to rychlejší a levnější. U mě si tu a tam opatřujou náhradní díly. Mám toho na skladě docela dost. Pohony, konvertory, všecko, co jde oddělat a neponičit. Musel bys počkat tak rok a půl. A já dostanu deset procent z kupní ceny. To je férový. Bereš?"
Podával Frankovi ruku.
Sattros však na to nepřistoupil. "Zatím ani nevím, na kolik by to přišlo. A jaký jsou záruky?"
Rockefeller se nevěřícně podíval na svou ruku. "Slyším dobře?" Demonstrativně si otřel prsty do overalu. "Záruky? Na co? To jsi pak neměl chodit za Hankem Rockefellerem, ale rovnou do doků. Ale tam by ses načekal. Řek bych, že chceš lítat ještě v tomhle životě. Pět melounů za použitýho Pulce. Plus deset procent. To je za hubičku."
S robotem něco nehrálo. Frontálně narazil do ocelové desky zaražené v zemi, chybně zapnul antigrav a po zádech se vznášel dál. Rockefeller vykulil oči.
"Musím se na to mrknout," řekl a z jedné z bezedných kapes overalu vylovil pomačkanou vizitku. S holografickým tiskem a velice nákladně provedenou. "Až si to ujasníš, zavolej mi, a vyřídíme všecko ostatní. Neváhej ale dlouho, ceny stoupaj."
Nechal Franka Frankem a rázoval k robotovi, který seděl nehybně v bahně. Něco stroji říkal a silně gestikuloval.
Frank Sattros si vyžádal kluzák, který by ho zase odvezl do města. Nechápal proč, ale trval na tom, aby mu neposílali robota.
Frank spal neklidně a několikrát se vzbudil celý zpocený. Zdálo se mu o lodích zralých do šrotu a o vuržulích, jak nejdou na odbyt, protože pozemské kivi se prodává za zlomek ceny a on v takové konkurenci nemůže obstát. Ze snu ho nakonec vytrhl interkom.
"Helen, už před hodinami jsem se pokoušel tě..."
Obrazovka zůstala tmavá a dýchání, které slyšel, znělo jaksi zkresleně. Stiskl tlačítko. Nic. Ať už ho volal kdokoli, chtěl zůstat v anonymitě.
"Nemám chuť na hádanky. Ukažte se, nebo to vypnu."
"Máme tady někoho, kdo by vám neměl být lhostejný," ozvalo se skoro nesrozumitelně.
Proč to jednoduše nevypnu? blesklo mu hlavou. Tušil blížící se neštěstí a nedokázal se tomu pocitu ubránit. Ten člověk mluvil v množném čísle.
"Poslyšte..."
"Kdepak, vy poslyšte. Jsou věci, které se nedají vyřídit interkomem. Vaše přítelkyně je zatím moc hezká."
Mají Helen! Jako by to tušil. Ale proč? A kde jsou?
"Sejdeme se," pokračoval neznámý. "Znáte Galaktické muzeum na Thora Road?"
Frank přikývl. Jednou tam byl, celý den studoval exponáty z Ferrolu a Topsidu.
"Pojedete metrem, žádným kluzákem. Půjdete k zadnímu vchodu naproti náměstí Stardust. Schody vedou až do třetího patra. Pak půjdete po značce Soudobá technika."
"K čemu to všecko? Sejít se můžeme jednodušeji."
"Jestli chcete svou přítelkyni vidět živou, tak vynechte úřady. Čekám vás v sedm." Spojení se přerušilo.
Vtip to určitě nebyl, na to zněl onen hlas příliš vážně. Frank rozechvělými prsty znovu vyťukal Helenino číslo. Opět marně.
V sedm, řekl ten neznámý. Teď bylo něco po páté. To by stihl. Vyvolal si spojení veřejné dopravy a navolil si trasu k muzeu. Dvě linky se daly pohodlně dostihnout, půl míle před Thora Road končily na stejném nádraží. Zbytek už dojde pěšky.
Ještě jednou vytočil Helenino číslo. Tentokrát se ozývalo praskání, něco cvaklo a ohlásil se mužský, úředně strohý hlas. Frank hned zavěsil.
Trochu si pohrával s myšlenkou, že by požádal o pomoc. Ale koho? Homera G. Adamse nebo Amandu Singhovou? Byl přesvědčený, že všechno nějak souvisí s EX-313 a Vurgou. Nic jiného je nespojovalo. Času bylo najednou málo.
Vyšel z bytu a vzal si rychloantigrav. Budovou se táhlo asi šest výtahových šachet. Žaludek se bouřil, když ho zasáhlo dolů napólované tažné pole. Krátce nato ho vysadilo na úrovni dolního uličního tahu.
Přeskočil na jízdní pás. Tak brzy ráno nebylo na ulicích ještě mnoho chodců. Hleděl do unavených, lhostejných obličejů.
Poprchávalo. Skleněná potrubí se leskla vlhkem.
Myšlenky se mu točily kolem Helen a kvůli tomu minul první odbočku. Všechno mu pořád ještě připadalo jako nějaký zlý sen. Přál si, aby se konečně probudil a držel Helen v náručí. U druhé odbočky včas přestoupil na sjíždějící chodník a pak zamířil k vypouklé kopuli nádraží. Na obrovských monitorech běžely zprávy Terrania Network News. Hlavním tématem byl i nadále hon na arkonskou robotí flotilu. Přibývalo incidentů se skokanskými patriarchy, kteří se považovali za legální dědice Arkonu. Frank se už na to nemohl dívat.
Možná mě sledují, napadlo ho. Určitě. Nebudou tak naivní, aby si mysleli, že vynechám policii ze hry.
Kdo je to z těch, co sledují zprávy anebo se znuděně dívají na špičky svých bot? V bloku žilo několik tisíc lidí, Frank jich znal jen pět nebo šest z bezprostředního sousedství.
Ten podsaditý o dvacet metrů dál? Ještě před chvílí se díval Frankovým směrem, nyní se opět věnoval zprávám. Slušně oblečený, takový úředník na střední pozici. Frank měl pocit, že ho viděl, už když si nastoupil na chodník.
Dorazilo metro. Ta nejmodernější antigravitační technika. Vybral si masážní křeslo a spustil program. Dělalo mu dobře, když ho nasměrovaná gravitační pole hnětla. Cesta potrvá nejméně padesát minut.
Podsaditý muž si nastoupil zřejmě do jiného vozu. Frank ho každopádně nikde neviděl.
Postupně se uklidňoval a myslel střízlivěji než na počátku. Videobrýle, které ležely u každého sedadla, si nevzal. Radši

zavřel oči a přemýšlel. Někdo Helen unesl. Chtějí výkupné? Jenže Helen bohatá není, tedy aspoň podle něj ne. Důvod bude v něčem jiném.
Ať už to bral z jakékoli strany, dostával se stále k jednomu - k Vurze.
Antivirový účinek bobulí v této souvislosti nebyl příliš zajímavý, to spíš nevyjasněný účinek na lidské telomery. V tom nejpříznivějším případě by to znamenalo prodloužení života.
Měl pocit, jako by mluvil nahlas. Rozhlédl se, ale nikdo si ho nevšímal. Oddychl si. Byl to lidský sen dožít se věku jako Metuzalém. Anebo být nesmrtelný jako Perry Rhodan a Bully nebo Atlan. Se všemi důsledky pro civilizaci. Otázkou bylo, zda je skutečně o co stát. Pokud v sobě už nese zárodek něčeho takového, tak o tom nechce vědět. O pár let víc, proč ne? Třeba o desítky... Ale déle ne.
Co vědí Heleniny únosci? Určitě mnohem víc než jen nějaké pověsti, které se vynesly. Kdyby jim šlo o souřadnice Vurgy, mohli si je vytáhnout z paměti INDEPENDENCE DAY. I když by to bylo obtížnější než únos.
Chtějí nás! uvědomil si. Protože vědí o účinku bobulí.
Vůz se zaplňoval. Na každé další zastávce přistupovalo víc a víc cestujících. Frank měl pocit, že se na něj dívá už aspoň deset lidí, a byl rád, když konečně mohl vystoupit.
Ráno bylo chladné a vlhké. Déšť vymýval nečistotu ze vzduchu. Po levé straně se táhl Venušin park, několik hektarů rekreačního areálu. Areálu dala jméno hlavní kupole, kde běsnily modely ještěrů, vypadaly jako živé - magnet pro dětské návštěvníky.
S parkem sousedilo muzeum. Vedly k němu široké nadchody pro chodce, klenuté v odvážných křivkách, hotový gordický uzel.
Před devátou ranní zde nikdy nebyl velký provoz. Po chvíli Frank osaměl. Daleko za ním jeli dva muži na postranních pásech.
Frank svraštil obočí. Jasně, jeden z nich je ten podsaditý, tohle už není náhoda. Rozběhl se. Dostal se do horního patra a déšť ho šlehal do obličeje. Padesát metrů nad náměstím Stardust se nabízel impozantní pohled na spletitou síť nadjezdů, visutých drah, mostů a transportních potrubí. Frank změnil patro. Když se ohlédl po pronásledovatelích, zjistil, že jsou o hodně pozadu.
Vtom podsaditý prudce zvedl ruce, jako by narazil do nějaké neviditelné překážky. Zavrávoral, narazil na boční stěnu potrubí a prorazil ji, jako by byla jen z obyčejného skla, a nikoli z prakticky nerozbitného plastiku.
Muž zoufale mával rukama a potom se v roji střepin zřítil do hloubky. Dopadl na křížení, zanechal na něm jasnou krvavou stopu a zmizel Frankovi z dohledu.
Druhý pronásledovatel zřejmě něco říkal do vysílačky. Krátce nato ztratil půdu pod nohama a metr letěl vzduchem. Než se stačil něčeho zachytit, na místě, kde ještě před chvílí stál, explodovaly dva projektily. Odnesl to kus dopravního potrubí.
V té chvíli se dal Frank instinktivně do běhu. Před sebou měl ještě mezipatro. Vzduch se duhově zatetelil. Plastové sklo se rozpadlo, pak už nebylo nic, jen prudký tah, který ho vytáhl ven.
Z onoho ničeho se zhustily obrysy otevřeného kluzáku. Těžký stroj visel tak dva metry od propasti.
"Naskočte!" křikl na něj někdo. "Slečna Mertensová čeká!"
To rozhodlo. Frank se odrazil, narazil do jednoho sedadla a někdo ho strhl k zemi. Kolem zápěstí mu zacvakla starožitná želízka.
"Žádný policajty, říkali jsme."
"Ale...," protestoval Frank.
Dostal prudký úder do hlavy a ze rtů se mu vyvalila krev.
"Jen abysme si rozuměli."
Kluzák se rozletěl šílenou rychlostí. Za sebou táhl ohnivý ocas. Frank viděl, jak se části visuté cesty ztrácejí v ohnivé kouli.
"Takhle získáme aspoň potřebný náskok."
Prudce se snášeli do propastí ulic, o vlásek minuli dva jiné stroje a hnali se vražedným tempem mezi tunely pro chodce. Před nimi byly haly tržiště, obrovský areál na kraji města. Odtud byla část kontinentu zásobována potravinami. Patřil k němu i menší astroport. Ve vzduchu jako lačný roj komárů visely těžké nákladní kluzáky, piloti čekali, až budou moci převzít náklad. Právě odstartovala Gazela a zmizela mezi mraky.
Frank měl proti sobě dva muže. Pilota, z něhož viděl jen úzká ramena a protáhlou, ježatou hlavu, a toho, který mu nasadil želízka. Pilotu v žilách zřejmě kolovala pozemská krev, ale že jeden z jeho rodičů byl Aras, to nemohl popřít.
Tvrdé přistání rozházelo bedny se zeleninou. Obchodníci se s křikem rozutekli. Muž strhl Franka do jedné z transmiterových hal, kde se rozdělovalo zboží podléhající rychlé zkáze. Jako by si jich nikdo nevšímal, ani si je neuvědomoval. Používali deflektorové pole, odrážející světelné paprsky. Aby je mohli zaměřit, museli by mít speciální vybavení, které v tržnici jistě nebylo k dispozici. Zvenčí se nesl zvuk sirény. Před Frankem se ukázal transmiter ve tvaru dveřního oblouku. Ještě před chvílí se mezi energetickými póly materializovaly přepravky. Kontrolky nyní svítily matně rudě.
"Trvá to moc dlouho."
Konečně se světla změnila na zelenou. Vysílací kapacita se obnovila, frekvence přijímacího transmiteru se srovnala. Frank dostal bolestivý úder mezi lopatky, který mu málem vyrazil dech, zavrávoral a vletěl rovnou do dematerializačního pole.
Oslnilo ho prudké světlo. Viděl stíny, slyšel hlasy, nic víc.
Transmiterové průchody šlo zaměřit a zjistit. Prakticky to bylo totéž jako pronásledování tranzitující lodi. Frank si však nedělal naděje. Energetický chaos v skladových prostorách s množstvím transmiteru snadno překryje jednotlivý

impulz. "Kde to jsme?" zeptal se.
Byla tam zima, od úst mu šla pára. Registroval tmavozelený led, stlačený tíhou tisíciletí. Pod stropem vedly silné kabely, ale nezdálo se, že by to bylo nějaké provizorium.
"To jsme opustili..."
"... Zemi? Ještě ne. Pouze jsme se zahrabali do ledu Antarktidy."

Kapitola osmá
Rozhodnutí

Tři jeskyně ve věčném ledu. Přímo pod nosem Solární rozvědky existovala na Zemi základna cizí mocnosti. Anebo tento chladný úkryt vytvořili lidé a jejich jediným spojením s vnějším světem je transmiter?
Kromě těch dvou, kteří Franka unesli, tu byl ještě třetí. Aras. A prohlížel si Franka jako entomolog nový přírůstek do sbírky.
"Kde je Helen?" staral se Frank.
Neodpověděli mu.
"Jestli jste jí něco udělali, tak..."
"Ta žena spí," pravil Aras. "Byla poněkud zatvrzelá, a tak jsem musel pravdě trochu pomoci."
V největší jeskyni stál transmiter s energetickými zásobníky. Vedle se nacházela provizorní laboratoř plná všelijakých měřicích přístrojů.
Helen ležela na lůžku a tělo měla poseté senzory. Nebyla při vědomí, ale sténala a pod zavřenými víčky se jí divoce koulely bulvy.
"Zřejmě má zlé sny," řekl Aras. "Musel jsem jí dát jistou drogu, která dělá z lidí psychické trosky. Ale svým způsobem to zvládla."
Frank se i s rukama svázanýma za zády vrhl vpřed. "Hajzle!" zařval a snažil se Arasovi vrazit hlavu do břicha. Málem se mu to podařilo, ale ten vazoun ho prudce otočil a hodil jím o stěnu. Rána pěstí mu vyrazila dech, zlomil se v pase a chlap ho dorazil loktem.
Před očima mu tančily rudé kruhy. Cítil, že ho zvedají a házejí na druhé lůžko.
"Násilí se mi hnusí," tvrdil Aras jakoby z nesmírné dálky. "Jenže někdy je to jediný prostředek."
"Jsme jenom astronauti, žádní zločinci!"
Frank zvrátil hlavu na stranu a Aras mu osahával krční tepnu. Pak cítil krátké bodnutí a sykot vysokotlaké injekce.
Zápolil s nevolností.
Hlasy se přibližovaly. Někdo mu zvedl víčka.
"Droga zabírá."
Vteřiny pomalu odkapávaly, měnily se ve stružku, potůček, řeku, které se rozšiřovala a v ohybech plynula k moři. Čas, abstraktní pojem. Jak dlouho tu už leží? Hodiny? Nebo snad dny? Co na tom záleží? Vznášel se v beztíži věčnosti.
Co se to se mnou děje ? Nic nesmím říct... Musím... musím mlčet!
Mluvil, plácal páté přes deváté jako děcko. Zpočátku se zajíkal. Snažil se tomu vzepřít, ale byl příliš slabý.
Když jsem otevřel oči, bylo ve mně děsivé prázdno; všechno, co jsem se tak křečovitě snažil potlačit, se na mě najednou sesypalo. Led se leskl a v něm se zkresleně odrážela technická zařízení.
Všechno jsem vykecal. Vurgu, genetické výzkumy, infekci a telomery... O statně jsem tím jen potvrdil, co únosci stejně už věděli.
Dlouho jsem naslouchal svému nitru, protože v něm doznával onen cizí hlas. Smith, tak se jmenoval ten Poloaras, měl svůj zdroj, někoho v laboratořích na Mimasu, zřejmě nějakého hamižného doktůrka. Dozvěděl se tak o Vurze a o tom, že vuržule prodlužují život. Jediná cesta, jak rychle získat souřadnice planety a přihlásit vlastnické nároky, vedla přes INDEPENDENCE DAY. Tady se zřejmě vyskytly nějaké problémy. Aras sice mluvil o tom, že radista křižníku byl těsně před koncem dovolené v Terranii ovlivněn, ale víc neřekl. Pod vlivem drogy jsem pak vyzradil souřadnice.
Smith věděl, že se vuržule rychle kazí. Dokonce tvrdil, že enzymy v nich ztrácejí od první chvíle účinnost a jsou bezcenné. Proto potřeboval Helen a mě. Ale mohl jsem si být jist, že se nám nic nestane?
Může zabít Helen - anebo mě. Měl nás v rukou.
Ze soukromých poznámek Franka Sattrose
Dva dny prožil jako v transu, nemohl ani kloudně artikulovat.
"Kdy opustíme Zemi?" byla jeho první otázka, když ho konečně zbavili pout.
"Brzo," zněla lapidární odpověď.
Cítil se neohebný, celý ztuhlý, svaly ho bolely, ale krev se mu opět rychle rozproudila.
"Odtud se nedá utéct," zabručela za ním Helen. "Jediná úniková cesta je transmiterem."
"Co se stane s námi, až dosáhnete svého cíle?" zeptal se Smithe.
"To závisí na vás a na vaší ochotě spolupracovat," odpověděl Poloaras. "Můžete se dožít vysokého věku."
"Za předpokladu, že vám budeme sklízet vuržule," hádal Frank.
"Tak nějak si to představuji."
Frank mlčel, Helen rovněž. Osud si s nimi pohrává, uvědomili si. Nemělo smysl dumat proč, musí z toho vytřískat, co se dá. Frank si vzpomněl na muže, který zemřel za ním na běžícím chodníku. "Všimnou si našeho zmizení," řekl.
Smith se ironicky zasmál. "Solárka vás samozřejmě sledovala, ale byla to béčka, ani Mercanta nenapadne, že byste byli na jižním pólu. Taky nespoléhejte na to, že náš kontakt na karanténní stanici bude odhalen a že něco vykecá. Především měl politováníhodnou nehodu."

"Vyzvedne si nás loď?" vyzvídal Frank. Měl na jazyku jinou otázku, ale pak si řekl, že ani nechce vědět, kdy se Helen a jemu přihodí něco podobného.
"Brzy," odvětil lhostejně únosce.
Ono brzy pak znamenalo dvacet čtyři hodiny.
Frank Sattros dlouho zápolil s únavou, ale pak mu prostě klesla víčka. Někdo jím třásl, probudili ho. Muži je odvlekli k transmiteru. Krátká táhlá bolest, neurčitý pocit, že zdolal pár metrů volným pádem.
Nové prostředí byl můstek jakési lodi. Vládl tam značný ruch. Na obrazovkách se střídaly optické záběry s lokačními obrazy. Právě minuli Měsíc a nabírali kurz na vnější planety. Zřejmě to byla nákladní loď, určitě ne moderní. Všechno na ní působilo staře a ošuntěle.
"Vývozní kontrola proběhla podle rutiny," hlásil pilot. "Zrychlujeme. Přechod do hyperprostoru za patnáct minut."
"Nějaká mimořádná zaměření?" zeptal se Smith.
"Nic."
"Sundejte nám aspoň pouta," vyžadoval Frank. "Stejně vám nemůžeme utéct."
Ještě takových pět minut. Stiskl zuby. Napětí vzrůstalo. Muži u přístrojů reagovali hekticky. Smith stál toporně vedle pilota.
V přijímači se ozval tichý hlas: "... informace, že váš náklad odporuje platným vývozním podmínkám."
Smith se zasmál. "STARFREIGHT veze zemědělské stroje a osivo. Nic z toho není v rozporu s platnými zákony."
"Rádi se přesvědčíme na vlastní oči."
Tři tisíce kilometrů před nimi se z lineárního prostoru vynořily dvě dvoustovky. Smith hrubě zaklel.
"Přejdeme do tranzice," rozkázal. "Přechod za deset vteřin."
V přijímači se ozvala skoro nesrozumitelná výzva, aby zastavili. "Stáhněte generátory skoku, jinak zahájíme palbu!"
Ještě tři vteřiny, dvě...
Páky zajely do nulové pozice, i když se jich nikdo nedotkl.
K tranzici nedošlo.
Smith se vrhl vpřed, smetl pilota stranou a páky přestavil. Přerušené odpočítávání se znovu rozběhlo.
Jenže dvě vteřiny před tranzicí se páky opět tajemně vypnuly.
Pár kilometrů před přídí prošlehl varovný výstřel.
"Štít zapnout! Torpéda připravit!" rozkázal Smith.
Frankovi se i v poutech podařilo dostat se z křesla. Zvolna sklouzl vpřed, vzepřel nohy proti křeslu a odrazil se. Nebyl žádný bojovník a takové situace znal nanejvýš z akčních filmů. Už proto to nemohlo vyjít. Někdo varovně vykřikl.
Smith se prudce otočil a pěstí srazil Franka k zemi.
Plynule vytáhl paprskomet, odjistil ho a namířil na Franka.
"Mám na palubě rukojmí a klidně je zabiju," křikl do mikrofonu hyperkomu. "Takže se stáhněte, nebo střelím."
Vytřeštil oči, protože zbraň mu v ruce nepochopitelně ožila. Už nemířil na Sattrose, ale na strop - pár vteřin nato civěl do hlavně sám.
Začal se potit. Prsty jako by mu srostly se zbraní. Jestliže teď stiskne, tak...
"Tak dělejte zatraceně něco!" zařval.
Nikdo se ani nehnul z místa. Jen Frank Sattros se odkulil stranou. S cvaknutím se mu uvolnila pouta a nesla se k Smithovi.
"Mutanti," zasípal Poloaras. "Solárka na nás poštvala mutanty."
"Není to tak stoprocentně pravda," ozval se obveselený hlas. "Na vás, vy nuly, stačí jenom jeden."
Ukázala se metrová postavička. Měla skafandr, přilbu staženou vzadu a na první pohled připomínala spíš po dvou chodící myš s kulatýma ušima. Jediný veliký řezák se uličnicky leskl.
"Gucky! Pardon. Poručíku Gucky!" vyhrkl nevěřícně Frank.
Ten prcek byl Ilt. Iltům se kvůli jejich vzhledu a zploštělému ocasu říkalo rovněž myšobové. Už v roce 1975 se na své domácí planetě Tramp potají dostal na palubu STARDUSTU II a brzy se stal přítelem Pozemšťanů. Gucky byl přirozený telepat, telekinet a teleporter. Už dávno patřil ke Sboru mutantů.
"Můžeš mi říkat Gucky, Franku," prohlásil velkoryse a obrátil se k Smithovi: "Tak co bude? Pořád se ještě chceš jen tak bezcílně potulovat po kraji? Ccc," dodal a potřásl hlavou. "A na taková sprostá slova bys neměl ani pomyslet. A tohle," pootočil se, "se taky nedělá."
Vzadu na můstku někdo vztekle zařval. Ten vazoun. Zbraň mu třískla o zem a chlap se začal vznášet. Divoce šermoval rukama a nakonec zůstal viset u stropu.
"To by bylo," poznamenal Gucky.
"Skřete zasranej," ozvalo se od stropu, což mělo za následek, že ho Gucky pustil. Chlap dopadl poněkud nešetrně na všechny čtyři a hned se vrhl po paprskometu. Zbraň se však osamostatnila a udeřila ho do spánku. Muž už ani nehlesl a převalil se na bok.
"Přeje si ještě někdo zklidnit?" otázal se myšob. "Takže fajn, tohle jsme si vyjasnili. Teď vypnete štít a zastavíte. A hezky svižně, smím-li prosit."
Hvězdná pěchota obsadila loď.
"Ten člun dovezte i s posádkou do Terranie," přikázal jim Gucky. "Na vás se přece můžu spolehnout."
Popadl Helen a Franka a odteleportoval s nimi. Helen překvapeně vykřikla, ten výkřik patřil novému prostředí. Současně cítila nepříjemný pocit z teleportace.
"To snad ne," řekl Gucky káravě a tím dal najevo, že jí četl v myšlenkách. "Vážně to bylo tak zlé?"
Zmaterializovali se v luxusní kabině, zařízené těžkým, čalouněným nábytkem. Vysoké koberce tlumily kroky, na stěnách

visely trojrozměrné reprodukce všech planet Sluneční soustavy.
"To není můj byt," vysvětloval myšob. "Požádal jsem kapitána, aby nám dal k dispozici zasedačku, protože si chci s vámi promluvit, než vás dostane do rukou Adams."
Frank tázavě zvedl obočí.
"Vím všecko," prohlásil Gucky. "Je to přece jasný."
"Jste...," nadechla se Helen.
"Jsi," opravil ji Ilt.
"Cože?"
"Chci tím říct, abys mi klidně tykala."
Helen si skousla ret. "Jsi s námi už delší dobu?"
"Pár minut," přiznal se Ilt. "Musel jsem se dostat na loď, než mi v tom mohl zabránit štít."
Bar v zasedačce byl velice slušně zásobený. "Dáme si něco na to leknutí?" zeptal se Gucky.
Frank zavrtěl hlavou, Helen však váhala.
"Takže koňak." Myšob se zamyšleně podrbal na krku. "Kouknem se, co tu mají."
Láhve o sebe tiše zacinkaly, dvě se oddělily od ostatních a nesly se k nim.
"Smíš nalít své Evě," řekl Gucky Frankovi a zaculil se.
Odkud to ví? To mu slídí v myšlenkách?
"Jen to, co jsem nutně musel vědět," přiznal se Gucky. "Na všecko ostatní jsem už zapomněl."
Gucky se soustředil na baňatou láhev, která přistála před ním na stole, lehce ji zase vynesl a zvrátil ji tak opatrně, jako by obsahovala staletý mok. Hnědorudá tekutina byla hustá jako sirup.
"Mrkvová šťáva," prohlásil nadšeně. "Kapitán je skutečně velice prozíravý muž." Rozvalil se v křesle, hodil si nohu přes nohu a upřeně se na ně zadíval.
"A co bude dál?"
"Co jako má být?" nechápal Frank.
"Vurga."
Frank pokrčil rameny. "Mám pocit, že mi to všecko poněkud přerostlo přes hlavu. Nehledě na to, že nikdy nedostaneme schválení."
"To nech klidně na mně."
"Na tobě?" vydechla překvapeně Helen.
"No jo," řekl poněkud rozpačitě Gucky, "každý začátečník potřebuje, aby mu někdo pomohl na nohy. A ten váš nápad mi zas tak blbej nepřipadal. Genové techniky a lékaře zajímají bobule, o Poloarasovi Smithovi a některých dalších nemluvě. Ale ono to nebude tak horký."
"Jsou nějaké nové poznatky?" dovtípil se Frank.
"Ano. Smith se namáhal zbytečně. Nesmrtelnosti by nedosáhl. Ledaže by se předtím infikoval těmi smrtelnými viry."
"Takže přece!"
"Jasné," přikývl Gucky a upil šťávy. "Kdo by to ale riskoval? Bobule mají ale enzymy, minerály a živiny, které jsou ještě zdravější než mrkev a ledacos jiného." Řezák se mu zablýskal. "Ale nejsou tak křupavé."
"Pan Adams... ?"
"Ne, Homer ještě nic neoznámil. I když si mě najal jako vašeho bodyguarda."
"Věděl o Smithovi?"
"To ne," vzdychl si Gucky. "Než byste se mě dokolečka vyptávali, radši vám to řeknu sám od začátku."
A zevrubně je informoval. O tom, že Solární rozvědka už měsíce tušila, že z mimaských laboratoří někdo vynáší informace. Jednou se ztratilo nepatrné množství nového séra, jindy zas Amanda Singhová zjistila, že jsou tajné spisy v trezoru uspořádané jinak, než je uložila.
Frank Sattros a Helen Mertensová jim v této situaci přišli náramně vhod. Amanda Singhová sice rychle poznala, že účinek bobulí byl vyvolán jedině virovou infekcí, ale právě to před svými spolupracovníky tajila. Všichni tedy věřili, že látky v bobulích mohou prodloužit život na neurčito. A přesně tato informace se vynesla. Ale že se data dostala na Aralon, to se zjistilo až po zničení INDEPENDENCE DAY.
"Následkem toho Solárka nařídila, abyste byli sledováni. No jo," Gucky pokrčil rameny, "nenasadila na vás zrovna ty nejlepší. Homer mi proto nařídil, abych ti byl pořád v patách, Franku, a přesně to jsem udělal, jakmile jsi od něj odešel, Přesto tu byl problém..."
Frank Sattros sáhl po Helenině sklence a přece jen se trošku napil.
"Možná seženeš nějaký vrak," pokračoval myšob. "Ale která banka ti půjčí? S tím fondem to zní už líp - ale kolik lidí by se podle tebe mělo na tom obchodě podílet?"
Frank Sattros přikývl. "Já už vím, že jsem to viděl až moc růžově. Především konkurence je velká. Každý nový svět chce dodávat na Zemi a na ostatní planety. A co můžou zpravidla nabídnout? Ovoce, zeleninu, zemědělské produkty."
"To znamená, že tě musí napadnout něco lepšího. Jedině tak obstojíš na trhu."
Frank sáhl po koňaku podruhé. Tentokrát ho už dopil. Rozpačitě se zeptal, co jako by ho mělo napadnout.
Gucky se zašklebil.
"Podívej se na tu flašku," napověděl mu.
"No a co?"
"To vám Pozemšťanům musím pořád pomáhat z bryndy? Udělej z toho něco, uskutečni ten váš sen."
"Chceš tím říct, že mám z vuržulí pálit kořalku?"
"Pálenku nebo likér. Jasně že. A já budu společníkem v nové firmě."

"Gucky a Sattros," uvažoval Frank nahlas.
"Blbost," odmítl myšob. "Budu tichým společníkem."
"Tedy použijeme jméno produktu," navrhla Helen, která dosud poslouchala mlčky, ale s rostoucím zájmem.
"To je nápad!" zvolal Gucky. "Máš už nějaký jméno?"
"Ještě ne."
"Vurguzz!" nadhodil Gucky.
"Prosím?"
"Vurguzz!"
"Co to znamená?"
"Jen mě to tak napadlo," přiznal se myšob. "Složenina z Vurgy, tedy planety, na níž roste ta nejdůležitější surovina, a Iltského slova uzz, což znamená tolik co slzy nebes."
"To se mi líbí," řekla Helen. "Vurguzz." Válela to slovo doslova po jazyku. "Nebeské slzy z Vurgy."
"To bych se na to podíval, aby nám to nevyšlo," prohlásil Gucky.
ZEUS zatím přešel na dráhu k Zemi. Na obrazovce v zasedačce se ukázaly části Atlantiku a západní Evropy. Loď nabírala kurz na Terranii.
"Na co ještě vůbec čekáme?" řekl Gucky. "Postavíme Homera před hotovou věc."
Opět popadl Helen a Franka za ruku a odteleportoval s nimi.

RODÍ SE LEGENDA

Kapitola devátá
První dodávka

Loď se tyčila do výšky více než šedesáti metrů. Útvar z oceli a narvaný technikou. Nikoho by nenapadlo, že ten kolos stojící na dvanácti podpěrách už není nejnovější. Ani to, že ještě donedávna býval člunem jedné arkonské bitevní lodi. Gucky nějak očaroval svého "důvěrného přítele" Reginalda Bulla, uplatil ho či co. Každopádně Bull udělal zdánlivě nemožné a během několika týdnů dal k dispozici Pulce.
"Tohle je můj vklad," prohlásil Gucky žoviálně. "Berte a neptejte se - chci jen pětinu ze zisku. Amortizaci ponesete stejně vy. Loď je plně automatická, takže odpadnou personální náklady. Lepší start si už přát nemůžete."
Ještě v lednu se smiřovali s tím, že zbytek života prožijí na cizím světě, na nějž je zavál osud a teď po pár měsících se chystali na týž svět znovu. Na palubě lodi začnou se zpracováním bobulí. Skladovací prostory vyplňovaly obrovské nádrže.
Pulec stál na odlehlém přistávacím kvadrátu terranijského astroportu. Gošunské jezero se rozkládalo na severozápadě, příliš daleko, než aby bylo přímo vidět. Tam Frank a Helen často sedávali v Guckyho bungalovu, kochali se pohledem na hladinu a dohadovali smlouvy. Často zavítal i Reginald Bull. To on jim dal recept na výrobu likéru. Prý je to dědictví po babičce z otcovy strany. Ta rezolutní, rusovlasá dáma se dožila bezmála stovky. Tvrdila, že jen proto se dožila takového věku, protože si každý den dopřála skleničku likéru vlastní výroby.
Reginald Bull se o likéru přímo rozplýval. "Když jsem povyrostl, směl jsem ho občas ochutnat. Hlavní ingrediencí bylo kivi. A to vám povídám! Jestli se vám to s těmi vuržulemi povede, celá Galaxie vám bude ležet u nohou."
Frank Sattros se tomu zasmál. Ale pak se málem propadl hanbou. Reginald Bull jim ten recept daroval. "Tady máte počinek do začátku. Dělejte s tím, co chcete - já vám přeju štěstí a úspěch. Tenhle recept existuje pouze v jediném exempláři."
Gucky vypjal hruď a zablýskal zubem. "Úspěch je to nejmenší," prohlásil. "Na projektu se ostatně podílím i já, a kdyby mělo jít něco náhodou nalevačku, tak..."
"Jako tenkrát s těmi pěti hektary mrkvové plantáže na sever od jezera? Samé vyzáblé chudinky, navíc dřevnaté..."
Myšob ucpal Bullovi telekineticky ústa.
Na to myslel Frank Sattros, když kráčel k lodi. Tolik se na tento den těšil! Křest lodi a první let na Vurgu. Gucky však chyběl, strašil na CÉZARU v Galaxii, kde slovo "strašit" byl skutečně ten správný výraz. Frank se doslechl, že na okraji Galaxie zaútočil neznámý protivník. Oficiálně se ještě nic nevědělo, ale vzhledem k tomu, že Perry Rhodan a Reginald Bull odstartovali s IRONDUKEM, určitě bylo na tom šprochu pravdy trochu. Příslušníci Sboru mutantů byly navíc už předtím přiděleni na různé lodě, aby předstihli Skokany, Arasy a Ekhonidy v honbě za posledními arkonskými loděmi.
U lodi se shromáždil hlouček významných hostů. Nastoupila pětičlenná posádka, posílená ještě o roboty různých typů. Pár kroků stranou stál státní tajemník pro finance se státním tajemníkem pro hospodářství. Jejich tmavé obleky neladily s pestrými uniformami Vurguzz Company. Připomínali spíš smuteční hosty.
Frank Sattros došel k lodi a zastavil se. Zhluboka se nadechl a oběma rukama si uhladil duhový plášť sahající až po kolena. V Terranii to byl poslední výkřik módy. Do pláště byl všit snad milion senzorových kuliček, které barevně reagovaly na změnu tlaku a vlhkosti. Helen měla na sobě něco podobného, ale lemovaného kožešinou. Vlasy si dala stupňovitě ostříhat, vlevo byla skoro dohola a zprava jí spadaly kadeře až na ramena.
"Kde jsou novináři?" zabručel Frank polohlasem, skoro ani nepohnul rty. Cítil na sobě pohledy státních tajemníků. Radši by tu viděl Guckyho a Reginalda Bulla, byla by to mnohem lepší reklama.
"Nevím," odvětila Helen stejně tiše. "Ale ti nebývají nikdy přesní."
Krátký projev se naučil zpaměti. Vystudoval biologii a stal se z něj svobodný podnikatel, ale nechuť k slavnostním příležitostem v něm přetrvávala. Málo gestikuloval, mluvil, jako by přednášel na univerzitě. Když jeho slova přehlušil rachot startující lodi, odmlčel se.

"... můj dík patří všem, kdo umožnili vznik naší firmě, obzvláště pak poručíku Guckymu a Reginaldu Bullovi, jejichž pracovní diář je bohužel mnohem nabitější než náš, dále Homeru G. Adamsovi a příslušným ministerstvům, bez jejichž rychlého a nebyrokratického přístupu by start nebyl možný. Obzvláště bych pak rád poděkoval i své družce Helen Mertensové."
S překvapením konstatoval, že dva metry před ním visí ve vzduchu kamera. Mrkl stranou a zjistil, že tým TNN se dostavil sice pozdě, ale přece. "Helen nyní zakončí oficiální část křtu. Potom zvu všechno přítomné na palubu, kde čeká menší pohoštění."
Z ukrytých reproduktorů zazněly takty Hvězdné symfonie. Kýč, pomyslel si Frank, ale reportéři ho přesvědčili, že právě to si diváci přejí. Většinou se jednalo o lidi, kteří celý život snili o kosmických letech, ale dostali se leda tak dvanáct třináct kilometrů nad Zem. Touhy těch mužů a žen chtěl ukojit vurguzzem.
Lodi se dostalo požehnání už před několika dny, dříve než posádka vstoupila poprvé na palubu. Frank a Helen byli křesťané, prostě by jim něco chybělo, kdyby Pulec odstartoval bez Božího požehnání.
Šampaňské bylo připraveno. Třílitrová láhev toho nejlepšího ročníku. Matné zelené světlo u vchodu signalizovalo, že antigrav je zapnutý.
Hvězdná symfonie končila zvučným vířením bubnů. Helen uchopila láhev a ozval se potlesk. I státní tajemníci v černém tleskali a usmívali se do kamery.
"... tímto křtím tuto hrdou loď..."
Helen vyhodila láhev do vzduchu, antigrav ji popadl a prudce ji vynesl vzhůru. Hned nato se roztříštila o trup lodi.
"... na VURGU. Ochraňuj nás před chladem a prázdnem vesmíru."
Vyhaslo deflektorové pole, které skrývalo jméno vyvedené velkým písmem. Když se vypnulo i antigravitační pole, zacinkaly o plochu střepy a vítr roznášel šumivý déšť.
Byl to úžasný pocit, že může velet kosmické lodi. Co na tom, že ta loď má jen šedesát metrů v průměru - ještě před sto padesáti lety by to byl mocenský prostředek, který by hýbal Zemí.
Frank se hodiny procházel chodbami, skoro něžně hladil stěny. Byla to jen studená ocel, ale pro něj znamenala splnění životního snu. Vše proběhlo tak šíleně rychle a bez Helen by se to nikdy nepodařilo.
Čekala je třetí tranzice. Přes šest tisíc světelných let. Pak už bude Vurga na dosah.
"Vybudujeme impérium, z něhož budou žít ještě naši vnukové," prohlásil Frank.
Helen na to neřekla nic, jen se usmívala.
"Ty mi nevěříš! Říkáš si, že nejdřív musíme dovést první náklad. Ale my potřebujeme vize, Helen, cíle, sahající daleko do budoucnosti a k nimž můžeme ode dneška směřovat. Já vím, že to dokážeme a nejen proto, že máme vlivné přátele."
"Ty si myslíš, že jenom Reginald Bull nám pomůže zvýšit odběr vurguzzu?"
"Jako že budeme zásobovat průzkumnou flotilu?"
"Pan Bull je neúplatný."
Za půl dne se loď materializovala poblíž Vurgy. Pro Franka to bylo, jako by se po dlouhé době vracel do vzdálené vlasti. Bylo mu smutno i veselo zároveň, myslel na mrtvé kamarády z EX-313, kteří spočívají v cizí zemi.
VURGA přešla na oběžnou dráhu. Za horizontem vycházel jediný měsíc, pustá, krátery posetá namodralá koule.
"Guckyho domov," prohlásil Frank Sattros. "Tak se ten měsíc bude jmenovat. A já se postarám o to, aby se nové jméno dostalo do katalogu."
Džungle na místě havárie zarostla. Pouze detektory registrovaly několik desítek tun oceli.
VURGA přistála o osmdesát kilometrů dál poblíž jezera, do kterého vtékaly dvě velké řeky.
Hned po přistání vystoupil z lodi. Když ho Helen za čtvrt hodiny následovala, našla ho na širokém obvodovém kruhu mezi začernalými otvory korpuskulárního pohonu. Stál tam nehybně jako socha, ruce měl založené na hrudi a hleděl upřeně na východ. Vysoko na obloze táhly mraky a v džungli se rychle střídal stín se světlem.
Nepohnul se, ani když k němu došla a zavěsila se do něj. Položila si hlavu na jeho rameno. I beze slov cítili pouto, které je spojovalo s tímto světem.
"Nalezli jsme kompromis," řekl po chvíli tiše. "Strávíme na Vurze hodně času, ale neztratíme ani Zemi."
Bylo pozdní odpoledne. V této části planety přicházela noc náhle. Nejpozději za tři hodiny bude tma.
"Chci ven ještě dnes." Nepochyboval o tom, že s ním půjde.
Rychlým kluzákem opustili loď a za dvacet minut už letěli nad vrakem EX-313. Zarostl mechem a z puklin oceli už vyrůstaly kmínky stromů a keře.
Frankovi chvíli trvalo, než našel místo, kde pohřbili mrtvé. Neumělé dřevěné kříže stály dál na svém místě.
Společně položili těžkou náhrobní desku, kterou přivezli ze Země. Byla to poslední služba, již mohli posádce explorerů prokázat. Dlouho stáli mlčky, a když Frank nastartoval kluzák, byla už noc.
Časně ráno se pustili do sklizně. Bobulí bylo všude jako plevele. Jen v savaně tyto keře nerostly, zřejmé potřebovaly lesní vlhkost. Frank a Helen natrhali první bobule, pak roboti a posádka VURGY nasbírali několik metráků. Frank dva dny nepřetržitě pracoval v lodní laboratoři, jen občas si nakrátko zdřímL. A protože věděl, co hledá, a měl k ruce dva mediroboty, šlo všechno jako po drátku. Výsledek potvrdil jeho očekávání. Plody, které sklidili s Helen, se neměnily, ale všechny ostatní se začaly hned kazit a nepomohla ani konzervace.
Tím začala ta nejpracnější část jejich nové existence. Frank a Helen sbírali plody jako diví, roboti je dopravovali na loď a posádka je zpracovávala.
Nádrže se pomalu plnily. Po dvou týdnech nepřetržité práce vuržule provoněly celou loď. Filtry už nestačily vůni pohlcovat. Všude byl cítit anýz. Mošt v tancích začal kvasit. Všechny další kroky, jako filtrování a přidávání živin, hrubou a jemnou destilaci, prováděli roboti.
Frank nabral vzorek, ale nenapil se, jen přivoněl.

"Tak co?" zeptala se netrpělivě Helen. "Něco nehraje?" Nyní byly ve hře tři týdny práce.
Frank jen zavrtěl hlavou.
"Takové nezvyklé aroma," řekl. "Ale výrazné."
Trošičku si lízl - a rozpouštěl vurguzz na jazyku.
Podruhé se už napil a usmíval se.
Helen rovněž ochutnala. Poslala vzorek napjatě očekávající posádce.
"Ono to není špatný," poznamenal pilot.
"To ono se jmenuje vurguzz," prohlásila Helen, "a doufáme, že to brzy půjde na dračku."
"Můžeme s tím začít rovnou." Pilot se usmíval od ucha k uchu. "Řekl bych, že marné co dohánět. A kdybyste se mě zeptala, šéfová, tak vurguzz bude trhák - výroba v takovým malým množství nepostačí."
Vzorek šel pořád dokola. Nikoho ani nepadlo, že by si skočil pro skleničku, ale z každého tanku nabrali dva, mnohdy i více vzorků. Potom začínal mít Frank pocit, že ho nohy nedrží už tak docela pevně při zemi.
"Zavíráme," prohlásil těžkým jazykem. "Dneska toho bylo dost!"
VURGA se vracela k Zemi a měla za sebou už druhou tranzici. Frank Sattros si matně vzpomínal, jak pilot po páté nebo šesté rundě vurguzzu blábolil o tom, jak Pozemšťané budou stát u lodi frontu, aby si mohli koupit aspoň lahvičku chutného zeleného moku. Ostatní se pak předstihovali ve chvále.
Na to myslel Frank, když si pročítal smlouvou. Přesně vzato se jednalo o dvě listiny. Na jedné byla holografická pečeť Solárního impéria. Fólie se nedala kopírovat ani falšovat. V osmi paragrafech tam stálo, že Vurguzz Company, společnost solárního práva, zastupovaná Frankem Sattrosem a Helen Mertensovou rovným dílem, má výhradní požívací právo na planetu Vurgu, v galaktické centrální oblasti... týkající se všech rostlinných a rostoucích výtěžků planety. Výslovně se z toho vyjímá veškeré případné podpovrchové bohatství.
Doba užívání činí devadesát devět let, opce prodloužení stejně jako předkupní právo byla ve smlouvě rovněž zahrnuta, o obé mohl požádat možný právní nástupce Vurguzz Company i přímí potomci zúčastněných soukromých osob.
Požívací právo se hradilo 22 procenty čistého výnosu. Eventuální koupě - která se ovšem mohla týkat pouze planety a její oběžnice, nikoli celé soustavy - podléhala schválení parlamentu, který ji mohl odmítnout jedině ze závažných důvodů. Kupní cena se bude řídit znaleckým dobrozdáním, které se musí předložit současně s prohlášením o kupním záměru. Jinak je soustava Vurgy součástí Solárního impéria a vynětí ze státního svazku je možné pouze s jednohlasným souhlasem parlamentu.
Frank Sattros se usmíval. Byl na tuto smlouvu pyšný, ale ještě loni by každého, kdo by předpovídal takový vývoj, prohlásil za blázna.
Že by koupil planetu, na to si netroufal pomyslet ani ve snu. Ale stejně... Znění smlouvy k tomu přímo vybízelo.
Druhá listina se týkala lodi. Zde nebylo smluvním partnerem Ministerstvo hospodářství, ale poručík Gucky a Homer G. Adams jako zástupci General Cosmic Company.
Gucky se podílel částečným financováním lodi. Teprve na základě tohoto faktu, protože tím byl prokázán potřebný základní kapitál, financovala zbytek GCC se zvláštní úrokovou sazbou pro začínající podnikatele. Pravidelná roční splátka činila 970 000 solarů.
Tím měli Frank a Helen zaručeno - pokud nebudou nutné nepředvídané opravy, že za patnáct let jim bude loď patřit.
Myšob Gucky se podílel dvaceti procenty na čistém zisku, který se měl prvních padesát let kumulovat. Pak bylo na něm, zda se mu bude nahromaděný kapitál vyplácet v rentě, anebo se uzavře nová smlouva.
V případě likvidace, způsobené platební neschopností, se Guckyho vklad považoval za rizikový kapitál. Reginald Bull sice Guckyho několikrát varoval, aby na tak nešťastné podmínky nepřistupoval, ale Gucky odpověděl, že sám nejlíp ví, co může a co nemůže riskovat.
Frank Sattros byl vděčný oběma, Bullovi i Guckymu. Bez nich bylo by ho čekalo mnohem víc problémů, než se původně domníval.
Seděl u pracovního stolu v kabině. Před sebou měl půlku sklenice vurguzzu. Konstatoval, že "nebeské slzy" ještě zrají. Jejich aroma bylo dnes plnější než včera a už předevčírem se projevovalo mnohem intenzivněji než minulý týden.
Zpod hromady podkladů si vytáhl početní fólii a začal si dělat poznámky.
Pulec měl objem něco přes 113 000 krychlových metrů. Tanky na vurguzz nezabíraly ani čtvrtinu, tedy přesně 25 260 metrů. Což dělalo přes pětadvacet milionů litrů.
"Nebeské slzy" se budou do speciálně zhotovených sedmiček stáčet na Zemi. Ta nejvýhodnější firma, kterou Helen našla, sídlila přesně v geografickém středu Evropy. Na jeden náklad to dělalo 36 085 714 lahví. Tentokrát spíš rovných 36 085 700. Těch čtrnáct lahví vzalo za své při ochutnávce. Ne-li víc.
Velkoobchodní cenu zkalkulovali na 31 solů, tedy 0, 31 solarů. Hrubý zisk z prodeje by pak činil 11 186 567 solarů. To na začátek docela ujde. Musí se však odečíst 19% daně z obratu. Fixní náklady jsou i tak vysoké. 150 solarů na světelný rok se nezdálo moc, ale na jediný let ze Země na Vurgu a zpět to dělalo 6, 3 milionu solarů. Mzda posádky už v tom nehrála roli. I výrobní náklady 3 soly na jednu láhev byly minimální, ale v součtu obrovské. Dopravní poplatky, parkovné a tak dále a tak dále... Když si to Frank Sattros sečetl, zbývalo mu přece jen zhruba 800 000 solarů. To znamenalo, že do budoucnosti může hledět s optimismem.
Vlet do Sluneční soustavy zabral skoro víc času než série tranzici mezi Vurgou a Sluncem. Věčné dotazy a všelijaké kontroly vzbudily ve Frankovi podezření. Navíc mezi vnějšími planetami hlídkoval nezvyklý počet křižníku pozemské flotily.
"Identifikuji převážně patnáctistovky," hlásila lokace. "To jsou zřejmě bývalé arkonské lodě."
Třikrát se k nim přiblížily hlídkové lodě na vzdálenost jen několika tisíců kilometrů a vždycky probíhal stejný identifikační rituál. Nakonec Frankovi povolily nervy.

"Co se to sakra děje?" zařval na muže na obrazovce a kašlal na jeho hodnost. "To spáchali atentát na Rhodana, nebo co? Jinak si tu buzeraci nedokážu vysvětlit."
"Pouhá bezpečnostní opatření," odpověděl mu důstojník lakonicky.
Frank Sattros jen odevzdaně přikývl. "A proč, smím-li se ptát? Je to státní tajemství?"
Obličej v hyperkomu se na něj překvapeně zadíval. "Média to hlásí už několik dní. Došlo k ozbrojenému střetu s mnoha mrtvými na obou stranách. V sektoru BJ-97-UK."
Kódové označení Frankovi nic neříkalo, ale začínal tušit, že Mléčnou dráhu čekají neklidné časy. Vlastně je to ten nejvhodnější okamžik, kdy vypustit vurguzz na trh a s gigantickou reklamní kampaní. Ve zmatených časech se lidé častěji utíkají k alkoholu. Radši tu myšlenku zahnal. Nelíbilo se mu, že by obchodní úspěch založil na negativních vlivech. Něco takového by nemělo dlouhého trvání.
Když VURGA konečně zahájila přistávací manévr, byla nad touto částí Země noc. Terrania zářila jako klenot uložený v moři tmy. Viděl světla lemující Gošunské jezero a Crestovo jezero. Na jih a na západ bylo osídlení hustější, tam dominovaly výškové stavby. Astroporty s náspy, které měly tlumit hluk startujících a přistávajících lodí a tlakovou vlnu, vypadaly z té výšky jako ztuhlé louže roztaveného olova.
Obchodní astroport byl osvětlený jako ve dne. Pracovalo se tam nepřetržitě čtyřiadvacet hodin denně, protože poplatky za stání u vykládacího terminálu byly vysoké.
Helen už zařídila převzetí 25 260 000 litrů vurguzzu. Pod prstencem Pulce se ještě tetelil horký vzduch a už k němu přijížděl robotem řízený přečerpávací vůz. Vurguzz se hnal do tanků chladicí věže, která byla jen o tři sta metrů dál.
"Měli jsme to oznámit médiím," napadlo Franka. "Proč jsme na to nemysleli?"
"Protože žádný reportér nehne ani rukou, aby točil nějakého Pulce při vykládání," řekla Helen.
"A celní správa navíc celý náklad zabavuje," ozvalo se jim za zády.
Frank Sattros ztuhl. Zvolna se otáčel.
To Helen reagovala o něco rychleji. Její překvapený výkřik poněkud zmírnil napětí.
Myšob se na ně vesele šklebil. A žírná postava s ježatými zrzavými vlasy se rovněž šklebila.
"Zajímalo nás, jak ten vurguzz chutná, proto jsme tady," řekl Bull.
"A protože bychom rádi pár lahviček pro přátele," dodal Gucky. Myslel na Oocha a Wullewulla a ostatní Ilty, kteří se tak jako tak jednoho dne dozvědí, že je společníkem Vurguzz Company. A velice dobře si dokázal představit, co ho čeká. Bude lepší, když jim rovnou vezme vítr z plachet.
"Ten recept..."
"... je perfektní," přerušil ho Reginald Bull. "Co platilo pro kivi, papaje a jiné exotické ovoce, musí platit i pro vuržule.
Přečerpávací vůz dojel k lodi a posádka pomáhala napojovat hadice.
"Samozřejmě že to nechceme zadarmo," řekl Gucky. Telekineticky vytáhl z Bullovy kapsy nosič dat a poslal ho k Frankovi Sattrosovi. "Tohle vás určitě bude zajímat."
Na krystalovém nosiči byly televizní pořady a kopie ze solárních datových sítí. Byly to nahrávky z posledních týdnů: VURGUZZ - Nebeské slzy z Mléčné dráhy hlásal jeden titulek. Podtitulek zněl poněkud dryáčnicky: Vuržule zdolaly smrtelnou infekci. Prodlužují i život?
Zpráva míchala informace o genové technice se spekulacemi. Jeden zvědavý reportér zjistil skoro všechno o Vurguzz Company, X-313 i o naprostém uzdravení Helen a Franka. Hodně se rozepsal o telomerách i o únosu.
Na TNN dávali půlhodinový diskusní panel, který se tématem zabýval podrobněji a ze všech stran. Ani na této stanici nezapomněli zdůraznit onu virovou infekci. "... je dost možné, že vuržule účinkovaly jen v tomto zvláštním případě. Pak už zbývá jen antibiotický účinek. Ale kdo z nás lidí si rád nepohrává s osudem? Pro nás je to krásný sen a naděje, že si můžeme život prodloužit o pár let."
Mluvilo se i o EX-313 a ukazovali Rockefellerovo vrakoviště. Rockefeller dal najevo zklamání, že jeho velkorysá nabídka repasované lodi nebyla přijata, ale prohlásil, že ten vurguzz určitě ochutná. "... rozhodně to není něco, čeho bych se bál," prohlašoval. "Takže sem s tím, a když to bude dobrý, už u toho zůstanu."
"Doufáte, že si prodloužíte život?" zeptal se reportér.
"Blbost," prohlásil Rockefeller rezolutně. "Sen o nesmrtelnosti je možná hezkej, ale pro mě by to nebylo. Asi bych měl panickou hrůzu z každý nemoci, z nějaký nehody a co já vím ještě." Teatrálně se otřásl.
Reportáž končila výtahem ze Solárního rejstříku firem. Reportér litoval, že se nepodařilo identifikovat tichého společníka.
Gucky si poklepal na hruď. "To řek moc hezky, co?"
Ze závěrečných titulků zjistili, že se jednalo o známý a sledovaný magazín Solární ekonomika - čísla, fakta, data v křížové palbě.
"Adams tvrdí, že v redakci musí mít telepata," řekl Reginald Bull. "Jinak se nedá vysvětlit, na co všechno nepřišli."
"A co bude s vurguzzem?" ozvala se Helen. "Pane Bulle, Gucky?"
"Nenamáhej se!" zvolal myšob. "Už jsem si zjistil, kde to máte. Já věděl, že nás nenecháte nasucho."
Řekl, zmizel a za pár vteřin se vrátil s dvoulitrovým kanystrem. "Slavit se bude u mě," prohlásil. "Jako vždycky."
Odteleportoval s Bullym a s vurguzzem. Hned nato se Zmaterializoval na můstku VURGY, zavěsil se do Helen a do Franka a zmizel i s nimi. V té chvíli se pod lodí spustilo čerpadlo.

Kapitola desátá
Střípky

Wilbur Mallaghan si prohlížel ruce, krvavé mozoly, na něž mu nastříkali hojivou plazmu. "Makali jsme jak diví, ale ty

ještěry ani nenapadlo, že by nám helfli. Víte, co si, chlapi, myslím?" Vztekle se rozhlédl.
V partě měl pětadvacet chlapů, kteří uměli máknout, žádná tintítka. Ale bezmála patnáct hodin prakticky bez přestávky jim dalo zabrat. Místo aby se vrátili na baráky, vpadli k Archerovi, který neznal zavírací dobu.
"Tak to vyplivni, Wilbure. Na telepatii my zrovna moc nejsme."
Stůl zařval smíchy. Robot nesl další věnec piv. Někdo mu přimaloval rudá smyslná ústa a hodil přes něj potrhaný plášť.
"Tak co, mazlíku?" vyprskl jeden z dělníků a osahával mu syntetické tváře. "Že bysme si to rozdali?"
Robot před něj postavil pivo. "Lituji, pane, ale nemohu vám vyhovět. Patrně se jedná o mýlku ohledně mých možností." Stůl se už mohl potrhat.
"Mýlku?" zajíkal se jeden. "To určitě ne! Jake je vysazenej na plechový!"
"Nechápu logiku, pane."
"Pane," vyprskl smíchy další. "Ta čůza plechová ti říká pane, Jaku. Tu si musíš vzít."
"Konečně proč ne?" poznamenal zas jiný. "Normální by to s ním stejně nevydržela. Vo co?"
Zvrátila se židle. Jake vyskočil, srazil dva půllitry a popadl vtipálka za košili. Přitáhl si ho k sobě.
"Nikdo se nebude sázet na můj účet," vyprskl. "Jasný, Frede?"
Muž se dál šklíbil. "Ty mi tu výhru nepřeješ, co?"
Jake do něj strčil, až zavrávoral. Fred se na nohou držel jen s potížemi. Šermoval rukama, klopýtal pozadu, do někoho vrazil a nakonec se složil na zem.
"Minerálku," usmál se Jake na robota. "Celej kýbl pro našeho přítele." Velkoryse podal ležícímu ruku. "Vstávej, Frede, tu vodu nemůžeš pít vleže ani ty..."
Fred pomocnou ruku přijal a strhl Jaka prudce k sobě k sobě. Jeden druhému si překáželi ve vstávání. Ostatní je začali povzbuzovat, každý fandil jinému.
"Nechtě toho, sakra!" Mallaghan konečně zasáhl. Když tahal Jaka na nohy, uvědomil si, že si těch dvou už nikdo nevšímá. Všichni se dívali k výčepnímu pultu.
Fred se zvedl sám. Tupě civěl na Topsidery, kteří právě vešli do podniku, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě. "To snad ne," zaúpěl. "To je už na mě moc."
Než ho stačil Wilbur zadržet, dopotácel se k výčepu. Tlapa mu dopadla na rameno jednoho z ještěrů.
"To byla prdel, co?"
Cizinec odpověděl svým hrdelním jazykem a potom přešel do interkosma.
"Jste opilý, Pozemšťane."
"Opilej?" Fred se ušklíbl. "No a co? Co je komu po tom?"
Topsider si ruky na rameni nevšímal. Obrátil se k pultu a objednal si.
"Když s tebou mluvím, ještěre, tak se chovej aspoň slušně."
Fred byl naštvaný, protože jen málokdy se stalo, že se nějaká loď musela vykládat ručně. Topsidská loď vezla velice čisté paměťové krystaly v hodnotě několika set milionů solarů. Byly určené pro arkonské lodě a velice špatně zabalené. Takže se nedali použít roboti, antigravy, prostě nic, co by rozptylovým zářením narušilo čistotu krystalů. Ještěři měli navíc náramnou srandu z toho, jak se Pozemšťané potí. "Jestli mi někdy jeden přijde do ruky...," zuřil Fred.
Topsideři byli považováni za válečnický národ a žili v diktatuře. Do kosmu létali už stovky let, ale v Galaxii nikdy nehráli významnější roli. Hodně jich bylo nad věcí, měli určité velkopanské chování.
To Fred musel vědět. A přesto je provokoval.
Prudký švih ocasem mu podrazil nohy a odhodil ho stranou. Přistál na židli a rozložil ji. Válel se po zemi a úpěl.
Z roztrženého obočí mu stékala do tváře krev. Vstal a na nejistých nohách zaujal bojovou pozici.
"Nechtě toho!" křikl na ně výčepní. "Mějte rozum, lidi!"
Nikdo si ho nevšímal.
Fred si demonstrativně praštil nohou od židle do dlaně. Hosté v jeho bezprostřední blízkosti honem opouštěli místa. Mallaghan s kamarády naopak přistoupili blíž. Dvacet šest statných Pozemšťanů proti sedmi Topsiderům. Na první pohled nepoměr, kterému ještěří bytosti mohly čelit jedině větší fyzickou silou.
V umělém osvětlení se černohnědá šupinatá kůže leskla jako ocel. Topsideři neměli zbraně. Podle provozního řádu astroportu směli nosit paprskomety pouze příslušníci Solární flotily. V hospodách v bezprostřední blízkosti nákladního terminálu šlo často do tuhého. Bezpečnostní úřady zavedly toto opatření po několika dost ošklivých incidentech.
"Jestli se chcete prát, tak si jděte ven." Hospodský nebyl o účinnosti svých slov příliš přesvědčený, protože začal sklízet láhve z pultu.
"Ještěři mě srali odedávna."
Fred udeřil. Hned nato vyjela šupinatá ruka a šest štíhlých prstů mu sevřelo předloktí. Následný pohyb byl tak rychlý, že nikdo nechápal, co se vlastně stalo. Fred chvíli ležel skoro vodorovně ve vzduchu a pak dopadl na záda. Topsider si ho hned postavil na nohy a chtěl ho použít jako beranidla proti ostatním, ale Archerovou pintou zazněl varovný výkřik: "Roboti!"
Dělníci svěsili paže skoro stejně rychle, jako je předtím zvedli. Topsideři se o něco pomaleji opět otočili k baru - ani oni nestáli o nějaké komplikace s pozemskými úřady.
Hospodský zvedl baňatou láhev a seřadil před sebou na třicet skleniček. "Tahle runda je na mě!" křičel. "Na porozumění národů!"
Mallaghan pečlivě sledoval, co jim to nalévá.
"Chceš nás otrávit, Maku? To zelený svinstvo je určitě z Topsidu."
"To jsi vedle. Je to vurguzz, novinka."
"My pijem jen to, co známe," zavrčel někdo z chlapů.

"Vurguzz," pokračoval hospodský a po očku šilhal na roboty, kteří už stáli ve dveřích, "prej prodlužuje život."
Mallaghan ho popadl za zápěstí. "Neser bohy, Maku, tohle se mi vůbec nelíbí. Měl bys to už vědět."
Makův obličej se zkřivil bolestí. Trochu vurguzzu vystříklo na pult. "Já ti povídám, Wilbure, je to nejnovější.
"Něco jsem o tom slyšel," ozval se jiný dělník. "Pití to je prej dobrý, ale na začátku s tím byl nějakej průser. Ve zprávách mluvili o enzymech a tak."
Fred si podržel sklenici proti světlu a současně se díval na Topsidera vedle sebe. Nelíbilo se mu, že ta ještěrka vurguzz do sebe kopla, zakroutila kulovitýma očima a chtěla ještě.
"Nebeský slzy," smál se hospodský.
"Slzy?" I Fred to do sebe kopl.
"Nebeský slzy z Vurgy. Povídá se, že to jméno vymyslel myšob."
"Jako Gucky?"
"Jo, přesně on."
"Vážně je to dobrý." Fred si otřel ústa. "Ještě jednu, Maku!"
"Ale ta už není na mě. Jen aby bylo jasno."
Fredovi naběhly žíly na spáncích. Vztekle si skousl ret. "Co to meleš? Myslíš si, že na to nemáme?"
Na rameno mu dopadla šupinatá ruka.
"Poslyš, Pozemšťane," řekl ještěr, než mu ji Fred stačil srazit. "Další je na nás. Tak to říkáte, ne?"
Fredovi poklesla čelist. Teď už vůbec ničemu nerozuměl. Ale proč ne? Ten nápoj mu náramně chutnal, něco takového v životě nepil. Chutnalo to jako... jako nekonečná dálka, jako dálavy Mléčné dráhy...
"Proč ne?" zabručel, ale sundal si ruku z ramene.
Ještěr ukázal všech dvanáct prstů.
"Na Zemi je takovej zvyk, že se říká přípitek," řekl Mallaghan a vyzývavě se na Topsidery podíval. "Nechť jsou všechna vaše vejce plodná!"
Fred vyprskl smíchy. Naneštěstí měl sklenici už u rtů. Nazelenalý vodotrysk proletěl vzduchem a snesl se na pult.
Topsider se na něj podíval, napil se a rovněž vyprskl obsah sklenice obloukem.
"Je to tak dobře?" zeptal se.
Že ještěr plivl zrovna na hospodského, byla jedna věc, že se Fred musel otočit a zabořit si obličej do dlaní, aby nevybuchl smíchy, byla věc druhá. Právě v té chvíli si vzpomněl, že Topsideři kladou vejce.
"Další táhnu já," řekl Wilbur Mallaghan.
Chlapi zaržáli nadšením. Zvedl ruce. "Jenom tudle, aby nedošlo k nějakýmu nedorozumění. Ten vurguzz mi chutná, nic lepšího jsem snad v životě nepil."
O hodinu později opouštěli dělníci a ještěři podnik. Skýtali jedinečný obraz svornosti a bratrství. A každý si nesl baňatou láhev jako zásobu na horší časy.
Když Klaus Bollner vystoupil v Rheintalu z raketoplánu, cítil se pod psa. Emigrační úřad mu termín oznámil sice rok předem, ale uteklo to jako voda. Nebyl sám. Na odbavení čekalo několik tisíc mužů a žen; brána ke hvězdám byla dokořán.
Planeta uvolněná k osidlování se jmenovala New Terra a byla od Slunce vzdálena osm tisíc světelných let. Reklamní videa ji líčila jako hotový ráj, svět s několika kontinenty a s bezpočtem ostrovů v tmavomodrém moři. Nekonečné písečné pláže, bujná vegetace, rostlinstvo a panenská příroda, příjemnější místo si Bollner neuměl představit. Ti mravenci v žaludku, které identifikoval jako stesk po domově, se dříve či později opět zklidní. Nejpozději ve chvíli, až loď s osadníky přejde za dráhou Marsu do lineárního letu.
Fronta postupovala dost rychle. Bollner posunul zavazadlo opatřené antigravitačními destičkami. Přistál další raketoplán a do haly se vevalili další osadníci.
Davem se prodírala statná postava Gerharda Ettmanna a ženy se za ním ohlížely. Klaus Bollner se s Ettmannem seznámil na emigračním a zjistil, že opouští Zemi ze stejného důvodu jako on. Oba je lákalo dobrodružství.
Odbavovali je současně u dvou přepážek. Ještě jednou jim zkontrolovali osobní data, otisky prstů a zeptali se, jaké mezitím prodělali nemoci. Od poslední lékařské prohlídky uplynulo přece jen šest neděl.
"Let trvá dva a půl dne, pane Bollnere. Máte kabinu 13 405, dostanete se k ní hlavní šachtou a..."
"Vyznám se, slečno," skočil jí do řeči. "Víte vy, jak dlouho jsem studoval plán lodi?"
"Přesto dostanete elektronického hledače, taková osmistovka skrývá víc překvapení než...," milá mladá dáma hledala vhodné přirovnání, "než budova VMP Future Networks."
Bollner krátce přikývl. Nebylo mu teď do řeči. O pár kilometrů dál čekala loď, gigantický kolos. Už na tu vzdálenost působila impozantně.
Podíval se na oblohu, kde kroužil televizní kluzák.
"Pane!" Milá plavovláska musela zavolat ještě několikrát, než pochopil, že jde o něj. "Své osobní věci budete mít k dispozici hned po přistání na New Terra, ale musím vás požádat, abyste otevřel příruční zavazadlo." Před několika týdny se osadníci pokusili propašovat na palubu domácí zvířata.
"Proč?"
"Je to nový předpis, pane."
"Ujišťuju vás..."
"Otevřete laskavě to zavazadlo, pane Bollnere."
Neochotně se podvolil.
Mladá žena nejdřív pohlédla na desítky lahví a potom na něj.
"Jste alkoholik, pane Bollnere?"

"Vždyť je to jen vurguzz."
"Od kdy máte problémy?"
"Je to vurguzz s nižším obsahem alkoholu. Je teprve měsíc na trhu a..."
Žena něco říkala do náramkového interkomu.
Podobné potíže měl i Ettmann. Robot mu ze zavazadla vytáhl deset baňatých lahví a Ettmann se rozpačitě usmíval,
Čas ubíhal a Bollner byl stále neklidnější.
"Máte štěstí," řekla úřednice nakonec. "Vurguzz se smí od příštího týdne vyvážet. Obchod s ním je povolen na všech světech Solárního impéria. Takže přimhouříme oko."
"To rád slyším." Bollner sáhl do tašky, vytáhl jednu láhev a strčil ji zmatené ženě do rukou. "Užijte si Nebeských slz z Vurgy," řekl. "A když při pití zavřete oči, ucítíte dálky vesmíru a vzdálené světy."
Výtah z jednání ekonomického odboru Solární flotily, sekce EXPLORER (zásobování), záznam z 18. dubna 2112:
Náměty z různých stran, najmě písemný podklad velitele, uvedeného v příloze, ohledně zásobování alkoholickými nápoji zejména lodí působících delší dobu ve vesmíru se na základě značné poptávky postupují příslušným orgánům.
Pojem "delší doba" se stanoví na "minimálně tři měsíce nepřetržitého pobytu mimo Sluneční soustavu".
Na neveřejném zasedání 12. dubna 2112 se finanční správa Průzkumné flotily usnesla, že lodě budou zásobovány rovněž alkoholickým nápojem vurguzz, výrobkem společnosti Vurguzz Company. Neznamená to v žádném případě zvýšení dosavadního rozpočtu, silnější alkoholické nápoje se odpovídající měrou zredukují. Správcům skladů budou vydány příslušné pokyny.
K závěru se dospělo po zevrubném posouzení celé otázky.
Nesmí se tak vytvořit precedens pro přijímání dalších budoucích produktů do zásobování flotily, ale vychází se z toho, že je třeba vzít v potaz vzrůstající oblibu nápoje Vurguzz v astronautických kruzích i mezi obyvatelstvem planety. V případě pozitivních výsledků se celá záležitost projedná znovu ze zřetele zásobování veškerých lodí flotily Solárního impéria.
Zásobování v Průzkumné flotile se na každý započatý měsíc pozemského letopočtu stanoví na jeden litr na každého člena posádky. Správa flotily měla k posouzení cenu nabídnutou výrobcem. Je o deset procent nižší než běžná velkoobchodní cena. Vurguzz Company navíc nabízí množstevní slevu při odběru deseti milionů litrů.
Usnesení bylo schváleno osmi hlasy, dva byly proti a jeden se zdržel hlasování.
Zase pět dnů v Crest Memoriál. Někdy mám pocit, že jsme pro lékaře živoucími fosiliemi. Co ještě chtějí najít? Telomery se nezměnily. Helen a já jsme stejně svěží jako před pěti lety, jako by ani nebylo toho šíleného stresu a skoro nelidské pracovní doby.
Jsme úspěšní. Vurguzz se pije nejen v astronautických hospodách, ale stoupá i jeho soukromá spotřeba. Média dost informovala o smlouvě s Průzkumnou flotilou. Máme štěstí, že je zrovna okurková sezóna.
Helen a já jsme šťastní. Včera jsme se konečně rozhodli, že když se rozběhl prodej vurguzzu, měli bychom uspořádat i svůj vztah. Vezmeme se. Ne, neuzavřeme nějakou běžnou manželskou smlouvu, jaké jsou dneska v módě. Chceme být hezky postaru oddáni na úřadě a potom v kostele. Svědci ještě netuší o svém štěstí, ale Gucky a Reginald Bull určitě neodmítnou. Musíme jenom najít vhodný termín a dohodnout se s nimi.
Pozítří se ale vracíme na Vurgu. Budeme pryč nejméně šest neděl a budeme sklízet vuržule. Moc se těším. Dali jsme si soukromě udělat genetickou analýzu. Dneska přišla. Potvrdila vše, co jsme už věděli. Hnilobný proces bobulí začíná utržením a nedá se nijak zastavit. Má-li být vurguzz kvalitní, a nic jiného si už dneska ani nemůžeme dovolit, můžeme vuržule trhat i nadále jenom my dva.
Analýza dospěla k závěru, že genetická změna je s vysokou pravděpodobností dědičná. Ale o tom Helen zatím nechce ani slyšet. Ještě pár let, říká, až splatíme ty nejhorší dluhy.
Ze soukromých poznámek Franka Sattrose
Dodatečné nádrže v horní části VURGY s objemem dalších dvou milionů litrů loď optimálně vytěžovaly. Vurguzz byl ale i tak stále vzácný. Každou cestou dodali trhu skoro 39 milionů lahví a zatím nemohli absolvovat více než šest letů. To znamenalo, že vurguzz může pít jen pět procent obyvatel Země. A to přibývalo obydlených světů!
Na těchto propočtech bylo dobré jedno. O exkluzivitu vurguzzu se nikdo nemusel starat, o odbyt rovněž ne.
Ještě na Vurze zastihla Franka a Helen zpráva, že jedna stanice na okraji Mléčné dráhy byla napadena a zničena. Dopad se zatím nedal odhadnout.
"Co se to na nás valí?" uvažoval Frank, když leželi v kóji a povídali si.
"Já nevím," odpověděla váhavě Helen. "Pouze tuším, že Gucky a Reginald Bull nám nepůjdou za svědky."
"Odložíme to?"
"V žádném případě. Na to jsem pověrčivá."
"Pak budou tedy kmotry," zabručel Frank. "Gucky klukovi a Bully, ten má myslím radši holčičky..."
Víc Helen nerozuměla, protože stiskla tlačítko a zapnula zvukotěsnou bariéru. Ale v zásadě má Frank pravdu. Mladší už nebudou - ale na druhou stranu nestárnou zas tak rychle, jak by vlastně měli. Pár let ještě mohou počkat.
Počátkem června byli Perry Rhodan a Reginald Bull v Křišťálovém paláci na Arkonu a myšob Gucky byl na nějaké misi.
Amanda Singhová souhlasila, že půjde za svědka, a s ní jeden člověk z Ministerstva financí, kterého delegoval Homer G. Adams.
Na svatební cestu letěli novomanželé za krásami Oriónova pásu. O tom si většina lidí může nechat snít. Na zpáteční cestě se stavili na Vurze, a když jejich loď po čtyřech měsících opět přistála v Terranii, všichni už toužebně čekali na vurguzz.
"Můžeme zvednout cenu," konstatoval Frank spokojeně, ale myslel to spíše žertem. "Jenom tři nebo čtyři soly na láhev, máme ostatně monopol, ne?"

Syn Merlin Guck Sattros se narodil 14. října 2198. V té době bylo Frankovi 125 let, fyzicky se však cítil jako na sklonku čtyřicítky. Helen na tom byla podobně. Lékařské testy opět potvrdily, že ji pocit nešálí, jsou na nejlepší cestě dožít se hodně vysokého věku.
Co mohlo být pro vurguzz lepší reklamou? Ale alkoholický nápoj běžel už sám a poptávka několikanásobně převyšovala nabídku.
Na Vurze zřídili menší stanici. Frank a Helen si uskutečnili sen o vlastním ráji, zůstávali na Vurze často i skoro půl roku, zatímco Pulec létal sem a tam.
Úvěry dávno splatili, Gucky se kapitálově podílel dál. "Přece se nepřipravím o investici svého života," prohlašoval s úsměvem. "Helen, Franku, co byste vy dělali na mém místě?"
Ze své poslední dovolené strávil Ilt tři neděle na Vurze a neubránil se tomu, aby si trochu nezaslídil v Heleniných myšlenkách. Vypadala tak nějak jinak, šťastněji. Proto ho nijak nepřekvapilo, když ho Frank s Helen čtyři týdny před termínem porodu navštívili v jeho bungalovu u Gošunského jezera a požádali ho, aby šel za kmotra.
Merlin Guck Sattros. Které dítě může o sobě říct, že bylo telekineticky kolébáno?
Při prvních narozeninách vteleportoval Gucky přímo do oslavy. Pod každou paží měl metrového plyšáka - své dvojníky, kteří byli už několik let absolutním hitem. Na každou stranu postýlky postavil jednoho myšoba.
"Řekni Gucky!" vybídl Merlina.
"Bully," prohlásilo dítě, načež myšob ohrnul nos a Reginald Bull se škodolibě zasmál.
Gucky se však pomstil. Když Merlin vzrušeně bušil pěstičkami do stolu, zasáhl i dort a šlehačka se rozstříkla na všechny strany. Většina však zasáhla Bullyho do obličeje.
To samo o sobě by bylo docela veselé, ale pak se ukázali další myšobové a každý s plyšákem. Iltu a Oochovi, Wullewullovi a tlustému Geckovi se pak pomalu, ale jistě podařilo změnit oslavu v řízený chaos.
Merlin se měl k světu. Helen a Frankovi se ho (v neposlední řadě i díky Guckymu) podařilo ochránit před přílišnou zvědavostí vědců. Nicméně však i oni chtěli jistotu. Když bylo Merlinovi sedm, vyšetření ukázalo, že má genetické změny. Merlin se na Vurze cítil dobře. Vuržule, které natrhal on, se rovněž nekazily.
Jednání s parlamentem Solárního impéria se táhla dva a půl roku, potom se Vurguzz Company stala majitelkou planety Vurgy. O kupní ceně se mlčelo, ale média se předháněla ve spekulacích.
Když bylo Merlinovi šestnáct, dostal sestřičku Amy. Amy Reginald Sattrosovou. I její vibrace zpomalovaly kažení bobulí.
I nadále trvalo období míru a budování. Neviditelní Laurinové byli poraženi, pozemské lodě pravidelně navštěvovaly posbijský Svět sta sluncí v intergalaktickém prázdném prostoru. Pozitronicko-biologičtí roboti, jimž vděčili za vítězství nad Lauriny, se stali věrnými spojenci Solárního impéria.
Když se Merlinovi dostalo důkladného vzdělání a vystudoval genetiku, nastoupil do Vurguzz Company, i když se nějaký čas zdálo, že se chce realizovat ve volné ekonomice. Sestra Amy jeho příkladu později následovala.
Společnost zvedla výrobu o více než sto procent. Amy zřídila na Vurze výrobní linku, čímž společnost zadlužila. Na VURZE se navíc projevovaly známky stáří a přinášely stále více problémů. Poruchy byly stále častější a opravy nákladnější. Interstellar Banking Association už nebyla ochotna zvyšovat úvěr.
VURGA strávila osm měsíců v doku. Společnost musela najímat drahé chartery a zisk měla skoro nulový. Finanční krize skončila, teprve když Homer G. Adams poskytl překlenovací úvěr.
Na přelomu století zazářilo jméno Vurguzz jasněji než kdy dříve.
VURZE vyměnili při generálce tranziční pohon za lineární a získaný prostor vyplnili dalšími nádržemi. Společnost měla navíc k dispozici i druhou šedesátimetrovou loď.
Frank Sattros zemřel roku 2311. Jeho tělo pohřbili na Vurze v bezprostřední blízkosti vraku EX-313, který už dávno pohltila džungle. Takové bylo jeho přání. Helen ho následovala o patnáct let později.

ZÍTŘEK JE BUDOUCNOST

Kapitola jedenáctá
Útok Skokanů

"To si netroufneš!" vydechl zděšeně skokanský patriarcha Wettan. "Dobře si to zvaž."
Byl to obr vysoký dva metry dvacet. Krvavě rudé vlasy měl svázané do ohonu a sahaly mu až přes lopatky, ale mnohem působivější byl skoro metrový plnovous, spletený do tří copánků a vyztužený gelem. Copánky se ježily jako dýky.
Patriarcha se na Morgama upřeně zahleděl.
Morgam ustoupil o krok a ještě o jeden. Tvářil se vylekaně. Skokan šel za ním a prudce ho popadl za límec. Pak už se Morgamovi třepaly nohy ve vzduchu.
"Opakuj, cos řekl!" vybuchl Wettan. "Mám na oběžné dráze dvacet lodí a půlka nákladu je pro tvoje putyky. Anebo jsi už zapomněl, jaká lahoda je ruu-ša-jiin z Aldebaranu?"
Postavil mrňavého Morgama na nohy tak nešetrně, až se zdálo, že ho chce zarazit do země.
"Takže ještě jednou. Kde to máme složit?"
"Žádná z tvých lodí nepřistane, Wettane. To se vážně vyjadřuji tak nejasně?"
Patriarchovi zaškubaly koutky, vystoupily mu lícní kosti. Morgam, tahle veš, si mu dovoluje odporovat! Wettan tomu nemohl uvěřit. Rozesmál se a zahleděl se na něj.
"To bylo dobrý," vyprskl. "Máš smysl pro humor, Morgame. Ale už by to stačilo."

Náhle se přestal smát. Morgam, pán stovky hospod, zasekl ruce za opasek a stiskl skrytý kontakt. Za individuálním štítem byl Morgam prakticky nenapadnutelný. Musel se určitě zbláznit, protože z Wettana si nikdo šašky nedělal. Dříve či později bude muset štít opět vypnout a pak...
"Pokud mi můžeš nabídnout něco lepšího, Wettane, budeme spolu zase obchodovat."
"Cože? Něco lepšího? A co si myslíš, že jsi? Kdo se postaral o to, abys vylezl z tý tvý špinavý díry? Wettan. Kdo ti dal větší rabat než ostatní? Správně, zase Wettan. Kdo tě teď sakra zásobuje? Chci to vědět!"
"Pozemšťani," odpověděl Morgam.
"Pozemšťani?" Wettan nevěřil vlastním uším. "Ti odporní povýšenci, kteří by rádi psali galaktické dějiny? A co ti dodávají?"
Odpověď tušil dřív, než ji Morgam vyřkl.
"Vurguzz!"
Skokanský patriarcha opět vybuchl. "Nestrpím, abys porušil naši smlouvu. Víš ty, co my Skokani s takovými děláme?" Výmluvně se uchopil za hrdlo.
"Máme spolu jen volné ujednání, nic víc. Copak já můžu za to, že ruu-ša-jiin už nikdo nechce? Možná by ses měl rychle přeorientovat, Skokane. Anebo nejste takoví obchodníci, jak se o vás povídá?"
"Ty si dej na mě bacha!" Wettan se vrhl vpřed. Vytrhl zbraň z pouzdra. Když vypálí tři nebo čtyři mikronálože do jednoho místa, štít se zhroutí.
Nestačil ani stisknout spoušť. Jakoby odnikud se vynořili dva bojoví roboti, ocelová pracka popadla zbraň a ohnula jí hlaveň.
Roboti se skrývali v deflektorovém poli. Proto byl Morgam tak troufalý.
Wettan věděl, kdy je třeba ustoupit. Rovněž věděl, že je vždy i druhá šance. Jinak by se nebyl stal patriarchou rodu.
"Není daleko den, kdy mě budeš na kolenou prosit, abych tě zase zavážel," prohlásil. "Ale cenu pak budu určovat já."
"To je vše, co mi chceš říct?"
Wettan se obrátil na podpatku. Vztekle vyšel z obrovského bazaru, který byl považován za jednu z atrakcí této planety. Byli tu Akonané, Arkonidané a Arasové stejně jako Topsideři, Ekhonidové a Unithané. Patriarcha si razil cestu s jemností parního válce. Chvíli si pohrával s myšlenkou, že dá své flotile rozkaz k útoku. Takhle se se Skokany neobchoduje! Na druhou stranu by to určitě vedlo ke střetu s Akonem, který tuhle planetu chrání. A na Akon se Wettan přece jen cítil poněkud slabý.
"Vurguzz." Patriarcha to slovo vyslovil opovržlivě. "Rád bych Pozemšťanům vlastnoručně zakroutil krkem. Existuje snad ještě nějaká rodina, která by se s těmi povýšenci nedostala do střetu?"
Padl do křesla a několik minut jen tak seděl a nehýbal se. Naat mu přinesl platinovou dózu vyloženou rudou kožešinou. Wettan si nabídl dávku mletého kostního extraktu ču-wiijnů. Tato parapsychicky nadaná zvířata z jedné bezvýznamné planety v galaktické centrální oblasti byla za posledních třicet let skoro vyhubena. Tomu odpovídala i cena za extrakt. To však bylo patriarchovi jedno, dokud ho měl dost. Hlučně natáhl dávku nosem.
Krev mu žhavě pulzovala tepnami. Extrakt z ču-wiijnů tak násobil smyslové vnímání, že to ani Arasové nedokázali vysvětlit. Když se Wettan rozesmál, celý můstek sebou trhl. Měli z něj strach.
"Přehrajte mi záznamy!" vybuchl. "Chci všechno, co máme o vurguzzu!"
Už neviděl pouhá těla, ale i energie v nich. Někoho obklopovaly jako zářící svatozář. Tento jev, který byl patrnější, čím silnější byl vliv drogy, nazýval životní aurou. Naučil se v ní číst, v její síle, zbarvení i vyzařování.
Konstatoval, že jsou mu zatím loajální. Třebaže obchody jdou špatně. Tři lodě pořád ještě nevyložili, protože odběratelé dali přednost konkurenci. Nikdo z nich se mu to sice neodvážil říct tak otevřeně jako Morgam, ale Wettan cítil jistý odstup.
V honosných restaurantech na Plophosu se snížila spotřeba vybraných špičkových vín z třetího světa červené dvojhvězdy Pogdhan-Muhr. Zatím o pět procent. To není ještě tak zlé, ale Wettan si uvědomoval, že se to musí včas zastavit. Vysvětlení bylo nasnadě, protože i na Plophosu se nedávno zaběhl ten zelený pozemský nápoj.
Patriarcha zaryčel jako podrážděný Haluťan. Přál si, aby ti zatracení Pozemšťani byli v sousední galaxii Andromedě poraženi stejně jako před 50 000 lety Lemurové ve válce s Haluťany. Místo toho dohánějí počestné skokanské rody na pokraj existence.
"Musíme sjednotit všechny rody a udeřit na Pozemšťany," hulákal patriarcha. "Chci snad příliš?"
Dal si ještě jednu dávku. Droga zaplašila veškeré pochyby.
Sledoval další záznamy a musel si přiznat, že vurguzz podcenil. Ta věc se šířila jako mor - nejdřív nepozorovaně, ale ze směšně malých dodávek byly brzy větší.
Jeden záběr proběhl celou Galaxií: uzavření mírové smlouvy mezi Maahky a Pozemšťany. Sice si nepotřásali holýma rukama, protože metanová atmosféra by byla pro Pozemšťany smrtelná a naopak, ale i ve skafandrech to bylo velmi působivé. Ale teprve po několika měsících se veřejnost dozvěděla, že diplomaté Maahků a Pozemšťanů si na vítězství rozumu připili. Vurguzzem. Nejdříve se to považovalo za reklamu.
Wettan nevěřil, že by naprosto odlišný metabolismus Maahků tu zelenou tekutinu snesl.
Následovaly nepříliš zajímavé reklamy z kosmických krčem, dokumentace z palub některých lodí Solární flotily.
Teprve v ekonomickém magazínu z června 2433, tedy přesně půl roku starém, našel to, co hledal. Vurguzz Company je i nadále soukromý podnik, více než tři sta let v rodinném vlastnictví, neustále roste a stále ještě nedokáže uspokojit poptávku.
Merlin Guck Sattros, ředitel druhé generace, se v pořadu omlouval tím, že vurguzz je přírodní produkt, který se sklízí a zpracovává za ztížených podmínek.
"Existují přece roboti," namítal moderátor. "Chápu, že vuržule rostou pouze na jediném světě, ale sklízet by je mohly

speciální stroje."
"Roboti nepřicházejí v úvahu ani jiní lide. Jakmile se vuržule utrhne, začne biochemický rozklad, který citelně snižuje její kvalitu. Sklízet je můžeme pouze my, členové rodiny Sattros. Jsme prostě geneticky jiní. Ale to je přece dávno známo."
"To nikdo nedokázal ty genetické změny zopakovat?"
"Přesně tak."
"Takže Vurguzz Company je jednou z mála firem v Solárním impériu, jejíž majitelé ještě musí přiložit ruku k dílu."
Moderátor to řekl skoro pobaveně. "Nicméně, pane Sattrosi, mohli byste citelně zvýšit obrat, kdybyste se, doufám, že vás zde dobře chápu, smířili s nižší kvalitou. Věřím, že všichni milovníci dobrého moku, kteří vurguzz často marně hledají v regálech, by vám to rádi odpustili."
Merlin pohoršeně zvedl obočí. "Pijete vurguzz?"
"Ovšem."
"Proč ho pijete?"
Otázka moderátora trochu zaskočila.
"Protože mi Nebeské slzy z Vurgy chutnají," odpověděl váhavě.
"Ne proto, že si třeba myslíte, že vurguzz je něco jako elixír života?"
"I to. Ano, je to tak."
"Něco takového však Vurguzz Company nikdy netvrdila."
"Ani nemusela," poznamenal moderátor. "To snad ví každý, že jste před dvěma měsíci oslavil 235. narozeniny."
"... úspěch medicíny a vliv životních podmínek. Lidé se dnes ostatně dožívají mnohem vyššího věku než před několika staletími."
"Anebo že by to byl úspěch vašeho vurguzzu, pane Sattrosi? Každý si přece tu a tam dá skleničku."
Wettan vztekle mávl rukou a ukončil přehrávání.
"Tohle není ekonomický magazín," naštval se, "ale psychologická reklama. Kdo to viděl, ten chce už jenom vurguzz. Pozemšťané se od nás hodně naučili. Brzy nám půjde o existenci. Ale to si nenecháme líbit! Budeme bojovat!"
Plophos, třetí planeta Eugaulu, byla považována za jednu z důležitých základen Solárního impéria, třebaže Plophosané se jako první lidé otevřeně vzepřeli Zemi. Ale po pádu diktátora Iratia Hondry roku 2329 se politické a ekonomické vztahy opět znormalizovaly.
HELEN, po VURZE druhá loď Vurguzz Company, přistála na Plophosu jako na posledním z významnějších světů a vyložila zbytek nákladu. Nyní měla zamířeno na Vurgu, kde ji už čekalo čtyřicet milionů lahví určených pro Zemi.
Dvě hodiny po startu, krátce předtím než HELEN přešla do lineárního letu, lokátory zaznamenaly impulzy. Blížila se skokanská loď.
Kapitánka HELEN Felicia Calhounová tomu nepřikládala zvláštní význam. Loď se rychlostí miliónkrát přesahující rychlost světla řítila librační zónou, dimenzí mezi einsteinovským vesmírem a Pětirozměrným hyperprostorem.
Zhruba po sedmi hodinách došlo k prvnímu orientačnímu výstupu. Před nimi se několik světelných měsíců daleko rozprostírala oblast temné hmoty, z níž přicházely ony impulzy.
O dvacet minut později se pár světelných minut od HELEN zmaterializovaly dva skokanské válce.
"Skenují nás."
To už Felicia Calhounová nepovažovala za náhodu.
"Automatické rádiové zaměření zaznamenalo komprimovaný impulz," hlásil radista později při druhé nadsvětelné etapě.
"Na nezvyklé frekvenci. Jakoby pro Skokany."
"Podařilo se ho dešifrovat?"
"Dvě skupiny písmen, jejichž význam nedokážu rozluštit. Řekl bych, že je to zaměřovači impulz."
"Odkud?"
"Těžko říct, ale někde poblíž."
Felicia Calhounová našpulila rty. Hyperrádiové impulzy bez zjistitelného odesílatele v ní vzbuzovaly nedůvěru. Možná za to mohlo trauma, které utrpěla při výcviku. Bluesané překvapivě zaútočili na jejich školní loď. I tenkrát minuty před útokem přijímali neidentifikovatelné zaměřovači impulzy. Výsledkem bylo několik desítek mrtvých a raněných a napůl zničená loď. Dodnes se probouzela zpocená a mlátila kolem sebe, protože znovu slyšela výbuchy torpéd, praskot energetických výbojů a smrtelný jek kamarádů. Pouhých pár minut, ale bylo to peklo.
Jakmile se HELEN vrátila do einsteinovského vesmíru, zachytili další impulz.
"Stejná amplituda," hlásil radista. "Tři a půl nanovteřiny."
"Zaměření?"
Radista zavrtěl hlavou. "Nic určitého. Ale příjem bezprostředně po přechodu je na pováženou. Buď se jednalo o poslední impulz v sérii, anebo..." Hlas mu zněl najednou zamyšleně, nemluvil už tak rychle jako prve.
"Jen to klidně řekněte," vybízela ho Velitelka. "Předpokládám, že dospíváme ke stejnému závěru."
Radista zalapal po dechu jako ryba na suchu. "... anebo je vysílač přímo na palubě HELEN."
"Vně lodi," přikývla Calhounová. "A kdo si takhle podle vás chce zjistit pozici Vurgy?"
"Skokani?"
"Berme to jako hotovou věc."
K Vurze měli ještě dva tisíce osm set světelných let. Pátrací četa čtyři hodiny prohledávala trup a hledala ukrytý hypervysílač. Mohl být veliký nanejvýš jako dvě nebo tři plechovky od piva.
Za nejpravděpodobnější úkryt považovali prostor u dolního vchodu. Ale i talíře teleskopických podpěr připadaly v úvahu. Především ho tam mohl rychle a nenápadně umístit každý dělník na astroportu.
Nic však nenacházeli. Teprve když už kapitánka chtěla dát povel k nalodění, jeden robot konečně nalezl, co hledali.

Objevil vysílač mezi chladicími hady před vstupem do kupole impulzního děla.
"Skokani chtějí Vurgu - budou ji mít."
Felicia Calhounová dala hlavní pozitronice příkaz, aby podle několika hledisek prohledala hvězdné mapy. Výsledkem bylo třiačtyřicet velkých soustav ve vzdálenosti do osmi tisíc světelných let. Vybrala si jednoho červeného obra s třiadvaceti planetami na částečně excentrických oběžných drahách. Žádná, z nich neprobíhala nějakou ekosférou. Byly to buď žhavé nebo velice horké kusy horniny, případně celé zamrzlé v ledu.
HELEN se musela od dosavadního kurzu uchýlit pouhých osm úhlových minut. Jakmile vstoupila do této nehostinné soustavy, vysílač opět ožil. Pak ho Felicia dala odstranit.
"Až na ten podfuk přijdou, budou vzteky bez sebe," šklebil se radista. "Nerad bych byl u toho."
Felicia Calhounová pokrčila rameny. "C'est la vie," řekla si a pomyslela na Roie Dantona, krále svobodných obchodníků. Dva a půl roku létala na FRANCISU DRAKEOVI pod jeho velením a naučila se triky, které znalo jen pár kapitánů. Dodnes ji překvapovalo, že ji Danton nechal jen tak odejít. Nevěděla, co si má o něm myslet, jedním si však byla jista: Roi Danton bude ještě psát dějiny.
Merlin se kochal posledními paprsky zapadajícího slunce. Léto na severní polokouli se chýlilo ke konci a vzduch už voněl blížícími se dešti. Merlin strávil na Vurze skoro celý život, proto nebylo divu, že cítil změnu ročního období. Byla tu jen dvě: léto a o něco kratší období dešťů. Každé však mělo svůj zvláštní, osobitý půvab. Oranžové a rudé moře, jakoby nahozené štětcem surrealistického malíře, zalévalo západní obzor. Barvy se ustavičně slévaly a prolínaly a nad horami na západě visel zjizvený modrý měsíc.
Ze zamyšlení ho vytrhl dětský smích. To vnuci dováděli pod umělým vodopádem, mezi obytnými budovami. Čiperce Piu bylo devět a Merlin v jejích očích, postavě, smíchu, chování jako by poznával svou matku Helen. Edward byl o dva roky starší, takový uzavřený, přemýšlivý človíček. Oba vyrůstali na Vurze.
Na verandě vily ve stylu amerického Jihu poloviny 19. století se ukázal jejich otec Frank Sattros II. Zamával na Merlina, aby se vrátil.
Vurga se v těchto končinách za poslední desítky let hodně změnila. Sattrosové založili čtvercové plantáže, oddělené od sebe úzkými cestami, čímž se usnadňovala sklizeň a robotům se snáze odvážely vuržule ke zpracování.
Lihovar byl o dvacet kilometrů dál na sever. Měl tři výrobní linky, řízené centrální pozitronikou a mobilním robotem, které produkovaly vurguzz s různým obsahem alkoholu. Obrovské kvasné nádrže byly zhotoveny z metrové terkonitové oceli. Vešlo se do nich dvě stě milionů litrů, což odpovídalo kapacitě zhruba osmi Pulců. Byly objednány ještě čtyři nádrže na osmdesát milionů litrů. Pak bude možno skladovat vurguzz déle, což mu jedině prospěje.
Frank II. uvažoval o koupi dvousetmetrové lodi třídy TERRA, dokonce se už spojil s doky. I když taková loď nebyla tolik rychlá jako Pulec, měla mnohonásobně vyšší skladovací kapacitu a větší dolet.
V rodině se o tom ještě vášnivě diskutovalo, ale dokud má Merlin slovo, dok zakázku nedostane. Merlin byl toho názoru, že VURGA, HELEN a stometrový VURGUZZ BOWL bohatě stačí. Za mnohem důležitější považoval zvýšení produkce, ale to nebylo možné, dokud musejí vuržule česat sami.
Před rokem a půl, tedy bezprostředně po incidentu s Galaktickými obchodníky, kteří se přes HELEN pokoušeli zjistit pozici planety, Merlin zahájil velkorysý experiment. Hodlal tou nejmodernější genovou technikou zpomalit rozklad vuržulí. Stejně tak dobře mohl vyhodit dvě stě milionů solarů oknem. A přitom se zdálo, že úspěch je na dosah ruky. Geneticky upravené hybridní bakterie z jednoho nově kolonizovaného světa, měly podobné vibrace jako Sattrosové. Před sklizní jimi ošetřili několik úseků plantáže. Na nich pak sklízeli vuržule roboti, a to s tím výsledkem, že o tři týdny později se ze dvou nádrží linul neskutečný smrad. Čištění trvalo několik měsíců a bakteriemi ošetřené keře uschly.
Soumrak se kvapem blížil, paleta barev na obzoru ztmavěla a vycházely už první hvězdy. Pulce nakládaly vurguzz v dřevěných sudech a miliony lahví z místní stáčírny. HELEN přistála předevčírem a byla plná prázdných obalů. Obaly nepocházely tentokrát ze Země, ale z nějakého podivného zdroje a byly mnohem levnější. Felicia Calhounová využila svých styků s oním svévolným francouzským šlechticem, který se dával oslovovat sire. Merlin měl před třemi týdny první hyperkomový kontakt s Roiem Dantonem, ale kupodivu k tomu vysokému a sportovně vyhlížejícímu muži pojal důvěru.
"Vive le vurguzz!" zvolal Danton a upíral na něj skleněné oko. "C'est mon plaisir, Monsieur Sattros, mieux qu'un cognac. A bientót." (Ať žije vurguzz. Je to pro mě požitek, pane Sattrosi, je lepší než koňak. Brzy na shledanou.)
Na to a na jiné věci myslel Merlin, když kráčel ke svému domu. Vůně deště zesílila, i když se na obloze zatím neukázal ani mráček a hvězdy zářily. Vzduch byl tak čirý, až měl pocit, že si může na ty hvězdy sáhnout.
Tu jeho pozornost upoutal jakýsi záblesk. Jedna hvězda svítila najednou jasněji než ostatní. Záplava bílého světla. Rychle se šířila. Merlin si zakryl obličej rukama, i tak ho odraz ještě pálil do sítnice. Světlo však velice rychle vyhaslo. Zbylo jen narudlé žhnutí.
"Proboha!" Merlin Guck Sattros se rozběhl. To nebyla supernova, to se něco stalo poblíž Vurgy, možná jen pár desítek tisíc kilometrů nad planetou. To vybuchla loď...
Někdy touto dobou se měl vrátit VURGUZZ BOWL.
Doběhl na cestičku z jemného bílého štěrku, která se vinula zahradou k domu. Nad trávníkem se vznášeli osvětlovací roboti a v jejich svitu se hemžil hmyz.
"Franku!" křičel. "Franku, něco se stalo!"
Rozječela se siréna. Zvuk se nesl od severu, od továrny a od obou lodí. V té chvíli si Merlin uvědomil, že se stalo něco mnohem horšího.
Frank Sattros II. prudce otevřel dveře na verandu. "Do kluzáku, tati, rychle! Musíme k lodím!"
Merlin se zprudka zastavil, jako by naběhl do neviditelné zdi. "Kdo?" zasípal.
"Nevím, tati, ale BOWL byl napaden a zničen." Měl přijímač v uchu a přidržoval si ho dvěma prsty. I v tom přítmí bylo

patrné, jak zbledl. "Jsou to Skokani, aspoň patnáct lodí."
"Možná je to všechno jenom nedorozumění." Amy v to pevně doufala a věřila v dobro všech inteligentních bytostí. Celý život strávila na Vurze a teď by měl být všemu konec?
Frank jen mlčky vrtěl hlavou. Soustředil se na to, co mu hlásili velitelé Pulců.
I děti vzadu mlčely. Těžký stroj se hnal na sever necelý půlmetr nad zemí. Kolem něj se míhaly vysoké keře, temná, tísnivá zeď.
"BOWL napadlo několik lodí a bez varování ho zničily. Válce už pronikly do atmosféry."
Průhlednou střechou kluzáku bylo vidět hvězdy. Merlin se díval vzhůru. Střeva mu drtila ledová ruka. Myslel na násilný pokus Skokanů dobýt zpět své obchodní výsady. Bitva mezi Skokany a svobodnými obchodníky sice skončila s těžkými ztrátami na straně Galaktických obchodníků, ale šarvátky od té doby nepřestávaly. Útok na VURGUZZ BOWL byl jen dalším v celé řadě konfliktů.
Na obloze se ukázala světelná stopa. Druhá...
Kluzák se přehnal kolem továrny a řítil se k přistávacím plochám. Všechny světlomety byly vypnuté. Mohutné nádrže a haly vypadaly v té tmě jako nestvůry z šerého dávnověku.
Merlin napočítal už sedm světelných stop. Klesaly v bojové formaci a potom Skokani zahájili palbu. Atmosféru rozrývaly mocné termopaprsky a vzduch podél jejich drah vřel.
Každý zásah jako by ho bodl do srdce. Oheň ničil les a působil hluboké rány. Žhnoucí země létala do vzduchu a vír rozpáleného vzduchu hnal hořící listí a větve do stometrové výše. Nad plantážemi se snášel ohnivý déšť.
Kluzák magneticky zakotvil v hangáru VURGY. Loď se vznesla s ještě pootevřeným vchodem.
"Nouzový start!" ozval se hlas v reproduktoru. "Bojová postavení obsadit!"
Piu se rozplakala. Edward byl celý ztuhlý a bledý. Jako by ani nevnímal, co se to kolem něj děje. Jak by ho očarovaly červené pablesky poplašných signálů.
"Vezmi děti do člunu," vyzval Merlin Frankovu ženu. "A ty, Amy, jdi taky."
"Ani náhodou."
"Žádné řeči," utrhl se na sestru. "Skokani zničili BOWL, budou chtít zničit i nás. V záchranném modulu máte aspoň šanci."
"A co bude s tebou a s Frankem?"
Merlin ji však už neposlouchal. VURGA se chvěla nadrženou silou, ze strojovny o dvě paluby výš vycházelo dunění, které prochvívalo celou loď. Pulec prudce vyrazil do vesmíru.
Merlin vstoupil na můstek bezprostředně za Frankem. Nikdo si jich nevšímal. Na obrazovkách se rychle ztrácela noční strana planety a jasně na nich viděli skokanské válce.
"Čtyři, ne, pět lodí pronásleduje HELEN."
Ohnivé záblesky zaplavovaly můstek, automatické tlumení štítů se zapnulo o pár zlomků vteřiny později. Současně se ozývaly zvuky, loď jako by skřípala ve všech spojích.
"Zásah do středu. Zatížení štítu padesát procent."
Pilot strhl VURGU z kurzu. Loď se stále ještě hnala horní vrstvou atmosféry. VURGA byla sice svižnější než těžké skokanské lodě, ale proti útočníkům neměla šanci. Další dva paprsky ji minuly jen o pár stovek metrů.
Potom VURGA opětovala palbu. Bylo to jako píchnutí špendlíkem, protože termické dělo nemohlo skokanské štíty nikdy prorazit. Mít takové transformační dělo, která už patří ke standardní výzbroji Solární flotily... Jejich jedinou nadějí bylo, že nějak prokličkují do lineárního prostoru, než jim první účinný zásah vyžene z hlavy myšlenky na útěk.
VURGA se hnala za HELEN ve vzdálenosti asi jedné světelné vteřiny. Lodí otřásly další dva zásahy.
Jednu skokanskou loď minuli o pouhých dvacet kilometrů. Ani automatika v té chvíli nedokázala zaměřit, s krátkou vzdáleností však měli problém i útočníci.
"Zvládneme to!" jásal pilot. "Už jen čtyřicet vteřin a..."
Ukázalo se dalších pět skokanských lodí. Byly zatraceně rychlé a v kolizním kurzu.
"Všechnu energii na pohon!"
"To měniče nevydrží. Už teď zrychlujeme s přetížením."
"Jak dlouho to ještě vydržíme?"
"Komprese se rozteče. Deset vteřin, nanejvýš dvanáct."
"Víc času nám stejně nezbývá."
Vzdálenost mezi nimi a skokanskou falangou se citelně snižovala.
"Máme kontakt?" obrátil se Merlin na radistu.
"Nemáme."
"Solární flotila nereagovala?" Viděl, že nouzové volání běží na nekonečné smyčce. Výkon vysílače byl dostatečný, aby signál přijali ve vzdálenosti několika set světelných let - pokud Skokani nevytvořili rušící pole. I HELEN vysílala na frekvenci Solární flotily.
Merlin Sattros si vzpomněl, že flotila tenkrát do té bitvy svobodných a Galaktických obchodníků nezasáhla. Proč, tomu se dlouho divil. Mohl za to nevyhraněný vztah Solárního parlamentu k svobodným obchodníkům, anebo nevměšování byla jediná možnost, jak zabránit hrozící válce se Skokany?
HELEN se ztratila z obrazovek. Felicii Calhounové se podařil přechod do lineárního prostoru. VURZE zbývalo nanejvýš deset vteřin.
Merlina náhle píchlo v levém boku. Merlin ztuhl, skoro si netroufal dýchat. Ze všech pórů mu vyskočil mrazivý pot. Ze sténání tlumičů a hučení konvertorů mu zaléhalo v uších. Jako by po lodi sahala ruka nějakého obra. Ještě před chvílí tlumené bušení zesílilo ve staccato.

"Štít se hroutí!"
"Plášť na páté palubě proražen!"
Rozječely se sirény. Bezpečnostní přepážky se uzavřely. Válcová loď se hrozivě přibližovala a pokračovala v palbě.
Kolem Merlina se vše rozpohybovalo, vrávoral a marně se snažil něčeho chytit. Viděl jako v mlze. Něco s ním hodilo přes celý můstek.
"Zásah!"
Ležel u podstavce nějakého řídicího panelu a čekal na ničivou vlnu atomového výbuchu. Potom nastalo ticho. Jakoby z nesmírné dálky slyšel hlasy.
Jsem vyčerpaný.
Ležet, jen tak klidně ležet a chvilinku si zdřímnout.
VURGA to zvládla na poslední chvíli.
Napuchlý a hrubý jazyk se mu lepil na patro. Chtěl něco říct, ale dostal ze sebe jen jakési zachroptění. Někdo k němu přiskočil a klekl si vedle něj. Merlin viděl pouze vysoké boty, obrátit hlavu mu dělalo nesmírné potíže.
"Všecko bude v pořádku."
"Dejte mi sklenici vurguzzu. Ještě jeden vurguzz!"
Impulzní náboj zasáhl VURGU pár vteřin před přechodem na úrovni observatoře. Energie žhavá jako slunce prorazila plášť a propálila se přímo horní palubou. Čtyřicetimetrové chodby a nádrže se změnily v horoucí peklo.
"Zvládli jsme to, zatím jsme v bezpečí. Podařilo se to jako zázrakem," řekl kapitán.
Frank Sattros II. jen přikývl. I na hermeticky uzavřeném můstku cítil žár z vyšších palub.
Náhlé ticho ho zděsilo. Všichni se dívali jedním směrem. Podíval se rovněž, pak se otočil a přiskočil k mapovému stolu.
Merlin se už nestačil zachytit, otřesy ho srazily na zem a mrštily jím přes můstek. Zkrouceně ležel u nohy stolu, levici měl na hrudi a pravici ohnutou v podivném úhlu.
Merlin zamžoural, pohled se mu ztrácel kamsi do dáli.
"Tati." Frank si k němu klekl, otřel mu zpocené čelo. "Zvládli jsme to. Bolí tě něco?"
Merlin ho neslyšel.
"Za pár dní to spravíme. A se Skokany zatočí..."
Oči dál hleděly do prázdna, ale nyní už bez života. Frank sáhl otci na krční tepnu. Pulz už nenahmatal.
"Medirobota! Honem!"
Kapitán jen němě potřásl hlavou. Zásah zlikvidoval i lékařský sektor.
"Ne," bránil se Frank rostoucímu zoufalství. "Vrať se, tati, vrať se!"
Pokoušel se Merlina nějak oživit, minuty marně bojoval se smrtí. Merlin Guck Sattros však tento boj už prohrál.
Když mu Frank zatlačoval oči, neubránil se slzám.
"Vurgu vybudujeme znovu, to ti slibuji. Nedáme se zlomit, nikdy!"
Nyní se však museli postarat o živé.

Kapitola dvanáctá
Vítězi a poražení

"Jasně že chtěl být táta pohřben na Vurze, Franku ale měl rád i Zemi. Takhle je to v pořádku."
"Ale stejně udělám vše pro to, abych mu splnila jeho přání."
Gucky se na Piu usmál. Ta holka se mu líbila, připomínala mu Helen Mertensovou, která byla vlastně hybnou silou celého podniku. Nebýt jí, nebylo by ani vurguzzové impérium.
Budeš muset začít od začátku, Piu, pomyslel si Gucky.
Franku Sattrosovi II. řekl: "Chápu tvé pochyby. Ale Merlin by jistě souhlasil s tím, aby byl pohřben v Terranii."
Frank rezolutně zavrtěl hlavou. "Vurga je náš domov, Gucky. Nevím, jestli si to dokážeš představit."
Co mu na to měl říct? Že postrádá svou vlast Tramp, která byla násilně stržena ze své dráhy a vržena do slunce? Že se na poslední chvíli zachránil s pouhými dvaceti osmi Ilty?
Nenápadně prošel Sattrosovými myšlenkami. Vnímal rozhodnost a zoufalství, ale především smutek.
"Máme hodně společného, Franku, víc, než si myslíš. Nenechám vás na holičkách, ale co se stalo, nemůžu odestát."
Frank se naposledy podíval na hrob posetý květinami. Byla odtud vidět Terranie i astroport. Hezké místo. Gucky byl přesvědčený o tom, že by se Merlinovi líbilo. Tady je blízko k hvězdám - a k budoucnosti.
Jestli něco chci, pak několik bitevních lodí, které to Skokanům vrátí, myslel si Frank. Ať vidí, jaké to je.
"Ty chceš pomstu, Franku."
"Chci odplatu, dlužím to Merlinovi."
"Tvůj otec by si válku nepřál."
Když mi, poručíku, nechceš pomoci, já si spravedlnost zjednám sám. Nahlas Frank řekl: "Pohřbili jsme jednoho mrtvého, ale nezapomeň na těch šedesát osm z VURGUZZ BOWL. I oni chtěli žít, nikdo jim nedal ani trošku šance."
Přistoupla k nim Piu. Převyšovala myšoba jen o půl hlavy.
"Ty, Gucky," spustila na něj, "můžeš myšlenkami za dědečkem? Řekni mu, že ho máme rádi a že chceme nazpátek na Vurgu."
Ilt podrbal dívenku čenichem na tváři a telekineticky jí setřel slzy.
"Nevím, jestli mě Merlin slyší. Ale kousek z něj je v tobě a v tvém bratrovi. Stačí, když se zaposloucháte do sebe. A měli byste se do sebe zaposlouchat vždycky, když se budete rozhodovat o něčem důležitém."
Piu váhavě přikývla. "Já chci na Vurgu. Tam nám bylo hezky."

Dobrodružství v Andromedě a boj s Mistry ostrovů ukázal lidstvu hranice jeho hospodářské a vojenské moci. Perry Rhodan jako První administrátor Solárního impéria se v následujících letech snažil především o upevnění hvězdné říše a o vytvoření důkladných základů. Zároveň se vyhýbal jakémukoli vojenskému střetu. Zachovat mír za všech okolností mělo v zahraniční politice přednost. Proto Země nezasáhla do bitvy mezi Skokany a svobodnými obchodníky, třebaže Reginald Bull vyžadoval aktivní přístup ke krizi.
Tentokrát, bylo to asi týden po pohřbu Merlina Gucka Sattrose, hovořil v parlamentu o tom, že přece jen je třeba dát exemplární příklad.
"... jinak nám ti rudovousové brzo přerostou přes hlavu. To si, dámy a pánové, jistě nepřejete. Vurga je a zůstává výsostným územím Země. Nikdo ze Sattrosovy rodiny ještě nepožadoval samostatnost. A copak si všichni po zasedání nedáte rádi skleničku vurguzzu?"
"Takhle se rozhodovat nemůžeme," ozval se někdo.
"Ovšemže ne," odvětil Reginald Bull. "Ale přesto musíme vyslat flotilu. Vurga je sice prakticky neosídlená, ale to zase neznamená, že máme zavírat oči. Představte si, že by takhle zaútočili na některý z našich světů, třeba na milionovou metropoli. To by tímto sálem otřásl výkřik zděšení, že?"
Dva dny nato se u dráhy Pluta seskupila silná flotila. Pět osmisetmetrových bitevních lodí třídy STARDUST, pět pětistovek třídy SOLAR a sedm lodí třídy TERRA. Když se k nim připočítaly i jejich čluny, představovaly značnou údernou sílu. Vlajkovou lodí byl bitevní křižník BLACK HILLS pod velením plukovníka Dona Redhorse.
Gucky s Frankem Sattrosem II. k němu odteleportoval na můstek.
"Podle mého se to může rozjet," prohodil poněkud nevojensky.
Redhorse nehnul ani brvou. Nakonec přikývl. "Tak jo."
Flotila se třemi lineárními etapami přesunula do bezprostřední blízkosti soustavy, v níž se nacházela Vurga. Zaměřování a sledování nepřineslo žádné výsledky.
10. srpna 3435 lodě vystoupily z lineárního prostoru na strategické pozice na okraji soustavy. BLACK HILLS a dva STARDUSTY se přiblížily k Vurze.
"Žádný signál!"
"Hypervysílání ani normální vysílání nezjištěno. Pouze rušivý vliv slunečních skvrn."
Frank Sattros II. nespouštěl oči z obrazovek. Vurga vypadala stejně jako jindy. Viděli hustou džungli, občas přerušovanou vodními hladinami, a nad rovníkovou oblastí vrstvu mračen.
Loď přešla na oběžnou dráhu. Don Redhorse zachovával bojovou pohotovost, i když lokátory dosud nic nezjistily.
"Skokany asi někdo varoval," vyhrkl Sattros. "Vzali roha."
"Ne," řekl Redhorse. "Ručím za to, že se naše akce nemohla prozradit."
"Ale..." Frank si nervózně mnul ruce. "To si Skokani můžou na nás zaútočit, zničit loď a pak zase zmizet? Jen tak?"
"Na váš svět nezaútočili Skokani jako takoví," prohlásil Don Redhorse, "protože pak by ho zničili jaderným útokem. Patrně šlo pouze o jednu rodinu. Kolik lodí vás pronásledovalo?"
"Patnáct nebo dvacet. Tak přesně vám to už neřeknu." Sattros pokrčil rameny.
"Žádná skokanská rodina by si to nerozdala se Solárním impériem. Zřejmě jste v poslední době snížili zisk nějakého patriarchy. Přiletěl, udeřil a zmizel. A zbavil se nepříjemného konkurenta."
"Zanechal za sebou docela slušnou spoušť." Gucky ukázal na panoramatickou obrazovku, na níž se právě ukázala bývalá výrobní zóna.
Sattros jen namáhavě polkl, neřekl nic. Stovky kilometrů bylo vidět jen spálenou zemi. Šachovnicový vzorek plantáží přeoraly impulzní děla. Továrna, nádrže, malý astroport - jen roztavená ocel. Vily prostě vygumovali. Ani se už nedalo poznat, kde původně stály.
"Vurga byla celý náš život," vykoktal Frank Sattros II.
"Takže se vzdáváte?" zeptal se Redhorse.
Frank se k němu prudce otočil. "Ne! To nikdy!" V obličeji mu prudce potrhávalo, ustavičně se mlátil pěstí do dlaně. "Všechno postavím znovu, větší a hezčí než předtím."
Gucky si přečetl jeho přání přistát, podívat se na tu zkázu zblízka. Mlčky uchopil Franka za ruku a odteleportoval s ním. Pod nohama se jim zvířil popel. I země byla spálená. Nezbyla ani trocha zeleně.
Frank se rozhlížel kolem dokola. Měl pocit, že přišel o rozum. Potom si dřepl, zajel oběma rukama do spálené drobkovité země a rozemnul ji mezi prsty. Vítr ji odvál jako prach.
"Jak tohle můžou inteligentní bytosti udělat?"
"Obchod je obchod," řekl Gucky. "Žil jsi jen na Vurze a viděl jsi jen dobro, neznáš skutečný život."
"Ještě nedávno jsem nevěděl co dál."
"Já vím."
"Ale teď vím, že mám úkol. Vurguzz bude i za tisíc let, a to po celé Galaxii."
"Ale první sudy z nové produkce jsou pro Redhorse, Bullyho a pro mě. Platí?" řekl Gucky.
Patriarcha Wettan si spokojeně nakrucoval konečky vousu. Už čtyři měsíce mu vurguzz nedělal starosti, a když to vzal kolem a kolem, vurguzz pro něj nikdy nebyl opravdovou konkurencí. Dnes měl mnohem vyšší obrat než dříve.
Neukázala se jediná pozemská bitevní loď, aby si to s ním vyřídila. Solární impérium má dost starostí samo se sebou. Země se brzy zhroutí a Wettan by těm zpupným lidem rád uštědřil poslední ránu. Jsou na pokraji propasti a stačí je jen popostrčit.
Odněkud přiletěla obrovská mateřská loď a vybudila všechny tajné služby Galaxie k horečné činnosti. Wettan si spokojeně mnul ruce. Hlavně proto, že věděl, že neznámí mají políčeno na Zemi.
U Vurgy parkovaly už dva měsíce dva pozemské křižníky. Planeta ho už nezajímala. Nikdy neuvažoval o tom, že by si to

rozdal s pozemskými silami. Jeho flotila udeřila, nacpala si sklady sazenicemi a odletěla.
Keříky zpočátku živořily a shodily listy i plody, ale nyní se jim dařilo, a to jak na polích Werrasu IV, tak v hydroponických zahradách jeho lodi.
Přišla nějaká zpráva. Patriarcha se naklonil dopředu. Zabolelo to.
"Zatraceně!" Odstrčil Naata, který se mu už hodinu pokoušel splést vlasy. "Blbče!" zařval na otroka. "Zmiz mi z očí."
Třímetrová bytost s předlouhýma rukama poslušně opustila místnost. Wettan si zapnul příjem.
WET I a ostatních deset lodí jeho rodiny byly na stacionární dráze nad Werrasem IV, který mu patřil stejně jako hrstka dalších soustav. Na palubě vlajkové lodi se cítil mnohem lépe než na povrchu nějaké planety.
Volal Korobbar, který byl osobně odpovědný za pěstování vurguzzových rostlin. Před deseti dny hlásil, že keře na Werrasu rozkvetly - o pár hodin později se dělo totéž na lodi. Od té doby všude cítili anýz.
"Jistě mi chceš říct, že jste sklidili první plody, ne? Brzy se dozvíme, zda skutečně prodlužují život." Wettan se rozesmál, jako by se mu povedl kdovíjaký vtip. Požádal Arasy, aby ty plody analyzovali. Pokud skutečně souhlasilo to, čemu věří Pozemšťané, pak zaplaví těmi vuržulemi celou Galaxii a udělá obchod života.
Korobbar byl nezvykle bledý. Třeba churaví, třeba je přepracovaný.
"Znič ty rostliny, Wettane!"
Ani jedno, ani druhé. On se zbláznil!
"Mutují a vylučují do vzduchu látky, které nás usmrcují."
Patriarcha jen mávl rukou. Chtěl přerušit spojení, ale vtom Korobbar na obrazovce klesl do kolen. Bledý byl jako mrtvola.
"Ta mutace je prokázaná, rostliny se mění. Možná jim chybí záření Vuržina slunce nebo přímo Vurgy... Rostliny se rozkládají, postupuje to šíleně rychle."
Wettan na okamžik oněměl. Pak vyvolal poplach. "Vypnout recyklaci vzduchu! Hermeticky odříznout hydroponické zahrady a vypustit do všech místností dezinfekční prostředky!"
Bylo mu stále hůř, zachvátil ho děsivý chlad. A co když si to jen namlouvá? Možná je to totéž jako ty hloupé Korobbarovy kecy.
Ukázal si na obrazovce zahrady. Rostliny se skutečně rozkládaly. Probíhalo to velice rychle. Jako by je stravoval nějaký neviditelný oheň. Zbývaly jen obláčky prachu. I z listí a větví.
Roboti začali analyzovat.
"Houba," hlásili. "Rostliny nemají obranné prostředky proti houbám a plísním."
Wettan už dávno dýchal vzduch ze skafandru. Přesto se mu chlad zažíral do těla stále víc. Vrávoral můstkem jako opilý.
Půlka mužstva se válela v bezvědomí na zemi, jen pár si jich včas uvědomilo nebezpečí a vzalo si skafandry. Byl to však jen odklad.
Jeden muž si přejel rukou po obličeji a zanechal zřetelné stopy na šedé pleti. To nebyla kůže, to bylo podhoubí, které se nesmírně rychle množilo a dusilo veškerý život. I Wettan už lapal po dechu, jako by se mu to pletivo šířilo v plicích.
Jeden medirobot hlásil, že spory se za pár hodin samy inaktivují a bude po nebezpečí.
Příliš pozdě.
Wettan si ještě pomyslel, že ty keře neměl brát. To byla chyba. Jediná chyba, které se kdy dopustil.

SLOVNÍČEK

Arasové
Galaktičtí lékaři.
Národ, který vznikl na čtvrté planetě slunce Kesnaru. Vzešli z národa galaktických obchodníků Skokanů. Arasové měří v průměru dva metry, jsou hubení a mají tenké končetiny. Po Arkonidanech, kteří jsou jejich skutečnými předky, zdědili

červené albínské oči, zatímco pleť a vlasy mají bezbarvé.
Už řadu tisíciletí drží galaktický monopol na obchod s léky a drogami. Nejednají však vždy v souladu s morálkou. Například je známa řada případů, kdy Arasové vyvolali epidemie, aby pak mohli draze prodávat léky. Tak už se na nich staly závislými celé národy.

Arkonidané
Technicky vysoce vyvinutá humanoidní civilizace, jež má své kulturní a ekonomické centrum ve hvězdokupě M 13. Postupně degeneruje. Když major Perry Rhodan přistál se STARDUSTEM na Měsíci, objevil arkonskou kulovou loď.

Danton, Roi
Pseudonym Rhodanova syna Michaela (francouzsky Král Danton). Aby vyšel z otcova stínu, vystoupil roku 2435 na veřejnost jako "král" svobodných obchodníků. Stylizuje se do rokokového šlechtického hejska.

Gazela
Diskovitá loď určená pro dálkový průzkum o průměru 30 m s tranzičním pohonem. Předchůdce spáče jetů.
124

Poutník
Umělá planeta a sídlo mocnosti ID (v počátcích označované jako Neznámý, Nesmrtelný atd.) Je polokulovitá, chráněná zvláštními silovými poli. Variabilní povrch umožňuje napodobení libovolné krajiny podle rozmarů vládce. Zde se Perrymu Rhodanovi a dalším dostalo buněčné sprchy.

Průzkumná flotila
Speciální flotila Solárního impéria určená k průzkumu neznámých oblastí Mléčné dráhy. Skládá se z deseti tisíc speciálních lodí pětistovek - explorerů. Flotile velí Reginald Bull.

Pulec
Kulová loď o průměru 60 m, vlastně člun. Předchůdce Korvet.

Robot regent
Gigantický robotí mozek na Arkonu III. Vládne degenerujícímu Velkému arkonskému impériu.

Skokani
Známí také jako Galaktičtí obchodníci. Jsou arkonského původu. Drží rozsáhlé kolonie a žijí jen pro zisk. Žijí většinou ve velkých rodinách na kosmických lodích. V čele každé rodiny je patriarcha. Už osm tisíc let mají monopol na galaktický obchod a žárlivě si hlídají jakoukoli konkurenci.

Svobodní obchodníci
Organizace Pozemšťanů a obyvatel koloniálních světů Solárního impéria, jejímž cílem je zlomit skokanský obchodní monopol.